AUDREY WEIGH
Misterioasa
Calypso
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Caline îşi puse sacul de voiaj si valiza pe chei, îşi ridică pălăria de pai şi-şi lăsă chipul mângâierii brizei care sufla asupra portului. Feribotul depăşise deja extremitatea cheiului, coca sa albă despicând marea ca un pinten strălucitor. O flotilă de bărci de pescuit ancorate de geamanduri colorate în culori vii se legănau alene în siajul său. Caline avu brusc impresia că visează. Soarele, marea de un albastru indigo, micul port pescăresc cu case scăldate în lumină... totul i se părea prea frumos pentru a fi adevărat. Si totuşi, nu visa. Era în Grecia!

Ii scăpă un oftat de uşurare. Acest peisaj încântător compensa în mare măsură oboseala drumului de la Londra. Trebuise să schimbe avionul la Atena, apoi să traverseze Ilonika într-un taxi care se zgâlţâia din toate încheieturile, înainte să ajungă la feribotul care asigura legătura săptămânală cu micuţa insulă Pikos, pierdută în mijlocul Mării Ioniene. Dar când, după mare, descoperise micul port cu case albe cuibărite între două faleze înalte împădurite care coborau abrupt în apele scânteietoare ale golfului, oboseala îi dispăruse. Era mult mai frumos decât îşi imaginase. Peste tot leandri si plante agăţătoare se ridicau pe pereţii văruiţi în alb. Aerul era înmiresmat de parfumul pinilor si al lămâilor. Numai clipoceala valurilor de chei si ţipătul pescăruşilor tulburau liniştea care domnea în jurul ei. Era minunat!

Avea trei luni la dispoziţie. Trei luni pentru a-şi realiza ilustraţiile. Trei luni de citit, de înotat în acea apă transparentă, să exploreze împrejurimile. Ce fericire!

Dacă Antonia ar fi fost acolo, i-ar fi sărit în braţe pentru a-i mulţumi. Draga Antonia! Datorită ei acest plan de călătorie se putuse concretiza. In urmă cu o săptămână, Caline trecuse s-o vadă pe prietena ei la birou pentru a-i anunţa marea veste: o editură celebră îi propusese să ilustreze o carte pentru copii despre mitologia Greciei.

- Ah, Antonia! Iţi dai seama! exclamase Caline. E formidabil. M-

am decis pe loc să plec cincisprezece zile în Grecia, ca să-mi realizez ilustraţiile acolo.

- Două săptămâni? Dar e mult prea puţin!

Caline refăcuse repede calculele în minte. Salariul ei de chelneriţă nu-i permitea nicidecum să-şi ofere mai mult de două săptămâni la hotel.

- Dacă găsesc cazare la un localnic, poate aş putea rămâne trei săptămâni, conchise ea.

- Pleci cu Neil?

- Nu.

Pe chipul Antoniei apăruse un zâmbet. Nu-l apreciase niciodată pe Neil.

- Draga mea, reluase ea, era atât de plin de atenţii faţă de tine în ultimul timp încât mă întrebam dacă n-aţi început să ieşiţi din nou împreună.

- E ceea ce speră. După ce am depăşit cruda decepţie cu Marcus, crede că voi reveni la el.

- Si nu e cazul?

- Nu ştiu, Antonia. Dar un lucru e sigur: nu mă pot purta cu Neil ca şi când nimic nu s-a schimbat.

Caline se răsturnase în fotoliul ei şi arborase o expresie visătoare.

- Uneori, mi-ar plăcea ca totul să fie ca înainte. Era atât de liniştitor să pot conta pe Neil. Am fost împreună timp de cinci ani, ştii. Dar cred că dacă m-aş întoarce acum la el, ar fi numai pentru a regăsi acea senzaţie de siguranţă. De aceea, m-am hotărât să plec singură în Grecia, pentru a-mi dovedi că mă pot descurca fără el.

- Foarte bine. Am crezut întotdeauna că meritai ceva mai bun decât Neil. Iţi mărturisesc că nu mai suportam că făcea pe grozavul şi înclinaţia lui de om care le ştie pe toate. Aş fi fost atât de mulţumită să te îndrăgosteşti de Marcus. Bineînţeles, nu puteam să prevăd că va fi un dobitoc şi-ţi va provoca atâtea suferinţe. Altfel, nu ţi l-aş fi prezentat niciodată.

Antonia o privi pe Caline cu un aer mâhnit.

- Mă simt cu adevărat vinovată faţă de tine, Caline. Ar fi trebuit să ştiu că Marcus era incapabil să se ataşeze de cineva.

Emoţia colora obrajii Calinei. Aventura cu Marcus fusese experienţa cea mai umilitoare din viaţa ei.

- Nu este vina ta, Antonia. Si apoi, povestea mea cu Marcus m-a făcut cel puţin să-mi dau seama că nu eram îndrăgostită de Neil. Dacă n-aş fi ieşit cu Marcus, Neil şi cu mine am fi vorbit fără îndoială despre căsătorie, acum. La urma urmei, Marcus a fost colacul meu de salvare. Si această scurtă vizită în Grecia mă va ajuta să-mi pansez rănile.

- Tocmai, două săptămâni este prea puţin. Ai nevoie cu adevărat să schimbi aerul.

Antonia se apropie de fereastră şi contemplă cu un aer gânditor ploaia torenţială care bătea în ferestre. Când se întoarse, faţa ei îşi schimbase expresia şi ochii îşi recăpătaseră strălucirea obişnuită.

- Am o idee! Imaginează-ţi că nu plăteşti cazarea. Vei avea suficiente economii pentru a petrece toată vara în Grecia, nu?

Caline îşi ridică sprâncenele.

- Cred că da. Am economisit deja costul biletului de avion şi cred că restaurantele sunt foarte ieftine în Grecia... Care e ideea ta?

- Ei bine.

Antonia se aplecă spre prietena ei cu un aer conspirator.

- Il cunoşti pe Gerald Havelock?

Caline făcu ochii mari. Dacă îl cunoştea pe Gerald Havelock? Ce întrebare! Toată lumea îl cunoştea. Primul său roman, publicat cu zece ani în urmă, bulversase lumea literară. De atunci, nu se mai puteau număra premiile atribuite operelor sale. Autor adulat, Gerald Havelock detesta totuşi publicitatea şi refuza cu încăpăţânare să fie intervievat. Misterul care înconjura personalitatea sa îi sporise cota de popularitate. Caline era una dintre admiratoarele sale cele mai înfocate şi-i cunoştea operele pe dinafară. Fusese foarte impresionată să afle că Antonia, care lucra uneori cu Stella Wince, agenta lui Gerald Havelock, avusese o dată sau de două ori ocazia să vorbească la telefon cu scriitorul.

- Gerald are o vilă pe o insulă grecească, îi explică Antonia. Insula în sine nu este prea atrăgătoare - nu are nici un bar modern, nici o discotecă, dar ţie care preferi locurile liniştite o să-ţi placă. Gerald lasă vila din când în când Stellei, agenta lui. Dacă ea te prezintă drept o prietenă, sunt sigură că ţi-ar permite să stai acolo în absenţa lui. Oricum, el trebuie să-şi petreacă

toată vara la Los Angeles pentru a colabora la adaptarea cinematografică a ultimului său roman. N-ar trebui aşadar să fie nici o problemă. Este soluţia ideală, Caline. Cum de nu m-am gândit mai devreme?

Era într-adevăr soluţia ideală? Bineînţeles, perspectiva de a locui în vila idolului ei era nemaipomenit de seducătoare. Dar cum va primi Gerald Havelock cererea Antoniei? Un bărbat care îşi apăra cu atâta îndârjire viaţa particulară nu dorea fără îndoială ca o necunoscută să vină să se instaleze la el în absenţa lui. Pe de altă parte, necunoscând-o, va fi liber să refuze dacă ideea îi displăcea. Atunci, de ce să nu-şi încerce norocul?

- Ascultă, Caline. Pot oricum să-i pun întrebarea, sugerase ea în cele din urmă Antonia. Asta nu te angajează cu nimic.

- De acord. Si dacă spune nu, voi sta numai cincisprezece zile.

Peste câteva zile, Antonia trecuse s-o vadă pe Caline acasă la ea şi aceasta îi fluturase o cheie sub nas.

- S-a aranjat. Gerald îţi lasă vila pentru trei luni. Nu-ţi rămâne decât să iei avionul.

Si acum, se afla pe insula Pikos. Hotărât lucru, viaţa era imprevizibilă!

Când îi descrisese insula Pikos, Antonia nu credea că locul putea fi atât de liniştit. Nu erau decât două pasagere pe feribot: ea şi o bătrână cu faţa emaciată, şi o basma neagră pe cap, care ducea un coş cu provizii. Abia coborâtă de pe feribot, aceasta dispăruse într-un pasaj îngust între două case, invizibil de pe chei. Dacă n-ar fi văzut-o intrând acolo, Caline ar fi putut crede că se evaporase. Acum, cheiul era pustiu. Desigur, era ora siestei. O privire la ceas o informă că era ora patru.

Unde putea să se afle vila Athena? Antonia nu-i dăduse nici o indicaţie, considerând că era inutil să-l plictisească pe Gerald Havelock cu asemenea amănunt. „Nu vei avea decât să întrebi un trecător”, spusese ea. Insula este atât de mică încât vila lui Gerald Havelock trebuie să fie tot atât de cunoscută ca biserica satului.

Urmând sfaturile Antoniei, Caline îşi puse pălăria, îşi luă bagajele şi se îndreptă spre o mică piaţă umbrită de chiparoşi. Acolo, patru pensionari în cămăşi jucau cărţi sub bolta de verdeaţă a unei mici taverne. Puteau oare s-o informeze? Dar vorbeau englezeşte? Nimic nu era mai puţin sigur. Caline observă

o femeie de vreo patruzeci de ani aflată în cadrul uşii, discutând vesel cu unul dintre pensionari. Fără îndoială, patroana tavernei. Caline hotărî să i se adreseze ei. Cu puţin noroc poate că învăţase engleza la şcoală.

- Bună ziua, doamnă, zise ea articulând fiecare silabă cât mai distinct posibil. Puteţi să-mi spuneţi unde se află vila Athena, vă rog?

Femeia scutură din cap şi răspunse ceva în greacă, cu un zâmbet neputincios.

- Nu vorbiţi englezeşte? Aşteptaţi!

Fără să se lase descurajată, Caline scoase din poşetă ghidul pe care-l cumpărase la aeroport. Dacă cel puţin ar fi avut timp să studieze câteva expresii utile. A, iată, ce căuta!

- Milate anglika! citi ea cu atenţie.

De data asta, femeia clătină din cap şi se adresă cuiva din interiorul tavernei. O voce gravă îi răspunse şi femeia izbucni în râs. „Işi bat oare joc de mine?" se întrebă Caline, vag neliniştită. Brusc, femeia se îndepărtă pentru a-l lăsa să treacă pe cel care vorbise.

Caline îl privi curioasă apropiindu-se.

Inalt şi lat în umeri, cu părul negru şi pielea mată, îi aminti imediat de un erou al antichităţii. îmbrăcat într-un tricou alb a cărui ţesătură stătea întinsă pe bustul său musculos şi cu un şort de blugi cu marginile franjurate, degaja o impresie de putere şi de energie ieşite din comun. Intimidată, Caline îşi ridică privirea pentru a-i întâlni ochii de un albastru intens, însufleţiţi de o sclipire ironică. Un surâs arogant, teribil de senzual, apăruse pe buzele lui, ca şi cum era conştient de tulburarea pe care o trezea în ea.

îndată, Caline se întoarse din nou spre femeie, dar aceasta se mulţumi să adauge câteva cuvinte de neînţeles înainte să dispară înăuntru. Evident, singura ei salvare era să se adreseze acestui necunoscut. Timp de o clipă, fu tentată să-şi ia bagajele şi să se răsucească pe călcâie, dar se răzgândi. Haide, doar n-o să se lase impresionată de primul venit! Acest bărbat era poate singurul localnic de pe insulă care vorbea englezeşte. înarmându-se cu curaj, Caline îl privi cu un aer sfidător.

- Poate mă puteţi ajuta? Cred că doamna nu înţelege bine limba engleză.

- Ei bine, suntem în Grecia, răspunse el într-o engleză perfectă.

Caline îl scrută cu stupoare.

- Sunteţi englez?

Ochii lui erau albaştri, dar nu un albastru şters atât de obişnuit la anglo-saxoni. Erau de acelaşi albastru intens ca Marea Ioniană. Numai vocea cu inflexiuni tipic britanice, îi trădau naţionalitatea.

- S-ar spune că vă miră, răspunse el pe un ton maliţios.

- Numai pentru că. nu păreţi englez.

- A, nu?

Cu un zâmbet uşor pe buze, necunoscutul o măsură din cap până-n picioare, admirând în treacăt formele armonioase care se ghiceau sub ţesătura fină a rochiei ei din bumbac imprimat. Caline avea tenul deschis, ochi mari azurii mărginiţi de gene lungi şi păr negru, tăiat scurt. Cu pălăria de pai şi sandalele cu toc jos, părea mult mai tânără decât cei douăzeci şi patru de ani ai ei.

- Nici dumneavoastră nu păreţi englezoaică, remarcă el.

Sub privirea lui scrutătoare, Caline îşi feri ochii, obrajii colorându-i-se brusc de emoţie. De ce o privea oare cu atâta insistenţă? Se gândi cu jenă la rochia ei mototolită, la sandalele pline de praf şi la părul ciufulit de vânt. Poate că asta explica remarca lui? Trebuia să creadă că era lipsită de eleganţă!

- Vreţi să beţi ceva? întrebă el pe neaşteptate. Trebuie să vă fie sete.

- Nu, vă mulţumesc. De fapt, aş vrea, să ştiu unde se află vila Athena.

Surâsul necunoscutului îngheţă.

- Vila Athena? repetă el.

Intrigată de reacţia lui, Caline continuă cu o voce timidă.

- Da. Vă spune ceva?

- Bineînţeles. Dar înainte de a vă spune, pot să vă întreb cine sunteţi?

- In ce scop? întrebă Caline, în defensivă.

O licărire amuzată apăru în ochii necunoscutului.

- Pentru că vreau să ştiu cu cine am de-a face înainte de a-mi deschide uşa oamenilor.

Ochii Calinei se măriră uimiţi.

- Cum? Vreţi să spuneţi că.

- Stau actualmente în această vilă, domnişoară.

- Grey, Caline Grey. Ascultaţi, este vorba cu siguranţă de o neînţelegere. Domnul Havelock mi-a lăsat cheile vilei sale.

Doi ochi strălucitori o fixară cu neîncredere.

- Gerald Haverlock v-a spus că puteţi locui în vila lui? întrebă necunoscutul.

- Da. Doar nu vă închipuiţi că am venit fără permisiunea lui? Petrece vara la Los Angeles şi a acceptat foarte amabil să mă lase să locuiesc la el în absenţa lui.

Rostind aceste cuvinte, Caline strângea cheia în fundul buzunarului ca şi cum ar fi fost un talisman. Antonia îi spusese că Gerald Havelock îşi dăduse acordul, nu?

- Afurisitul de Gerald, murmură necunoscutul scuturând din cap cu un aer neîncrezător. Mă va surprinde întotdeauna.

- Sunteţi un prieten de-al lui?

- Intr-un fel.

Caline reflectă rapid asupra situaţiei. Se afla la strâmtoare. Făcuse tot voiajul până la Pikos pentru a descoperi că vila era deja ocupată. Dar cum putea fi sigură că acest bărbat era realmente un prieten de-al lui Gerald Havelock? Putea fi un impostor care îşi alesese domiciul la scriitor, ştiind că acesta nu va veni decât la sfârşitul verii. Cum să ştie?

- Mă numesc Jack Kingsley, zise necunoscutul întinzându-i mâna. Spuneţi-mi Jack.

Caline îi strânse mâna cu regret.

- Veniţi să staţi jos, zise pe un ton autoritar. Ne vom strădui să limpezim situaţia.

O invită să se aşeze la o mică masă de lemn acoperită cu o faţă de masă roşie, în timp ce striga ceva în greacă spre chelneriţă. Apoi luă loc în faţa ei şi-şi puse ambele coate pe faţa de masă.

Cu obrajii prost raşi şi ochii încercănaţi, avea un aer aproape neliniştitor. Dacă ar fi trăit în altă epocă şi l-ar fi imaginat drept aventurier sau bandit la drumul mare. Trăsăturile prea accentuate ale chipului său erau extrem de seducătoare. O mică licărire ironică strălucea în fundul ochilor şi gura cu buzele cărnoase ca de fruct schiţau un surâs puţin misterios.

Câţi ani putea să aibă? La prima vedere, i-ar fi dat cam treizeci şi cinci de ani, deşi vârsta lui era greu de ghicit. Degaja o asemenea impresie de forţă şi de autoritate încât se simţea extrem de vulnerabilă în prezenţa lui.

De fapt, acest bărbat încarna tot ce detesta: simpla lui prezenţă fizică o făcea să se simtă prost, aroganţa şi răceala lui îi displăceau. Sensibilă şi solitară, Caline avea un temperament artistic, care o făcea să frecventeze tineri artişti sofisticaţi ca Marcus sau intelectuali ca Neil. Dacă cel puţin ar fi putut fi aici, alături de ea. S-ar fi simţit mai liniştită în faţa acestui personaj arogant.

- Caline este un diminutiv, nu-i aşa? Cum te numeşti de fapt?

Caline tresări. Prenumele ei îi displăcuse întotdeauna şi nu fusese decât o sursă de încurcături de când era foarte mică.

- Caline este prenumele meu răspunse ea, roşind uşor.

- Doar n-o să mă faci să cred asta, replică el pe un ton ferm. Haide, cum te numeşti? Caroline? Camille? Carole?

- Nu.

- Cassandra? Calpurnia?

- Bineînţeles că nu!

Dacă ar şti. se gândi ea. Adevărul era şi mai jenant.

- Atunci?

- Asta nu te priveşte, replică ea, strânsă cu uşa.

O licărire amuzată străluci în ochii lui Jack.

- Voi sfârşi prin a afla, zise cu un zâmbet uşor.

- Acum, dacă am vorbi despre vilă? reluă Caline pe un ton crispat.

- Ah, da. Aşadar, după cum spui, Gerald ţi-ar fi propus să locuieşti în vila lui.

- De fapt, eu i-am cerut permisiunea şi el a acceptat. De altfel, uite cheia.

Scoase mâna din buzunar şi-i întinse o cheie mare cu un desen complicat. Jack o examină atent, cu sprâncenele încruntate.

- Este într-adevăr cheia vilei Athena, conchise el.

Urmări cu degetul conturul cheii, apoi ridică ochii şi o fixă pe tânăra femeie câteva secunde.

- Spune-mi, Caline, unde l-ai întâlnit pe Gerald? întrebă el în cele din urmă.

Incurcată, Caline zăbovi înainte de a răspunde.

- Cea mai bună prietenă a mea lucrează uneori pentru agenta sa, declară ea cu prudenţă.

- Trebuie să fie vorba despre Antonia.

- O cunoşti?

- Mi-a vorbit Stella Vince, despre ea. Si cred că încep să înţeleg ce trebuie să se fi întâmplat, adăugă el înapoindu-i cheia.

Fără să-i dea nici cea mai mică explicaţie, se întoarse spre chelneriţa care tocmai apăruse, cu un platou în mâini. Ea depuse pe masă două mici pahare pline cu un lichid transparent, precum şi două pahare de apă cu gheaţă.

- Efharisto, Katerina, zise Jack cu un zâmbet larg.

De fiecare dată când zâmbea, i se formau gropiţe în obraji, dându-i un aer puţin poznaş. Acest surâs i-l amintea pe Marcus.

Si el avea dinţi albi frumoşi, bine aliniaţi. Imediat, Caline întoarse privirea. Regretase prea mult că într-o zi cedase unui asemenea surâs!

- Parakalo.

Judecând după zâmbetul galeş pe care i-l adresă lui Jack Kingsley, numita Katerina nu era insensibilă la farmecul lui. îndată ce se îndepărtă, Jack îi întinse Calinei unul dintre cele două pahare.

- Poftim. Este uzo.

Caline mirosi conţinutul paharului ei cu suspiciune. îşi muie uşor buzele în lichid şi-şi stăpâni o grimasă. Ce tare era! Când puse paharul jos, îşi dădu seama că Jack o urmărea cu o licărire maliţioasă în fundul ochilor.

Ridică la rândul lui paharul.

- Is iyian! în sănătatea dumitale! exclamă el.

Luă o înghiţitură şi imediat după aceea bău din paharul cu apă.

- Te sfătuiesc să faci la fel, spuse el. Aşa este obiceiul. O să vezi, uzo este mai bun însoţit de o înghiţitură de apă proaspătă.

Caline bău puţină apă şi clătină din cap în semn de asentiment.

- Bun, reluă Jack. Si acum, dacă mi-ai spune de ce ai venit aici.

- Dar. ţi-am spus. Ce pot adăuga în plus?

Caline îşi plecă ochii, uşor stingherită. Dacă Gerald Havelock i-ar fi răspuns în scris, ar fi putut dovedi ceea ce spunea. Dar se pare că totul se petrecuse la telefon, şi Stella fusese însărcinată să-i încredinţeze cheia Antoniei.

- Mă mir numai că Gerald nu m-a prevenit de sosirea dumitale. De obicei, e mai curând atent. De ce te-ar găzdui la el? Vă cunoaşteţi bine?

- Cred că a făcut-o din amabilitate.

- Gerald?

Jack izbucni într-un râs sonor.

- M-ar mira mult.

Jignită, Caline replică:

- Nu înţeleg de ce spui asta, domnule Kingsley. Gerald Havelock s-a dovedit extrem de generos faţă de mine. Cunoscându-mi situaţia, a acceptat imediat să-mi împrumute vila în mod gratuit.

Jack redeveni serios si luă o nouă înghiţitură de uzo.

- Si de ce ţii neapărat să-ţi petreci vacanţa în Grecia?

- Sunt ilustratoare sau, cel puţin, încerc să devin; lucrez ca chelneriţă într-un restaurant pentru a reuşi să-mi plătesc chiria.

In felul acesta îşi plătise si cursurile de desen timp de patru ani. Munca de chelneriţă era obositoare, dar îi permitea să aibă ziua liberă pentru a urma cursurile sau să meargă să-şi prezinte cartea la diferite edituri.

- Săptămâna trecută mi s-a propus o lucrare, continuă ea pe un ton mai însufleţit. Este vorba de ilustrarea unei cărţi pentru copii despre mitologia greacă. Desenele mele trebuie să fie gata la începutul lunii septembrie. Mi-am spus că cel mai bun lucru de făcut era să-mi petrec vacanţa în Grecia şi să profit pentru pregătirea schiţelor.

- Si cum ai intrat în legătură cu Gerald?

Caline ezită. De fapt, începea să se întrebe dacă Antonia reuşise realmente să dea de el. Când prietena ei o anunţase că totul era aranjat, Caline a fost atât de fericită încât nici nu se gândise s-o întrebe.

- Nu l-am contactat direct. Antonia s-a ocupat de asta. După ea, nu trebuia să fie nici o problemă. Domnul Havelock obişnuieşte să lase cheia Stellei ca să profite de vila lui când are o săptămână de concediu. Nu exista aşadar nici un motiv să refuze.

Caline îşi aminti bucuria pe care o încercase când Antonia venise să-i aducă cheia. Avusese impresia că pluteşte pe un nor! Apoi, în zilele următoare, entuziasmul ei scăzuse încetul cu încetul, pentru a lăsa loc unei uşoare temeri. Era pentru prima oară când pleca în străinătate. Va reuşi oare să se descurce singură într-o ţară unde nu cunoştea limba? Reacţia lui Neil îi întărise temerile.

- Eşti complet nebună! exclamase el când aflase vestea. Cine îţi va veni în ajutor dacă vei avea nevoie?

Descumpănită, Caline se întrebase dacă nu era pe punctul să facă cea mai mare prostie din viaţa ei. Neil nu greşea cu totul îndoindu-se de capacitatea ei de a supravieţui într-o ţară străină. Caline nu avea nici un simţ practic şi o ştia. Timp de cinci ani, lăsase întotdeauna pe seama lui Neil organizarea vacanţelor lor, rezervările la hotel sau închirierea unei maşini. „Eşti cu capul în nori, Caline, obişnuia el să-i spună de fiecare dată. Este preferabil să mă laşi pe mine să mă ocup. Astfel, vom fi siguri că plecăm”.

Totuşi, de data aceasta, o voce lăuntrică îi murmurase că nu trebuia să piardă şansa. O asemenea ocazie nu i se va mai oferi niciodată! Grecia, soarele, plajele cu nisip fin, totul era atât de tentant faţă de căldura sufocantă a Londrei în luna iulie. Si apoi, după aventura dezastruoasă cu Marcus, simţea o reală nevoie să schimbe aerul. Exotismul Greciei o va ajuta cu siguranţă să-şi uite amărăciunea.

- Când am aflat că este de acord, mi-am dat imediat demisia de la restaurant şi mi-am cumpărat biletul de avion, reluă ea. Este prima oară când plec astfel la întâmplare.

Caline schiţă un surâs amar.

- Presupun că era prea frumos ca să fie adevărat.

Privirea i se îndreptă din nou spre marea de un albastru indigo, care sclipea sub razele strălucitoare ale soarelui. Visul se termina aici. Nu-i mai rămânea decât să caute un hotel. Exista oare vreunul pe această insulă minusculă uitată de turişti? Poate că va găsi o gazdă? După aceea, va reveni la Londra, unde Neil o va întâmpina cu un zâmbet satisfăcut, uşor dispreţuitor. „Vezi, îi va spune el, ţi-am spus că îţi asumi riscuri”.

Va fi şi mai greu să-l facă să înţeleagă că vrusese să se descurce singură. Brusc, Caline se simţi cuprinsă de o imensă oboseală. Ultimele zile fuseseră epuizante şi totodată extrem de palpitante. Trebuise să rezolve mii de detalii practice înainte de plecare: să găsească o înlocuitoare pentru apartamentul pe care-l împărţea cu o prietenă la Islington, să cumpere materialele necesare pentru schiţe, să-şi reînnoiască garderoba de vară. Pe moment, miza i se păruse suficient de importantă pentru a depune toată energia, dar acum regreta că plecase atât de pripit. Dacă ar fi putut prevedea că şederea ei va fi scurtată, ar fi întârziat data plecării.

Când îşi îndreptă din nou privirea spre Jack, Caline realiză că acesta n-o slăbise din ochi. Cu braţele încrucişate la piept, o privea cu un aer vag amuzat. „Situaţia se pare că-l înveseleşte”, se gândi Caline, iritată. Toate astea n-aveau totuşi nimic rizibil.

Brusc, Jack se aplecă şi-şi puse coatele pe masă.

- Ascultă, Caline. Dacă Gerald ţi-a promis să te găzduiască în vilă, nu văd de ce ţi-aş interzice accesul. Oricum, vila e destul de mare pentru două persoane.

- Vrei să spui că putem. coabita?

Uimirea îl făcu să zâmbească.

- Este un mijloc de a împărţi egal şi avantajele şi inconvenientele.

- Dar. nu te cunosc.

- Nici eu. Dar o cunoaştem pe Antonia. Si pe Gerald, bineînţeles.

Caline îşi întoarse privirea. Trebuia oare să admită că nu-l întâlnise niciodată pe Gerald Havelock, acum că-i propunea să rămână? Dar avea să treacă drept o prefăcută. Ori, ea nu minţise. Se mulţumise numai să dea o versiune simplificată a faptelor.

- în locul dumitale, aş accepta, reluă Jack. Feribotul nu trece decât o dată pe săptămână. Eşti aşadar imobilizată pe această insulă până joia viitoare.

- Dar trebuie să existe un hotel pe insulă.

Jack scutură din cap.

- Numai câteva gazde cu camere de închiriat la preţuri enorme. Pikos nu este un loc foarte turistic, să ştii.

- Oh!

Ce să facă? se întrebă ea descurajată. Neil ar fi ştiut cu siguranţă, ce hotărâre să ia. Dar era singură şi trebuia să găsească ea însăşi o soluţie. Să ia oare o cameră în gazdă? Asta însemna că nu va putea rămâne la Pikos decât două săptămâni. Ce decepţie! Rămânea doar să accepte să împartă vila cu Jack. Dar. era oare prudent? Instinctul îi spunea să nu se încreadă în acest bărbat.

- Cât timp intenţionezi să stai în vilă? întrebă ea cu disperare de cauză.

- Depinde.

Caline ezită câteva clipe.

- Eşti sigur că prezenţa mea nu te va deranja?

Un surâs diabolic apăru pe buzele lui Jack.

- Viaţa noastră ar fi teribil de plictisitoare dacă n-ar fi tulburată din când în când de neprevăzut, spuse el. Pentru a răspunde întrebării dumitale, sunt sigur că ne vom înţelege bine.

Caline îşi încruntă uşor sprâncenele. Jack era periculos de seducător. Si aventura ei cu Marcus o învăţase să nu aibă încredere în bărbaţii siguri de farmecul lor. Era oare rezonabil să accepte propunerea lui? In definitiv, ce ştia despre el? Cu înfăţişarea lui de pirat nu-i inspira nici o încredere. De altfel, de ce îi oferise să împartă vila cu el? Nu putea să creadă că se lăsase înduioşat de povestea ei. Poate că se temea să nu comită o gafa faţă de Gerald Havelock atribuindu-şi un drept exclusiv asupra vilei?

Oricum ar fi fost, o cunoştea pe Antonia. Era deja ceva. Si dacă, aşa cum afirma, vila era destul de mare pentru două persoane, se vor vedea fără îndoială foarte puţin. Oricum, avea intenţia să petreacă cea mai mare parte a timpului afară, cu blocul de schiţe.

- Aşadar? întrebă el cu ochii fixaţi în continuare asupra ei.

- Ei bine, de acord, să facem o încercare. Dacă nu vom reuşi să ne înţelegem, voi pleca. In orice caz, îţi mulţumesc că mi-ai propus.

Capitolul 2

- Nu-mi mulţumi, răspunse Jack. Mulţumeşte-i mai curând lui Gerald.

- Nu voi uita.

- Este totuşi un tip ciudat acest Gerald. Nu găseşti?

Jack se aşează mai bine pe scaun şi-şi încrucişă braţele la ceafa.

Un tip ciudat? Caline nu ştia nimic despre Gerald Havelock, decât că trebuia să aibă între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani şi că scria admirabil. Dar Jack nu avea, slavă Domnului, nici un mijloc să afle că nu-l întâlnise niciodată.

- Cred că este o persoană generoasă, sensibilă şi un scriitor ieşit din comun, răspunse fără să clipească.

- Serios?

Jack înclină uşor din cap şi îşi întoarse privirea spre mica piaţă. Gura lui schiţă un surâs uşor.

- Dinspre partea mea, aş spune că este egoist, nechibzuit şi vanitos.

Caline îi aruncă o privire ofensată.

- Cum poţi spune aşa ceva? Credeam că-i eşti prieten.

- Asta nu mă face să renunţ la luciditate. De cât timp îl cunoşti pe Gerald?

- Nu de mult, răspunse ea cu prudenţă.

De fapt, Caline abia dacă avea impresia că minte afirmând că-l cunoaşte. Romanele lui Gerald Havelock o impresionaseră atât de mult încât se simţea apropiată de el, apropiată de sensibilitatea lui, de percepţia lui asupra lumii şi de ideile sale umaniste.

- Dar nimic din ce ai putea să-mi spui nu-mi va schimba părerea despre el, reluă ea cu o voce fermă.

Jack schiţă un zâmbet ironic.

- Gerald ştie că eşti o admiratoare atât de pătimaşă a lui?

- Si ştie ce fel de prieten îi eşti? i-o întoarse Caline.

Zâmbetul lui Jack se lărgi:

- Oh, da. Mă cunoaşte bine.

Se aplecă brusc în faţă şi luă paharul Calinei.

- Trebuie să bănuiesc că uzo nu-i o băutură potrivită unei firi atât de delicate ca a dumitale. Dacă-mi permiţi voi termina eu ce mai e în pahar. Am oroare de a irosi ceva.

Fără s-o piardă din ochi, duse paharul la gură şi-i goli dintr-o dată conţinutul. Apoi repuse paharul gol pe masă cu un mic zgomot sec.

- Si acum, să mergem, o anunţă el ridicându-se. Te conduc la vilă. Pari epuizată.

în timp ce se duse pentru a plăti consumaţia, Caline se ridică şi ea. Era oare din cauza căldurii, a oboselii sau a alcoolului? Sau o combinaţie a celor trei? O ameţeală uşoară o cuprinse când se ridică. Totuşi, trebui să se sprijine câteva clipe de spătarul scaunului, incapabilă să se mişte. Capul i se învârtea. Părăsise apartamentul ei din Islington la ora cinci dimineaţa pentru a ajunge la Gatwick şi de atunci nu reuşise să doarmă nici în avion, nici în sala de aşteptare a aeroportului din Atena, unde aşteptase legătura pentru Ilonika. Brusc, Caline tresări. O mână i se aşezase pe umăr.

- E în ordine? întrebă Jack, cu o voce surprinzător de blândă.

- Da, nu-i nimic, răspunse Caline sforţându-se să ascundă tulburarea pe care o trezea în ea contactul cu acea palmă caldă şi

mângâietoare pe pielea ei goală. Doar puţină oboseală.

- Mă ocup eu de bagaje, reluă Jack pe un ton care nu admitea replică. Nu-ţi face griji. Drumul nu e foarte lung. Avem tot timpul.

Cu aceste cuvinte, luă valiza şi geanta de voiaj ca şi cum nu erau mai grele ca o pană şi-i făcu semn să-l urmeze.

***

Vila Athena se ridica la capătul unui drum pietros care şerpuia printre livezile de măslini. De la intrarea pe drum nu se observa decât primul etaj deasupra unui gard viu de leandri şi plante agăţătoare ornamentale care păreau cu atât mai colorate din cauza zidurilor vilei de un alb imaculat. Jack deschise o uşă mare din stejar masiv şi pătrunseră în hol.

- Vino, spuse el, punând valizele într-un colţ. Vreau să-ţi arăt terasa.

Caline îl urmă printr-un salon imens cu pereţi albi ospitalieri, deşi mobilat simplu cu un dulap enorm vopsit în bleu, o canapea cu multe perne multicolore şi câteva fotolii adânci. O arcadă cu geam se deschidea spre o terasă cu dale, înconjurată de jardiniere cu muşcate de un roşu strălucitor. Prin câteva trepte, terasa făcu legătura cu un chei la care era ancorată o mică vedetă. Jack deschise uşa-fereastră şi ieşi pe terasă.

- Ei bine, ce spui? întrebă el. Iţi place?

Caline făcu câţiva paşi pe terasă, uimită de peisajul sublim care i se oferea ochilor. Vila dădea direct spre mare. In dreapta se vedea portul cu căsuţele lui albe, în timp ce în stânga se ridica o faleză abruptă, acoperită de pini.

- E nemaipomenit, murmură ea.

Merse şi se sprijini cu coatele de balustradă şi se pierdu în contemplarea mării ale cărei valuri liniştite mângâiau contraforturile vilei. Brusc, se îndreptă şi-şi întoarse chipul radios spre Jack, care se instalase într-un şezlong.

- Cum te poţi resemna să-ţi petreci vara într-un mare oraş când ai o vilă în Grecia?

Jack îşi miji ochii pentru a se feri de soare.

- Intr-un mare oraş? repetă el cu un aer surprins.

- Vorbesc despre Gerald Havelock. Nu este la Los Angeles?

- A, Gerald. Da, este exact. Ai dreptate. Este un tip într-adevăr bizar.

Caline încreţi sprâncenele.

- Nu asta voiam să spun, reluă ea. Mă gândesc că să pleci să lucrezi la Los Angeles când ai putea să scrii într-un cadru atât de plăcut, reclamă o mare forţă de caracter. In orice caz, nu înţeleg de ce domnul Havelock te lasă să profiţi de vila lui, când îl critici la tot pasul. Cred că ai o altă atitudine în prezenţa sa.

- Deloc, răspunse Jack cu un aer satisfăcut. Dar Gerald şi cu mine ne înţelegem foarte bine. Ia de la mine ce-l interesează şi lasă restul deoparte. Si eu fac acelaşi lucru.

Această remarcă o uimi pe Caline. Nu corespundea ideii pe care şi-o făcea despre Gerald Havelock. Dar până la ce punct putea să acorde credit declaraţiilor lui Jack?

- Cu ce te ocupi, domnule Kingsley? îl întrebă ea pe neaşteptate.

Cu ochii fixaţi asupra lui, Caline se sprijini cu spatele de balustradă şi-şi încrucişă braţele.

- Să vedem. zise Jack.

Se aşeză mai bine în şezlong şi luă un aer gânditor.

- Mă duc la pescuit, înot. Si cobor din când în când în port pentru a profita de terasa unde ne-am întâlnit.

- Voiam să spun când nu eşti în vacanţă?

- Dar cine ţi-a spus că sunt în vacanţă?

Descumpănită, Caline îl întrebă din priviri. Jack afişa un aer imperturbabil.

- Vrei să spui că nu munceşti niciodată? reluă ea după o clipă.

- Cât mai puţin posibil. De ce să muncesc când pot să-mi petrec vara într-un cadru atât de idilic?

- Si când poţi profita de generozitatea domnului Havelock, nu-i aşa? replică ea cu o voce sarcastică.

- Exact!

Gura lui Jack se deschise într-un surâs larg.

- Nu suntem amândoi în aceeaşi situaţie? Primiţi în această vilă splendidă al cărui proprietar este absent?

- Cu o diferenţă, totuşi, observă Caline. Pentru mine, situaţia este absolut temporară.

Agasată, privi în altă parte. în fond, Jack avea dreptate. Nu profita şi ea de generozitatea lui Gerald Havelock fără măcar să-l cunoască?

- în locul dumitale, nu mi-aş face prea multe griji în privinţa asta, reluă Jack pe un ton degajat. Te asigur că Gerald nu se

formalizează la acest gen de detaliu.

- Ce ştii despre asta?

Evitându-i privirea, Caline se întoarse din nou spre mare.

- Domnul Havelock trebuie să se fi săturat să tot fie solicitat din cauza averii şi a celebrităţii sale.

- Asta depinde de cine... Nu cred că ar obiecta ca o tânără atât de seducătoare ca dumneata să-l hărţuiască de dimineaţa până seara.

Caline ridică o sprânceană. Jack o găsea într-adevăr seducătoare? Avea ochi frumoşi migdalaţi, de un azuriu aproape transparent, dar bărbia i se părea prea ascuţită şi gura prea mare. Si apoi, statura ei mică o complexa.

- Pari surprinsă, observă Jack. N-o să mă faci să cred că este prima oară când un bărbat îţi face un asemenea compliment?

Caline îşi simţi obrajii îmbujorându-i-se uşor sub focul privirii lui. Era ridicol! Doar n-o să se lase prinsă în capcana seducţiei! Oricum, o complimentase fără îndoială ca s-o facă să se simtă prost. Si îşi atinsese perfect scopul!

- Nu cred că domnul Havelock ţine seama de acest gen de detaliu, reluă ea cu inima bătându-i puternic.

- Nu te găseşte pe gustul lui? replică Jack cu un surâs diabolic.

- Nu. în fine, nu ştiu.

- Haide, toate femeile sunt foarte conştiente de efectul pe care-l produc asupra unui bărbat şi cunoscându-l pe Gerald Havelock, pot să te asigur că nu ţi-ar fi împrumutat vila dacă nu erai atât de fermecătoare!

- Dar nu, te înşeli! exclamă Caline cu vehemenţă. Nu putea să ştie.

Se întrerupse brusc, conştientă de ce era pe punctul să spună. Cu ochii pe jumătate închişi, Jack o privi o clipă înainte de a relua:

- Pari foarte sigură pe dumneata. Eşti sigură că mi-ai spus totul?

Stacojie la faţă, Caline îşi plecă ochii.

- Nu l-am întâlnit niciodată pe Gerald Havelock, mărturisi ea cu o voce aproape stinsă.

Cu un gest nervos, rupse o garoafa ofilită şi începu să-i smulgă petalele. Iată, ştia totul. Ce se va întâmpla acum cu ea? Soarta ei era în mâinile acestui personaj arogant.

- Bănuiam.

Surprinsă, Caline îşi ridică ochii.

- Adevărat?

Jack clătină din cap zâmbind.

- Dacă-l cunoşteai, nu-l admirai atât de mult.

- Si eu sunt sigură de contrariu. Domnul Havelock este un om excepţional. E suficient să-i citeşti romanele pentru a-ţi da seama.

Caline privi cu ochi visători faleza împădurită care cobora până la apa albastră.

- Gerald Havelock a reprezentat întotdeauna idealul meu masculin, continuă ea. Inteligent, spiritual, sensibil şi pasionat. Puţin contează dacă e frumos sau urât. Când îi citesc romanele, e ca şi cum i-aş descifra sufletul.

- Ti-ar plăcea să-l întâlneşti? întrebă Jack cu o voce dintr-o dată gravă.

- Nu sunt sigură.

Privirea Calinei se opri pe pata galbenă pe care o forma o tufă de grozamă deasupra unui ieşind stâncos.

- Cred că dacă l-aş întâlni, continuă ea, aş fi atât de impresionată încât n-aş putea rosti o singură frază coerentă. M-ar găsi fără îndoială complet idioată şi insipidă!

- Nu cred că ar reacţiona astfel, răspunse Jack.

- Oricum, este preferabil să rămână bărbatul visurilor mele. Realitatea te decepţionează deseori, adăugă ea gândindu-se la Marcus.

Când se întoarse din nou spre Jack, acesta îşi întinsese picioarele pe o măsuţă pe care se aflau câteva reviste.

- Ai fără îndoială dreptate, răspunse. La urma urmei, Gerald e un tip foarte obişnuit. La început, succesul aproape îi sucise capul. Devenise peste noapte celebru şi toate ziarele au început să-l contacteze pentru a obţine interviuri. Dar Gerald a refuzat. Nu din dispreţ, cum au scris unii, ci pentru că s-a temut mai curând să nu-şi vândă sufletul diavolului, să devină jucăria massmediei şi să-şi piardă adevărata personalitate. De altfel, de aceea a cumpărat această vilă. Cel puţin, aici, este sigur că nimeni nu va veni să-l sâcâie cu un aparat de fotografiat.

- Este ciudat, observă Caline. Adineauri, eram convinsă că-l detestai. Si acum am impresia că îl admiri.

Jack schiţă un râs enigmatic.

- Gerald şi cu mine semănăm puţin. Fără îndoială, de aceea sunt atât de critic faţă de el.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşa-fereastră a salonului.

- Vino, am să-ţi arăt camera dumitale, zise zâmbind. Probabil vrei să te odihneşti.

Când se găsi singură în camera ei, Caline se gândi din nou la această conversaţie ciudată. Jack îi propusese s-o ducă să mănânce la tavernă, dar îi refuzase invitaţia simţindu-se prea extenuată pentru a coborî din nou în port. Peste câteva minute, îl auzi ieşind pe uşa principală şi îndepărtându-se fluierând. Tăcerea se aşternuse asupra vilei.

După ce-şi desfăcu valizele, Caline intră în baia alăturată camerei sale. Hotărât lucru, se gândi ea, intrând în apa înspumată, această vilă nu adăpostea decât personaje enigmatice: Gerald Havelock, bineînţeles, şi acum Jack, care se arăta foarte misterios în privinţa activităţilor sale la vilă! Cum putea un om atât de sensibil şi de rafinat ca Gerald Havelock să aprecieze compania unui Jack Kingsley care părea la fel de periculos ca un animal sălbatic în libertate? Când se găsea în prezenţa lui, Caline încerca o senzaţie ciudată, care o făcea să se simtă stânjenită. Poate se datora forţei brutale care emana din persoana sa şi care o făcea să fie conştientă de propria ei vulnerabilitate, de nevoia de a fi protejată pe care îşi refuza cel mai adesea s-o recunoască? Fără să aibă aerul, Jack o obligase să se dezvăluie, în timp ce el nu-i spusese practic nimic despre el însuşi. Nu că ar fi interesat-o în mod deosebit persoana lui, dar ar fi fost curioasă să ştie prin ce îl găsea Gerald Havelock demn de interes.

în ciuda oboselii care o copleşea, Caline adormi greu, atât de exaltată era de evenimentele zilei. Pe la ora zece îl auzi pe Jack revenind. începu să fluiere o arie cunoscută pe culoar, apoi se întrerupse brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit de prezenţa ei. Mult mai târziu, când era pe jumătate adormită, Caline auzi voci înfundate pe terasă, apoi motorul unei bărci care se îndepărta în golf. „Ce idee stranie să pleci la plimbare pe mare la o asemenea oră!” se gândi ea înainte de a adormi din nou.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, soarele pătrundea prin fantele obloanelor. Caline contemplă cu un aer visător razele de

lumină care brăzdau pereţii zugrăviţi în alb. Unde se afla? Afară, totul era liniştit. Numai clipocitul valurilor tulbura tăcerea casei. Brusc, îşi aminti.

Era în Grecia! Caline se întinse cu voluptate în patul mare, surâzându-şi fericită. Astăzi, va reciti miturile şi legendele care o făcuseră să viseze când era copil şi se va lăsa învăluită încă o dată de magia lor. După aceea, se va plimba pe poteci întortocheate, cu blocul de schiţe în mână, în căutarea unui peisaj care-i va trezi imaginaţia.

De ce să nu înceapă prin a scrie părinţilor că sosise cu bine? Tatălui ei i-ar fi plăcut la nebunie insula Pikos. El o învăţase să iubească peisajele sălbatice şi stâncile bătrâne. De câte ori nu porniseră amândoi, cu blocurile de acuarele şi pensulele sub braţ în căutarea unui colţ liniştit? Ii va trimite o vedere şi Antoniei, pentru a-i spune că voiajul ei decursese bine.

Si Neil? Ii va trimite vederea pe care i-o scrisese în sala de aşteptare a aeroportului din Atena? De fapt, când trebuise să aştepte legătura în mijlocul zgomotului şi confuziei totale, Caline cedase unui acces de nostalgie. Neil greşise fără îndoială că o protejase atât de mult de lumea exterioară, dar uneori era atât de liniştitor să ştie că veghea asupra ei!

Cuprinsă de o nelinişte subită, Caline cumpărase o vedere şi începuse să scrie câteva rânduri. In timp ce scria, raţiunea avu câştig de cauză. Haide, ce se petrecuse cu bunele ei hotărâri, cu dorinţa de independenţă şi de aventură? La ce bun să se agaţe astfel de Neil când nu mai era foarte sigură că este îndrăgostită de el? Desigur, îl admira încă mult, dar sentimentele ei faţă de el se schimbaseră incontestabil după aventura cu Marcus.

Si Neil, o iubea oare cu adevărat? Caline îşi pusese întrebarea când începuse să iasă cu Marcus. într-adevăr, aflând vestea, Neil reacţionase cu atâta nepăsare şi aroganţă încât se simţise profund frustrată. Nu-i va face o scenă, dovedindu-i că era gelos? Dar nu. Era limpede că privea această aventură drept un capriciu şi prefera să facă pe indulgentul, mai degrabă decât să se considere învins. „îşi vei înţelege repede greşeala, Caline, păreau să zică ochii lui ironici când îl părăsise şi vei reveni la mine”. Timpul îi dăduse dreptate.

Si totuşi, fără ca măcar să-şi dea seama, Caline se detaşase încetul cu încetul de el. Să fi fost oare influenţa Antoniei?

Prietena ei nu se înţelesese niciodată cu Neil şi spusese că va cunoaşte un alt bărbat. Asta o îndemnase oare să-i propună vila lui Gerald Havelock? „în orice caz, se gândi Caline, când îi voi povesti că la el locuieşte un prieten misterios care pare să nu aibă altă ocupaţie decât să iasă pe mare noaptea, nu-şi va crede urechilor!”

Trăsăturile virile ale lui Jack îi reveniră imediat în minte: pomeţii înalţi, gura generoasă, bărbia voluntară, ochii luminoşi. Simţi furnicături delicioase străbătându-i ceafa. Devenind brusc conştientă de gândurile ei tulburătoare, îşi reveni în fire. Ce se întâmpla cu ea? Ea care de obicei se controla perfect. Haide, doar n-o să se lase impresionată de un play-boy! A, dacă Neil ar fi fost acolo. Avea atâta inteligenţă încât ar fi făcut-o cu siguranţă să observe cât de ridicol era Jack în rolul de personaj seducător şi ar fi râs amândoi.

Caline scoase un oftat. „Neil, mereu Neil! Uiţi o dată mai mult bunele tale hotărâri, biata mea Caline. Nu trebuie să-l chemi pe

Neil în ajutor doar pentru că admiri un bărbat frumos! Oricum, nu există nici un risc să te îndrăgosteşti de acest tip! Este prea arogant şi prea sigur de el! Atunci, profită de sejurul tău şi încetează să-ţi pese de prezenţa lui. Si, mai întâi, cât o fi ceasul?”

Caline se ridică din pat şi se duse să deschidă obloanele. Soarele se răspândi imediat în cameră, asemenea unui lichid uleios ca mierea. Aerul era încă puţin rece, dar era înmiresmat de parfumul florilor, de la trandafirii şi glicinele care se căţărau pe zidurile vilei. Puţin mai departe, prin frunzişul argintiu al unui pâlc de măslini, se zărea marea, de un albastru atât de intens, încât părea artificială. Pe Caline o cuprinse brusc o bucurie copilărească. Uitându-şi dintr-o dată preocupările îmbrăcă un costum de baie negru şi o bluză albă cu mâneci scrute, apoi se grăbi să iasă pe terasă.

Vila era cufundată în linişte. Jack nu revenise oare din expediţia lui nocturnă? Uşurată, Caline coborî treptele de piatră care duceau la chei.

Marea se întindea în faţa ei, netedă ca o oglindă. Tânăra femeie înaintă până la capătul cheiului. Apa era atât de transparentă încât distingea şi cea mai mică pietricică luată de valuri. Ce bine ar fi să înoate într-o apă atât de limpede! Caline lăsă să-i cadă bluza şi încercă apa cu degetul mare de la picior.

Doamne, era mult mai rece decât prevăzuse. Totuşi, incapabilă să mai reziste, Caline se hotărî să plonjeze. Ieşi la câţiva metri mai departe, îşi dădu părul pe spate înainte de a contempla spectacolul care se oferea ochilor ei plini de admiraţie.

Aerul era atât de transparent încât fiecare detaliu al falezei îi apărea cu o limpezime uluitoare. Liniile armonioase ale vilei, ascunse în parte de tufe compacte de flori colorate, se integrau perfect peisajului înconjurător. In jur, în mijlocul unei vegetaţii abundente, se distingeau petele galbene ale lămâilor şi cele argintii ale măslinilor. Un timp, Caline se lăsă să plutească pe spate, cu faţa la soare. Deasupra ei, cerul forma o cupolă vastă de un bleu azuriu. Ce paradis! O binecuvântă din nou pe Antonia pentru intervenţia ei.

Cum începea să i se facă frig, pentru că rămăsese nemişcată, Caline se redresă şi porni spre larg în craul. înotă mult timp, punând la lucru fiecare muşchi al corpului până simţi că o cuprinde o moliciune plăcută. Atunci, reveni la mal înotând bras şi se întinse pe piatra fierbinte a cheiului pentru a leveni la soare. Mişcarea de du-te-vino a apei pe stânci şi murmurul vântului în copaci, ofereau un zgomot de fond liniştitor.

Când se hotărî în sfârşit să meargă la micul dejun, Caline se simţea minunat de bine. Cu inima uşoară, urcă cele câteva trepte ale terasei cântând. Când ajunse la ultima treaptă, încremeni locului. Instalat într-un şezlong, Jack citea o revistă la umbra unei umbrele de soare, cu picioarele lungi întinse peste masa joasă de răchită.

Caline simţi că îşi pierde respiraţia. Abandonată plăcerii scăldatului, uitase complet că împărţea vila cu Jack! îmbrăcat cu un şort kaki şi cu un tricou alb cu mâneci scurte care îi scotea în evidenţa bronzul, era extraordinar de seducător. Corpul lui părea imens, de o putere impresionantă. împietrită, Caline nu îndrăznea să se mişte. în clipa aceea, Jack îşi ridică privirea.

- Ia te uită, ia te uită. Nimfa a ieşit în sfârşit din mare, remarcă el pe un ton amuzat.

Privirea lui se plimba cu un interes neascuns peste corpul ei. Jenată, Caline îşi acoperi cu bluza decolteul foarte adânc al costumului de baie.

- Am cumpărat ce trebuie pentru micul dejun, zise el luându-şi picioarele de pe masă.

Caline observă un borcan de iaurt grecesc, o cană de miere şi smochine proaspete aranjate pe o farfurie.

- N-ai mâncat nimic aseară, reluă el. Cred că ţi-e foame.

- Mulţumesc, răspunse Caline pe un ton cam tăios. Dar nu trebuia să te ocupi de mine.

- Gerald Havelock m-ar fi certat că nu m-am ocupat de micul dumitale dejun, replică Jack cu un zâmbet larg.

După care se ridică şi trase un al doilea şezlong lângă masă.

- Aşază-te, Caline. Mă duc să fac cafea.

Caline se aşeză, derutată de atâta amabilitate şi atenţie. De altfel, dacă voia să fie cinstită cu ea însăşi şi să facă abstracţie de prejudecăţile ei faţă de Jack, trebuia să admită că se arătase fermecător din ajun.

Reveni puţin mai târziu cu două ceşti de cafea şi o farfurioară cu câteva bucăţi de zahăr.

- Tine. A dumitale n-are zahăr, preciză el.

Când luă ceaşca în mâini, degetele li se atinseră. Acest contact, cât de infim fusese, îi lăsă impresia unei descărcări electrice şi îşi feri privirea ca să nu roşească.

- Te-am observat mai devreme, reluă Jack aşezându-se lângă ea. Inoţi foarte bine.

- Mulţumesc. Ador înotul.

Caline puse ceaşca pe masă şi întinse mâna să ia o smochină. Cu un licăr amuzat în fundul ochilor, Jack îi contemplă fruntea înaltă, obrajii catifelaţi, foarte palizi, nasul mic, buzele roze întredeschise.

- Când ai ieşit din apă, m-ai făcut să mă gândesc la o nimfa, remarcă el cu un surâs în colţul buzelor. Sau la una din fiicele lui Poseidon, de exemplu. Dar din câte ştiu, Calypso n-are nici o legătură cu Poseidon.

Ochii Calinei se măriră peste măsură.

- Calypso?

- Adevăratul dumitale prenume, reluă Jack cu o voce foarte calmă.

- Cum ai aflat?

Jack deschise revista pentru a scoate un mic carnet albastru şi auriu pe care Caline îl recunoscu imediat.

- Ar trebui să eviţi să-ţi laşi paşaportul oriunde. Oameni rău intenţionaţi s-ar putea folosi de el.

- Nu l-am lăsat oriunde, protestă Caline. Era în poşeta mea. Nu credeam că o să mergi până acolo încât să scotoceşti prin lucrurile mele!

- Ti-am verificat numai identitatea. O simplă precauţie.

Caline rămase fără glas. Cum îşi permisese să umble în poşeta ei?

- Când mi-ai mărturisit că nu-l cunoşti pe Gerald, reluă el cu un aer imperturbabil, am început să mă întreb dacă nu făceai parte dintre femeile în stare de orice pentru a-şi întâlni idolul, inclusiv să se prezinte anturajului său sub o identitate falsă. De aceea, am preferat să mă asigur că eşti domnişoara Grey.

- Sper că acum eşti mulţumit? întrebă Caline pe un ton glacial.

- întru totul. Cu atât mai mult cu cât muream de dorinţa de a cunoaşte adevăratul dumitale prenume. De ce nu-l foloseşti? E încântător.

- Poate, dar nu mi se potriveşte, răspunse Caline.

Ce-i spusese Marcus când îi mărturisise că se numea Calypso? „Ce prenume ridicol. Si atât de pretenţios. Numai o mare doamnă îşi poate permite să se numească astfel”.

- Consider dimpotrivă, că ţi se potriveşte foarte bine, obiectă Jack. Ai fi pe deplin capabilă să păstrezi un bărbat prizonier timp de şapte ani cu farmecele tale, cum a făcut Calypso cu Ulise.

- A sfârşit prin a se întoarce la soţia sa, răspunse Caline pe un ton amar.

Jack se încruntă.

- Eşti îndrăgostită cumva de un bărbat căsătorit, Calypso?

- Nu, nicidecum. Si mai întâi încetează să-mi mai spui Calypso.

Cu un aer posomorât, Caline puse o linguriţă de miere în iaurtul cremos şi începu să-l savureze.

- In orice caz, ai un tupeu al naibii să-mi scotoceşti în lucruri, reluă ea după un timp.

- Iţi promit să nu mai fac. Oricum, acum ştiu aproape tot ce voiam să aflu, adăugă el pe un ton imposibil.

- Adevărat?

Agasată, Caline îşi dădu la o parte o şuviţă de păr care-i cădea în ochi. Hotărât lucru, Jack dădea dovadă de o siguranţă insuportabilă.

- Eşti absolut sigur? îl întrebă pe un ton sarcastic. Nu rămân unele puncte de clarificat?

- Ai dreptate, răspunse Jack. Unul singur despre care mi-ar plăcea să am unele precizări. Cine este Neil?

Capitolul 3

Uimită, Caline îl privi pe Jack cu un aer neîncrezător.

- Cine?

- Neil, repetă el. Doar n-o să-mi spui că l-ai uitat deja? I-ai scris o vedere.

Caline îşi aminti prea târziu că pusese vederea în paşaport, ca să nu se deterioreze. Sub ochii ei îngroziţi, Jack deschise paşaportul şi scoase vederea. După ce se prefăcu extaziat de fotografia Pannthenonului, începu să citească ce scria pe verso:

„Dragă Neil. Ai avut dreptate. îmi lipseşti deja. De fapt, regret că despărţirea noastră a fost atât de scurtă".

Ridicând ochii, adăugă:

- Extrem de mişcător.

Roşie ca racul, Caline îi smulse vederea din mână.

- Nu ţi s-a spus niciodată că este nepoliticos să citeşti scrisorile care nu-ţi sunt adresate?

- Nu este o scrisoare, ci o vedere.

- Foarte nostim, ceea ce-i scriu lui Neil nu te priveşte.

- Este iubitul dumitale?

- Da, răspunse Caline, sperând că acest răspuns va pune capăt definitiv discuţiei.

Nu dorea nicidecum să-i explice lui Jack complexitatea relaţiilor ei cu Neil.

- în cazul acesta, de ce nu este aici?

- Pentru că munceşte. Trebuie să-şi termine teza în luna septembrie.

- O, este student!

Era rodul imaginaţiei ei sau sesizase o notă de dispreţ în vocea lui? Caline consideră imediat că era de datoria ei să ia apărarea lui Neil.

- Neil e foarte inteligent, spuse ea cu un aer sfidător.

O licărire ironică se aprinse în ochii limpezi ai lui Jack.

- Dacă era într-adevăr inteligent, nu te-ar fi lăsat să pleci singură în Grecia.

- Nu i-am cerut părerea, i-o întoarse Caline.

Doamne, de ce-l lăsase să creadă că mai era cu Neil?

- îl părăseşti pentru trei luni la primul pretext apărut şi nu-ţi

cere nici o explicaţie? întrebă Jack, fără să înceteze s-o fixeze. în locul lui, mi-aş fi pus întrebări.

- Dar nu eşti în locul lui.

- Si n-am nici o dorinţă să fiu. Din câte spui, pare un tip îngrozitor.

- Neil nu este nicidecum îngrozitor, protestă Caline.

Curios, cuvintele lui Jack o făceau să-l apere pe Neil, în timp ce ea însăşi începea să-i găsească unele defecte. îi aruncă o privire de reproş lui Jack. Era vina lui dacă-l lăuda pe Neil!

- Ei bine, cum e?

- Strălucitor.

Caline încercă să-şi reprezinte chipul lui Neil, dar prezenţa seducătoare a lui Jack o împiedica să gândească limpede.

- Si?

- E foarte calm. Si foarte metodic.

Prea calm. Prea metodic, se gândi ea. Nu putea oare găsi altceva de spus?

- E foarte amabil, conchise ea cu un aer satisfăcut.

- Pare mai ales extrem de plictisitor, remarcă Jack. Este frumos?

Iată cu ce ar fi trebuit să înceapă! Neil avea părul ondulat, mustaţă, ochi căprui, sclipind de inteligenţă.

- Foarte frumos.

- Si ce-l reţine la Londra? Subiectul tezei trebuie să fie pasionant, ca să fi refuzat să te însoţească în Grecia.

- Studiază ştiinţele politice.

- Ştiinţele politice?

Jack luă un aer neîncrezător.

- Si preferă să se ocupe de politică toată vara în loc de fermecătoarea ta persoană?

- Nu asta este problema, replică ea.

Totuşi, făcuse şi ea exact aceeaşi reflecţie în urmă cu câteva zile.

- Neil nu-şi poate abandona dintr-o toană un plan la care lucrează de atâţia ani.

- Dar n-a încercat să te reţină? Nu i-a fost teamă că vei întâlni un alt bărbat, în aceste trei luni?

- Nu.

Caline luă o smochină pe care începu s-o cureţe.

- Oricum, îmi acordă deplină încredere.

Dar întrebarea era: avea oare motiv să-i acorde încredere? La urma urmei, cedase o dată farmecului unui seducător, frumosul Marcus...

- Si în mine ar avea încredere? reluă Jack imperturbabil.

- N-are nevoie să-ţi acorde încredere, răspunse Caline. Nu eşti deloc genul meu.

Jack avansă spre capătul scaunului şi-i zâmbi. Nu încercă s-o atingă, dar o privi cu atâta intensitate încât Caline simţi cum corpul i se aprinde ca o torţă. Ce i se întâmplase? Fără să ştie de ce, puse pe masă smochina pe care o curăţa.

- Vom vedea, murmură el.

Apoi se ridică şi dispăru în interiorul vilei. în gura lui, aceste cuvinte sunau ca un avertisment.

***

Când spre sfârşitul dimineţii, Caline reveni pe terasă cu cartea de mitologie sub braţ, Jack era din nou întins într-un şezlong, bronzându-se la soare. Caline se duse să se aşeze ceva mai departe şi deschise cartea. Dar prezenţa lui Jack o făcea să nu poată citi. După ce încercase să se concentreze asupra coborârii lui Orfeu în infern, se ridică şi se duse în livada cu măslini, în căutarea unui colţ liniştit.

O cărare pietroasă o conduse până la un mic promontoriu de unde avea o imagine splendidă asupra întregului golf. Domnea o asemenea linişte în jurul ei încât timpul părea suspendat. Până şi ţârâitul greierilor i se părea mai puţin sonor ca de obicei, ca şi cum şi insectele erau toropite de căldură.

Caline se instală la rădăcina unui măslin şi deschise din nou cartea acolo unde îşi întrerupsese lectura. Dar curând, fără să-şi dea seama, gândurile îi reveniră la Jack.

Cum îndrăznise să-i scotocească în poşetă? Si toate întrebările acelea despre Neil! Un fulger de mânie trecu prin ochii Calinei. Jack era atât de lipsit de tact! Işi bătuse joc de Neil într-un mod inacceptabil. Bineînţeles, un bărbat capabil să se concentreze şi asupra altui lucru decât un pahar de uzo trebuia să i se pară la fel de ciudat ca un extraterestru.

Dar trebuia să se ferească să-l judece prea pripit pe Jack. In definitiv, ce ştia despre el? Chiar dacă-şi petrecea timpul prăjindu-se la soare sau pescuia, asta nu însemna că nu făcuse

studii sau că nu citea nimic altceva decât reviste.

Cuvintele Antoniei îi reveniră în memorie: „Neil ţi-a repetat atât de mult că este inteligent încât ai sfârşit prin a-l crede”. Caline scutură din cap. Neil era într-adevăr inteligent, oricât îi displăcea Antoniei.

Era amabil, mult mai amabil şi mai blând ca Jack, mult mai liniştitor.

Caline îl întâlnise când intrase în primul an la Institutul de Arte Frumoase din Londra. Originară dintr-un orăşel de provincie şi abia deţinătoare a diplomei de bacalaureat, fusese imediat cucerită de Neil, care era atunci în anul trei. Avea toate calităţile pe care le căuta la un bărbat: frumuseţe, inteligenţă, cultură şi fusese imediat fermecată de el.

După licenţă, Caline începuse să lucreze la restaurant. O prietenă îi propusese să împartă un apartament cu ea la Islington. După câteva luni, această prietenă i-o prezentase pe Antonia. Cele două tinere deveniseră foarte repede cele mai bune prietene din lume. Făceau împreună jogging, vizitau expoziţii de pictură, mergeau la concerte... încetul cu încetul, Caline îşi dăduse seama că se înţelegea mai bine cu prietenii Antoniei decât cu cei ai lui Neil.

în ceea ce o privea, Antonia nu mergea pe ocolite.

- Cum poţi să-l suporţi pe Neil? o întrebase ea într-o zi. E orgolios şi egoist. Am impresia că nici nu te iubeşte cu adevărat. Dacă vrei părerea mea, te foloseşte ca să-l pui în valoare.

Pe moment, Caline se supărase şi-i interzisese Antoniei să-i mai vorbească despre el în aceşti termeni. Dar îndoiala ii pătrunsese în suflet. Nu contesta că Neil este inteligent şi cultivat. Era suficient să întâlnească pe cineva ca Jack Kingsley pentru a-şi da seama. Dar îl iubea cu adevărat? După un timp, sfârşise prin a înţelege că Antonia nu se înşela cu totul. Neil nu era profund îndrăgostit de ea. Altfel, n-ar fi lăsat-o să plece cu Marcus.

Cu gândul în altă parte, Caline întoarse prima pagină a cărţii. Jack n-ar fi lăsat-o niciodată să plece singură în vacanţă. Ghicea că nu era bărbatul care să nu ducă un lucru până la capăt, nici să accepte compromisurile.

Caline încercă să-şi imagineze ce gen de femeie era susceptibilă să-i placă. Fără îndoială creaturi sofisticate, cu bucle blonde lungi şi o talie de viespe, întreţinută cu un regim

draconic. Ceva îi spunea că Jack era maestru în materie de arta seducţiei. Nu încercase s-o farmece mai devreme, comparând-o cu o nimfa? Dar ea nu se lăsase înşelată. Complimentul lui nu urmărea decât s-o pună în încurcătură! De aici până la a crede sincer că este pe gustul lui era un pas pe care nu era pregătită să-l facă.

Străduindu-se să-şi alunge aceste gânduri din minte, Caline îşi lăsă privirea să rătăcească peste imensitatea albăstrie a mării.

In jos, zărea vila, o pată albă pierdută, într-o multitudine de culori. Un mic iaht era ancorat la chei, lângă vedetă. Ia te uită, îşi zise Caline, Jack are oare o vizită? Curioasă să ştie mai mult, îndepărtă o creangă care-i bara vederea. Jack era în picioare pe punte, în compania altui bărbat. Acesta din urmă, mic şi îndesat, părea nervos. In timp ce vorbea, nu înceta să se uite în jurul lui, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu-i spiona.

Instinctiv, Caline se retrase la umbra măslinului. Bărbatul scoase un pachet dintr-un sac de marinar şi i-l întinse lui Jack, continuând să vorbească. Ce putea să conţină acel pachet? Caline spera ca Jack să-l deschidă imediat, dar n-o făcu. După ce-şi strânseră mâinile, el reveni pe chei, strângând pachetul ca şi cum se temea să nu-l scape. După ce se îndepărtă, bărbatul dezlegă iahtul şi puse motorul în funcţiune. Iahtul se îndepărtă în direcţia portului, lăsând în urma lui o urmă sidefie.

Intrigată de scena care se desfăşurase sub ochii ei, Caline închise cartea şi reflectă câteva clipe. Cine era misteriosul interlocutor al lui Jack? Si ce putea conţine pachetul? Manevra curioasă a celor doi bărbaţi o făcea să se întrebe ce făcea Jack în realitate la Pikos. Mai aşteptă puţin fără să se mişte, în cazul în care Jack reapărea pe terasă, dar se părea că dispăruse definitiv în vilă. Era ocupat să desfacă pachetul? In disperare de cauză, Caline se ridică şi-şi scutură fusta de acele de pin care se agăţaseră de ţesătură. La ce bun să-şi pună toate aceste întrebări? Exista fără îndoială o explicaţie complet banală la acest du-te-vino. Oricum, avea ceva mai bun de făcut decât să se intereseze de activităţile lui Jack.

După-amiaza se apropia de sfârşit când Caline reveni la vilă, după ce se plimbase îndelung pe poteci. Jack îi lăsase un bilet la vedere pe masa din bucătărie.

„Dragă Calypso. Te aştept la tavernă, Jack”.

Agasată, Caline mototoli hârtia şi o aruncă la coş. De ce persista Jack să-i spună pe adevăratul prenume? Era o provocare? Oricum ar fi fost, nu avea nici un chef să se ducă după el. Să ia cina liniştită pe terasă la apusul soarelui i se părea o idee mai bună. O dată decizia luată, Caline se duse la bucătărie pentru a-şi pregăti o gustare. Dar degeaba căută prin dulapuri şi scotoci în frigider, nu găsi decât o sticlă de margarita băută pe jumătate şi un borcan cu câteva măsline. Jack nu-i lăsase nici o alegere: trebuia să coboare la tavernă dacă voia să cineze!

Se lăsa noaptea când Caline ajunse în mica piaţetă a satului. Spre marea ei surpriză, domnea o animaţie veselă la tavernă. Muzică grecească şi o hărmălaie de voci. Ce contrast cu ambianţa liniştită din ajun! Dar de unde apăruseră toţi aceşti clienţi?

Privirea ei se opri asupra a patru veliere de cincisprezece metri lungime, aliniate cuminte în port. Purtau toate patru aceeaşi siglă: un delfin înconjurat de o geamandură. Fără îndoială, era vorba de o croaziera organizată.

Caline se îndreptă fără tragere de inimă spre intrarea tavernei. Avea oroare de grupuri şi de manifestările zgomotoase. Ori, judecând după vociferările şi râsetele care se auzeau, era exact ce o aştepta.

Venirea ei trecu complet neobservată în mijlocul agitaţiei care domnea înăuntru. Majoritatea meselor erau ocupate de oameni tineri, toţi blonzi şi bronzaţi, îmbrăcaţi în tricouri colorate şi şorturi. Lui Caline îi trebui un timp pentru a-l repera pe Jack. Era aşezat la bar în compania unei femei de vreo treizeci de ani. înaltă şi slabă, avea picioare interminabile şi un păr blond lung care îi cădea până la mijloc. Caline simţi imediat o înţepătură de gelozie. Ce mult invidia acel blond scandinav şi acea piele de culoarea mierii! De ce trebuise să se nască având acest ten de porţelan care se înroşea îndată ce se expunea la soare? Evident, Jack o cucerise pe tânăra femeie care nu-l pierdea din ochi, ca şi când se temea să nu dispară.

Brusc, Jack o zări pe Caline şi-i făcu semn să vină să li se alăture. Dar aceasta preferă să ignore invitaţia pentru a merge să se aşeze ceva mai departe, la o masă liberă. Jack putea să creadă ce voia! Nu dorea s-o cunoască pe sirena aceea.

Indată ce se aşează, Caline se cufundă în lectura meniului. Deşi

nu vorbea greceşte, recunoscu cuvintele souvlaki şi moussaka şi-o alese pe aceasta din urmă. Ridicând ochii pentru a chema chelneriţa, privirea ei întârzie asupra lui Jack. Incruntase uşor din sprâncene văzând-o că se aşază singură, dar îşi reluase imediat conversaţia cu companioana sa. „Nu-i pasă să-şi petreacă seara cu mine”, îşi zise Caline cu o mică strângere de inimă. In timp ce-i ţinea discret sub observaţie, o văzu pe femeie şoptindu-i ceva la ureche lui Jack. Imediat, ea întoarse capul. Complicitatea care exista între ei o irita teribil, fără să fie capabilă să analizeze exact de ce. Se decise să nu le mai acorde atenţie; de altfel, chelneriţa veni chiar în momentul acela abătându-i atenţia.

Dar hotărârile ei fură de scurtă durată şi privirea i se îndreptă din nou spre cuplu. Se potriveau bine, ea blondă ca grâul şi el cu părul negru şi pielea bronzată de soare. De când se cunoşteau? Jack nu-i vorbise niciodată despre ea. Of, nu! Iată că grupul de tineri marinari începu să urle de-ţi spărgeau timpanele cântece marinăreşti. Si ea care visase la o seară liniştită, pe terasă. Exasperată, Caline se concentră asupra farfuriei, gândindu-se că Neil ar fi detestat acest gen de atmosferă.

- Bună seara!

Surprinsă, Caline îşi ridică privirea şi descoperi un bărbat de vreo treizeci de ani îmbrăcat într-un tricou cu dungi şi un pantalon din pânză bej, care stătea în picioare în faţa mesei ei. Faţa arămie, cu gura fină şi nasul acvilin, erau agreabile şi ochii căprui vii şi râzători. îi găsi puţin din aerul lui Neil care o făcu să aibă încredere.

- Sunteţi singură? întrebă el.

Caline se pregătea să răspundă când privirea i se încrucişă cu cea dezaprobatoare a lui Jack. Lângă el, tânăra femeie blondă continua să vorbească. Nu-şi dăduse evident seama că Jack nu-i mai acorda atenţie. îl cunoştea pe acest bărbat care venise s-o abordeze? Nu erau în raporturi bune? Oricum, Caline se decise să-l ignore pe Jack şi se întoarse spre interlocutorul ei cu surâsul cel mai fermecător pe buze.

- într-adevăr, sunt singură. Luaţi loc, vă rog.

O privire piezişă în direcţia lui Jak o asigură că răspunsul ei îşi produsese efectul scontat. Jack părea înfuriat!

- Mulţumesc, zise noul venit cu un aer jovial.

Se instală în faţa ei şi-i întinse mâna.

- Stefan Wilder.

Caline descoperi o urmă de accent australian în vocea lui.

- încântată, răspunse Caline, strângându-i mâna. Mă numesc Caline Grey.

- Păreţi tristă, remarcă el. Aţi vrea să beţi un pahar cu noi?

Evident, făcea parte din grupul de navigatori veseli.

- Sunteţi foarte amabil, răspunse ea zâmbind. Dar de fapt, nu sunt în dispoziţia să vorbesc, seara asta. Cred de altfel că nu voi mai întârzia mult până plec.

In timp ce-i vorbea, Caline simţea în spate privirea lui Jack. Reuşi să facă abstracţie de el pentru a se concentra asupra lui Stefan.

- Organizez croaziere, explică acesta din urmă. Stagiarii noştri au în general o bună experienţă în navigaţie. Ii primim la Atena şi de aici vizităm Insulele Ioniene sau Cycladele. Coechipiera mea şi cu mine avem sarcina să-i scutim de toate neplăcerile posibile, cum ar fi un naufragiu sau o serată plictisitoare, conchise el făcându-i cu ochiul.

- In ceea ce priveşte seratele, puteţi spune că vă descurcaţi bine, răspunse Caline.

In ciuda minei sale relaxate, Stefan părea un adevărat profesionist.

Evident, îşi lua meseria în serios. Ce contrast cu Jack, care-şi petrecea zilele nefăcând nimic.

- Cine este coechipiera dumitale? se informă ea.

- Nikki. E cea de colo. E americană.

Coline avu surpriza neplăcută să constate că Nikki era tânăra femeie blondă care monopolizase atenţia lui Jack.

- Nikki are sarcina de a organiza seratele şi de a veghea să nu existe o neînţelegere în sânul grupului.

- Sunt sigură că reuşeşte foarte bine.

Stefan nu păru să remarce amărăciunea care se simţea în cuvintele ei.

- Da, e minunată, continuă el. Toată lumea o adoră.

Inclusiv Jack, se gândi Caline strângând din dinţi. Intorcându-şi privirea spre el, observă că acesta din urmă continua să le arunce priviri necruţătoare. Ce însemna această ostilitate subită? Era gelos pe Stefan? Era puţin probabil. Căci dacă Jack vrusese să-şi petreacă seara cu ea, ar fi venit de mult la masa ei.

- De ce aţi ales să faceţi escală la Pikos? îl întrebă ea pe Stefan. Nu e un loc foarte turistic.

- Tocmai asta ne atrage. Nu e nimic de vizitat pe insulă, nici o biserică, nici un muzeu arheologic. Si plajele sunt prea mici pentru a-i atrage pe turişti. Pentru noi, este ideal! Ancorăm într-un golfuleţ şi luăm barca pentru a acosta. Stagiarii noştri sunt încântaţi să-şi petreacă o întreagă după-amiază pe o plajă fără ţipenie de om.

Stefan făcu o pauză. Ochii săi căprui se uitau la Caline cu mare blândeţe.

- Si dumneata? Cât timp intenţionezi să stai aici?

- Trei luni.

- Adevărat? Si unde locuieşti?

- Intr-o vilă la vreun kilometru de aici.

- A, înţeleg. O închiriezi?

- Nu. De fapt, o împart momentan cu bărbatul care vorbeşte cu prietena dumitale, Nikki.

Caline i-l arătă pe Jack cu un semn din cap. Timp de o clipă, o licărire ciudată apăru în ochii lui Stefan. Caline abia avu timp să observe că ochii lui îşi schimbaseră deja expresia.

- Il cunoşti? întrebă ea încruntându-se uşor.

Cu un zâmbet larg, Stefan răspunse:

- Bineînţeles. Cine nu-l cunoaşte pe Jack? Dacă stai la vilă, ne vom revedea cu siguranţă. Ti-ar plăcea să participi la unul din grătarele noastre?

Caline îşi întoarse privirea spre Jack înainte de a răspunde. Acesta se afla din nou în plină conversaţie cu Nikki. O înţepătură de gelozie îi străbătu imediat inima. Mai bine să moară decât să petreacă o după-amiază în compania acestei seducătoare! In acel moment, Jack întoarse privirea în direcţia lor. Un val de nemulţumire îi întunecă chipul când constată că Stefan se afla încă acolo. îi murmură ceva lui Nikki care ridică privirea cu un zâmbet indulgent, apoi se îndreptă direct spre ei.

Presimţind furtuna, Caline se grăbi să-i răspundă lui Stefan înainte ca Jack să ajungă la ei.

- Aş fi încântată. Ador grătarul.

Un surâs fericit apăru pe chipul lui Stefan.

- Stagiarii noştri trebuie să ajungă la Atena mâine. Dar vom fixa o dată cu grupul viitor.

Stefan se întoarse cu spatele spre bar şi nu remarcă prezenţa lui Jack decât când îl auzi întrebând:

- O dată pentru ce?

Tonul vocii lui nu trăda nici o iritare, dar privirea lui o fixa cu duritate pe Caline. Stefan se ridică imediat pentru a-i strânge mâna.

- Bună, Jack. Caline va merge să exploreze golfuleţele cu noi, anunţă el cu un aer satisfăcut.

Se întoarse apoi spre Caline.

- Sunt încântat de cunoştinţă, Caline. Sper să te revăd curând. Nu voi uita să te anunţ îndată ce vom fixa o dată.

- Mulţumesc. Sunt nerăbdătoare să particip la acest grătar, răspunse ea cu o notă de sfidare în glas.

Stefan îi adresă un mic semn amical cu mâna, apoi se duse la stagiarii lui.

- De ce nu mi-ai spus că vrei să explorezi golfuleţele? o întrebă Jack, îndată ce Stefan se îndepărtase. Te-aş fi putut duce eu.

- Nu am intenţia să-ţi monopolizez timpul, zise Caline ridicându-se.

îşi luă poşeta şi aruncă o privire în direcţia lui Nikki.

- Ocupă-te mai degrabă de această tânără femeie fermecătoare. Pare să-ţi aprecieze mult compania.

Jack îşi încrucişă braţele la piept şi o privi cu un aer amuzat.

- Mă mulţumesc s-o distrez. Sper că n-ai nimic împotrivă.

- Bineînţeles că nu! Ce întrebare idioată!

- In acest caz de ce îmi aruncai priviri ucigaşe în timp ce vorbeam cu ea?

- Eşti nebun! protestă Caline. Abia dacă te-am privit. Oricum, nu văd de ce ai fi în măsură să afirmi aceste lucru, pentru că n-ai încetat s-o sorbi din ochi pe companioana ta.

- Ti-aş fi acordat fără îndoială mai multă atenţie dacă ai fi catadicsit să vii la noi, spuse Jack.

- Am preferat să iau masa singură. Dar linişteşte-te Jack. N-ai de ce să te ocupi de mine. Pot să mă descurc fără tine.

- Stiu. Credeam numai că ţi-ar fi plăcut s-o cunoşti pe acea tânără femeie, care nu voia decât să te cunoască.

- Adevărat? Mi-a făcut mai degrabă o impresie contrară: că prefera să fie singură cu tine, zise ea cu privirea îndreptată spre Nikki. In parte, de aceea m-am aşezat la masa asta.

- A, iată-ne ajunşi la asta. Acum înţeleg de ce mă priveai cu un aer dezaprobator!

- Nicidecum, răspunse Caline cu demnitate. N-ai de ce să-mi dai socoteală. Si, de altfel, nici eu. Bună seara!

Nemaidându-i atenţie, ridicând semeţ capul Caline îşi croi drum printre mese şi se îndreptă spre bar pentru a plăti nota. In timp ce căuta bani în poşetă, Jack se întoarse la Nikki, care-l primi cu o exclamaţie de bucurie. Cu inima strânsă, Caline îi dădu chelneriţei suma datorată şi apoi ieşi fără să se uite înapoi.

Piaţeta era acum pustie. Intorcând spatele tavernei de unde venea o muzică asurzitoare şi zvon de voci vesele, Caline se îndreptă spre port. Zgomotele încetaseră, pentru a lăsa loc liniştii, abia tulburată de legănarea uşoară a catargelor şi de ţârâitul monoton al greierilor. Fără să ştie prea bine de ce, Caline se simţea încordată şi uşor deprimată. Nu mai avea decât o dorinţă: să ajungă cât mai repede la vilă şi să nu se mai gândească la nimic până a doua zi. Cu mâinile înfundate în buzunarele fustei, se îndreptă spre străduţa pe care mersese ieri cu Jack şi care urca coasta colinei.

Când ajunse la vilă, domnea o linişte impresionantă în marile camere goale. Fără să aprindă lumina, Caline traversă salonul şi ieşi să ia aer pe terasă. Discul argintiu al lunii se reflecta într-o mare de culoarea cernelii. Jos, luminiţele portului sclipeau ca un roi de licurici. într-un impuls, Caline alergă să-şi ia un costum de baie şi coborî pe chei.

Apa o acoperi ca un voal de satin rece. Caline începu să înoate spre larg, forţându-se să dea uitării gândurile sumbre prin efort fizic. După ce parcurse vreo cincizeci de metri, porni înapoi. Apa acţiona ca un balsam asupra corpului şi a minţii obosite. Ajunsă la câţiva metri de chei, rămase un timp să plutească pe spate, contemplând bolta înstelată de deasupra ei. Toate tensiunile pe care le simţise mai devreme dispăruseră. Jack are poate dreptate, se gândi ea puţin amuzată. Poate sunt fiica lui Poseidon!

După câteva minute, Caline ajunse la mal înotând pe sub apă, aşteptând până în ultima clipă să-şi reia respiraţia. Nu-l văzu pe Jack decât în momentul când ieşea din apă.

- A! Iat-o în sfârşit pe nimfa mea!

La sunetul acestei voci, Caline se încordă şi înghiţi o gură de apă sărată. începu imediat să tuşească şi trebui să accepte mâna

pe care i-o întindea ca s-o ridice pe chei.

- Sper că nu te-am speriat, remarcă Jack, bătând-o uşor pe spate pentru a-i potoli tusea.

Caline tresări la contactul cu degetele lui pe pielea ei goală şi se îndepărtă de el.

- Ce faci aici? întrebă ea, aplecându-se să-şi ia prosopul.

- Mă duc la pescuit.

- Adevărat? Unde ţi-e undiţa?

- Il aştept pe Spiro.

In timp ce vorbea, privirea lui întârzia pe corpul Calinei, aureolat de argintiul reflexelor lunii. Tulburată de licărul senzual care lumina ochii lui Jack, Caline strânse prosopul în jurul ei.

- Mă întrebam dacă nu eşti supărată pe mine, reluă el cu o voce blândă.

- Supărată? Nu sunt supărată.

- Atunci de ce eşti atât de nervoasă?

Ignorându-i întrebarea, Caline îşi frecă viguros corpul cu prosopul. Parfumul de apă de toaletă masculină plutea în aer, un amestec voluptuos de ambră şi de esenţă de chiparos. Se forţă să nu-i dea atenţie şi reluă:

- Nu mă aşteptam să revii atât de devreme. Păreai în plină conversaţie când am plecat.

- Pentru cineva care nu se interesează deloc de faptele şi de gesturile mele, te descopăr o observatoare bună, Calypso.

- Ar fi fost foarte greu să nu-mi dau seama că prietena ta Nikki se distra la nebunie în compania ta. Râsul ei nu era foarte discret!

Caline îşi înnodă prosopul în jurul coapselor şi-şi dădu părul ud pe spate.

- Ai fi preferat să şuşotim cu un aer misterios, ca Stefan Wilder şi cu tine? exclamă Jack pe un ton sarcastic. De altfel, ce voia? De ce a venit să-ţi vorbească?

Caline se înfioră. Jack o scruta cu o asemenea intensitate încât avea impresia că simte o arsură pe piele.

- Stefan ţi-a spus-o el însuşi, răspunse ea cu o voce răguşită. Mi-a propus să particip cu grupul lui la un viitor grătar.

- înţeleg. în orice caz, a înregistrat un veritabil succes pe lângă tine. N-ai încetat să-i surâzi şi să clipeşti din gene. Dar spune-mi, ce-ţi place la el?

Iritată, Caline îl măsură cu privirea. Unde voia să ajungă?

- Nimic în mod deosebit; replică ea tăios. Este amabil.

- Da, amabil. Nu mai e nimic de spus.

- S-ar spune că nu-l placi prea mult.

Jack ridică din umeri.

- N-am încredere în oamenii prea amabili.

- Adevărat? Totuşi, Nikki pare foarte amabilă cu tine.

- Amabilitatea ei e sinceră. N-aş spune acelaşi lucru despre cea a lui Stefan.

- Ce ştii despre asta? Si, apoi, îmi pierd timpul cu tine. Lasă-mă să trec!

Dar în momentul când încerca să ajungă la scară, Jack îi bară drumul.

- O să-ţi arăt cât de amabil pot să fiu şi eu, Calypso, spuse el cu o voce răguşită.

Capitolul 4

Caline îşi simţi inima tresărind de emoţie. Luptând împotriva panicii, avu un mic râs nervos.

- Nu fi ridicol, Jack. Lasă-mă să trec. Incepe să-mi fie frig.

- Nu te teme. Nu-ţi fac nici un rău.

Inainte să aibă timp să înţeleagă ce-l apucase, Caline se trezi lipită de bustul lui, prizoniera braţelor lui puternice care-i strângeau talia într-o menghină de oţel. Simţi un lung fior, un amestec ciudat de teamă şi nerăbdare.

- Lasă-mă, Jack, îi ceru cu o voce tremurătoare.

Ridică mâinile pentru a-l respinge, dar degetele începură să-i tremure când îi atinse părul de pe piept, fin ca mătasea. Jack îi prinse bărbia şi-o obligă să ridice ochii spre el.

- Nu imediat, Calypso, murmură el. Mai întâi, vreau să-ţi arăt cât de tandru pot să fiu.

Privirea lui arzând de dorinţă o făcu să simtă lungi fiori pe şira spinării. Dacă mai rămânea încă puţin lângă acest corp splendid, îşi va pierde capul! Dar în momentul când încerca disperată un mijloc de a se desprinde din îmbrăţişarea lui, Jack se aplecă şi puse stăpânire pe buzele ei.

Ameţită de senzualitatea săruturilor lui, Caline închise ochii pentru a se abandona gurii îndrăzneţe care o sorbea pe a ei. încercă să apeleze la raţiune, să se convingă că Jack era pe punctul să se distreze pe seama ei, dar nu reuşi. Corpul nu-i mai

dădea ascultare. Din proprie iniţiativă, mâinile ei se ridicară de-a lungul braţelor lui musculoase pentru a se încolăci în spatele cefei cu păr negru. Când Jack începu să-i muşte lobul urechii, ea îşi lăsă capul pe spate, vibrând de pasiune.

- Jack, te rog, încetează, bâigui ea.

Surd la această implorare, Jack se aplecă şi-i sărută pielea moale şi albă a gâtului. în timp ce strângea tot mai tare, prosopul alunecă la pământ. Caline se înfioră. De acum înainte, numai ţesătura subţire a costumului de baie o mai proteja de asalturile febrile ale lui Jack. Când îi simţi degetele alunecând sub bretelele costumului de baie, inima îi tresări în piept. Trebuia să fugă! Dar o forţă magnetică o împingea să simtă fiecare centimetru al acestui corp puternic, să fie una cu al lui.

Brusc, degetele lui Jack se crispară. în liniştea nopţii, zgomotul surd al unui motor de barcă se făcu auzit. Zgomotul se apropia. Revenindu-şi încet în fire, Caline întoarse capul spre larg. La vreo sută de metri de chei se profila masa întunecată a unui iaht.

- E Spiro, anunţă Jack cu o voce neutră. Vine să mă ia.

Brusc, o lăsă pe Caline pentru a ridica prosopul căzut pe jos.

Ea se simţi străbătută de un fior îngheţat. Cum putea să-şi păstreze un asemenea calm? Nu era tulburat, ca ea, de săruturile pe care le schimbaseră? Când Jack se ridică şi-i acoperi umerii cu prosopul, îi scrută chipul în penumbră. Dar trăsăturile lui impasibile nu lăsau să-i transpară nimic din gânduri.

- Pariez că Neil nu te-a făcut niciodată să te simţi atât de bine, zise el pe un ton ironic.

Caline făcu ochii mari. Aşadar, asta era! Vrusese doar să-i dovedească faptul că putea să-i sucească uşor capul. Si ea se lăsase ca o proastă! Dar cum putuse oare să creadă o singură secundă că simţea cea mai mică atracţie pentru ea? Cu lacrimi în ochi, îşi strânse prosopul în jurul umerilor.

- Tu. tu.... se bâlbâi ea.

Dar jena Calinei era atât de mare încât nu se simţea în stare să rostească cea mai mică frază coerentă. Işi reproşa atât de mult că cedase avansurilor lui. Jack o privea fără să se mişte, cu un zâmbet uşor pe buze. Caline crezu chiar că descoperă în ochii lui un mic licăr de triumf. Toate astea îl amuză, se gândi ea cu disperare. „Nu-i pasă să ştie ce am simţit adineauri!" Cu o tresărire de orgoliu, Caline îşi adună ultimele forţe şi plecă

alergând în direcţia vilei.

***

In noaptea aceea Calinei îi trebui mult timp să adoarmă. In timp ce se zvârcolea în aşternut fără să reuşească să-şi găsească somnul, un vârtej de gânduri îi agita mintea. Ce voia de la ea Jack Kinsgley? De ce o sărutase? Din joacă? Din dorinţa de a o provoca? Privind în urmă, Caline se simţea ruşinată că se abandonase îmbrăţişărilor lui. Ar fi trebuit să strige, să se zbată, să protesteze cu toate forţele. In schimb, îl sărutase la rândul ei cu o ardoare care o surprinsese şi pe ea. Experienţa ei cu Marcus nu-i fusese suficientă? îşi promisese totuşi să nu mai cedeze farmecului unui seducător. Marcus o făcuse să sufere atât de mult. Scurta lor idilă se terminase cu un şir de deziluzii. Va fi acelaşi lucru cu Jack. Deşi erau foarte diferiţi unul de altul, ghicea că Marcus şi el aveau în comun o viziune extrem de cinică privind dragostea. O trăiau ca pe un joc, din care trebuia să iasă câştigători, oricare ar fi fost consecinţele.

Dar la ce bun să-şi pună toate întrebările astea? Era absurd! Nu-l iubea pe Jack Kingsley. Aroganţa lui îi displăcea. Si apoi, oricum, nu era genul ei. Atunci, de ce să-şi tortureze mintea mai mult? Avea trei luni de vacanţă în faţa ei şi era decisă să profite de plăcerile pe care i le oferea insula Pikos. Nu se punea problema să-şi strice sejurul abandonându-se unei aventuri sentimentale fără viitor.

Liniştită de acest gând, Caline adormi în sfârşit. Luase hotărârea să uite acest episod supărător şi să se comporte ca şi când nu se întâmplase nimic între ei. Jack va sfârşi prin a înţelege că nu marşa la jocul lui.

A doua zi dimineaţă, totuşi, Caline îşi simţi bătăile inimii accelerându-i-se când ieşi pe terasă şi-l văzu pe Jack lungit nepăsător pe un şezlong. Acesta din urmă îşi pusese un braţ sub cap şi contempla înaintarea lentă a unui velier care traversa golful în diagonală. înainte de a avea timpul să deschidă gura, se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

- Bună, Calypso. Si eu care credeam că pictorii se scoală o dată cu primele raze ale soarelui. Ai dormit bine, cel puţin?

Caline îşi ridică bărbia cu un aer sfidător.

- Foarte bine, mulţumesc.

- Am pregătit cafeaua. Vrei o ceaşcă?

- Da, mulţumesc. Dar nu te mişca, mă duc să-mi iau singură.

Caline înaintă până la masa joasă şi luă cafetiera. Turnă cafea într-o ceaşcă de porţelan alb, după care se duse să se aşeze cât mai departe de Jack, în faţa mării care sclipea sub soarele de iunie. Parfumul lămâilor înmiresma delicios atmosfera. Caline bău o înghiţitură de cafea, extrem de conştientă de prezenţa lui Jack la câţiva metri de ea. Brusc, privirea i se îndreptă spre cheiul pe care în ajun se sărutaseră cu pasiune. O străbătu imediat un lung fior. Cum putea să-l facă pe Jack să creadă că ce se întâmplase între ei nu o afecta câtuşi de puţin, când era suficient să privească acel chei pentru a se simţi tulburată până în adâncul fiinţei?

- Sansa a fost de partea ta, noaptea trecută? întrebă ea întorcându-se spre el.

- Sansa?

- Nu mi-ai spus că te duci la pescuit?

- Da, aşa e, răspunse Jack. Din nefericire, n-am fost în formă aseară.

Obrajii Calinei se colorară uşor şi îşi întoarse privirea.

- Spune-mi, reluă Jack. Am de gând să merg la Ilonika cu vaporul, pentru provizii. Ce-ai spune dacă m-ai însoţi?

Caline ezită. Să-şi petreacă dimineaţa cu Jack era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Dar pe de altă parte, masa la tavernă se dovedise mai scumpă decât prevăzuse. Chiar dacă nu plătea chirie, trebuia să facă economii dacă voia să stea trei luni în Grecia. N-ar fi mai înţelept să facă provizii pentru zilele următoare? Magazinele din Ilonika erau fără îndoială mai bine aprovizionate decât unica băcănie din portul Pikos, unde nu găseai decât pachete de biscuiţi, sticle de apă minerală şi tablete enorme de unt. Si, dacă nu aştepta următorul feribot, nu avea nici un mijloc de a merge la Ilonika.

- Mi se pare o idee bună, răspunse ea în cele din urmă. Când pleci?

- îndată ce eşti gata. Te aştept pe chei. Ia un pulover cu tine. Câteodată e foarte rece pe mare.

Caline se duse repede în cameră. Vârî câteva bancnote în buzunar şi aruncă un pulover pe umeri; apoi plecă să-l întâlnească pe Jack pe chei. Spre marea ei uşurare, acesta era deja la bordul vedetei. Dacă l-ar fi întâlnit pe chei, aceasta i-ar fi

reînviat amintirea nopţii trecute.

- Cui îi aparţine ambarcaţiunea? întrebă Caline urcându-se la bord.

- Lui Gerald.

- Si aceste undiţe de pescuit? Sunt tot ale lui?

Jack schiţă un zâmbet ironic.

- Da. Gerald adoră pescuitul. Te miră?

- Puţin.

- Ai o impresie mult prea idealistă despre Gerald, Calypso, remarcă Jack. Ştii că n-a scris niciodată vreun rând în vila asta? Vine aici pentru a-şi schimba ideile. Când are destule pentru a-l încarna pe celebrul Gerald Havelock.

Caline se aşeză pe banchetă, în timp ce Jack pornea motorul. O briză uşoară îi sufla prin păr, răcorindu-i ceafa. Curând, vedeta se lansă pe apele liniştite ale Mării Ioniene.

- Unde locuieşte în restul timpului? întrebă ea când ajunseră în largul insulei Pikos.

- Ici şi colo. E genul de bărbat care nu suportă să stea mai multe luni în acelaşi loc.

- E căsătorit?

- Nu, e încă celibatar. Dar cine ştie? Poate că într-o zi va întâlni femeia vieţii lui şi va decide să se instaleze definitiv în vila asta.

- Dar dacă soţia lui nu doreşte să se instaleze? Dacă îi convine această viaţă itinerantă? sugeră Caline cu un aer visător.

Orice ar fi putut să spună Jack, ea nu era pregătită să şi-l imagineze pe Gerald Havelock un bun tată de familie căruia să-i placă să stea mult acasă. Nimic nu putea să-i scoată din cap ideea că era făcut pentru mişcare, pentru călătorii, într-un cuvânt: pentru aventură!

Caline îşi întoarse privirea spre Jack. O rază de soare îi provoca reflexe aurii.

- Ascultându-te, s-ar spune că eşti o candidată foarte distinsă pentru a deveni doamna Havelock, o tachină Jack. Eşti una dintre admiratoarele lui cele mai înflăcărate şi eşti gata să abandonezi totul pentru a-l urma peste tot în lume, nu-i aşa?

- Nicidecum, răspunse Caline. Sunt foarte bine cu Neil.

Minciuna o făcu să roşească uşor, dar îşi întoarse chipul spre mare, înainte ca Jack să observe. După un sfert de oră, intrau în rada insulei Ilonika. Soarele şi marea o coloraseră pe Caline.

Indată ce acostară, ea sări pe chei şi încercă să ancoreze vedeta urmând instrucţiunile lui Jack. Văzând că nu reuşeşte, el veni lângă ea şi-i arătă cum să facă.

- Presupun că Neil era foarte ocupat să-ţi facă o expunere a situaţiei economice internaţionale pentru a te învăţa să faci un nod, observă el pe un ton caustic.

Caline ignoră remarca lui ironică. Se mulţumi să noteze dexteritatea cu care mâinile lungi ale companionului ei manevrau frânghia. Noaptea trecută, aceleaşi mâini se aşezaseră pe umerii ei. Contactul fusese atât de plăcut, atât de mângâietor.

- Ai înţeles?

Caline tresări. Clătină din cap, gândindu-se că va fi incapabilă să refacă acelaşi nod.

- în acest caz să mergem!

Jack o antrenă mai întâi într-un magazin de fructe şi legume situat în piaţa portului. în timp ce el schimba glume în greceşte cu vânzătorul cu faţa brăzdată de riduri, Caline îşi umplu sacoşa cu roşii, salată şi portocale. Apoi intrară într-un mic magazin aflat în penumbră, unde era destul de răcoare şi cumpărară o bucată mare de brânză de oaie, miere, iaurturi şi măsline. Jack intrase într-o conversaţie însufleţită cu proprietara magazinului. Acesta râdea din toată inima şi schimba ocheade cu Caline, care nu înţelegea nimic din discuţia lor, dar se simţea molipsită de buna dispoziţie contagioasă a femeii.

- Să mergem să bem un pahar, Calypso, propuse Jack ieşind din magazin. Mor de sete. Tu nu?

Caline îi aruncă o privire iritată.

- Nu poţi să încetezi să-mi spui Calypso? Ti-am spus deja că nu-mi place acest prenume.

Jack se opri brusc şi se uită în ochii ei.

- Iartă-mă, este ceva care mă depăşeşte, recunoscu el. Vrei să-ţi spun de ce? Pentru că semeni cu o nimfa. O nimfa a cărei dorinţă secretă este de a se elibera de piedicile ei terestre pentru a reveni în mare. Nu e nevoie să fii psihanalist pentru a ghici. N-o simţi tu însăţi când eşti în mare şi înoţi, departe de orice legătură, deşi departe de Neil, care reprezintă pământul, aservirea. Părăseşte-l pe Neil şi vei putea fi, în sfârşit, ceea ce vrei să fii în adâncul sufletului, fără să ai nevoie să te conformezi modelului pe care vrea să ţi-l impună el.

- Toată analiza ta se bazează pe faptul că-mi place să înot? întrebă Caline pe un ton în care se sesiza ironia.

- Nu. Se bazează pe modul în care m-ai sărutat ieri seară.

Caline îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

- Nu te-am sărutat, protestă ea, cu o voce tremurătoare. Tu m-ai sărutat. Si te rog să nu reîncepi.

- Eşti sigură? murmură Jack, cu o licărire ironică în privire.

Inainte de a avea timp să-i răspundă, o luă de braţ şi o conduse spre terasa unei taverne.

- Vino. Mergem să bem o cafea.

In timp ce Jack discuta cu proprietarul tavernei, care-l primise cu atâta efuziune ca şi cum îşi regăsise un fiu risipitor, Caline se instală la o măsuţă. Ce trebuia să creadă despre ce-i spusese Jack? Să-l ia în serios sau să râdă de gluma lui. dacă totuşi era vorba de o glumă. Cu el, nu ştia niciodată la ce să se aştepte.

După câteva clipe, Jack reveni să se aşeze lângă ea şi comandă două cafele greceşti şi o bucată de baclava cu multă miere pentru Caline.

- Cum se face că vorbeşti greceşte atât de bine? întrebă ea savurând prăjitura.

- Bunica mea era originară din Pikos, îi explică el. Bunicul era unul dintre acei englezi excentrici pasionaţi de arheologie de la începutul secolului. Era convins că Ulise era originar din Pikos şi nu din Itaca. A venit să exploreze insula în căutarea vestigiilor, dar nu a găsit nimic. în timp ce aştepta feribotul pentru Ilonika, a întâlnit-o pe bunica mea. A fost dragoste la prima vedere, ca în poveşti. în cele din urmă, a rămas să trăiască mai multe luni pe insulă înainte de a se întoarce la Londra cu bunica mea, care între timp devenise soţia sa.

Caline înconjură cu mâinile ceaşca de cafea.

- Este destul de surprinzător că n-a găsit nimic, nu crezi? zise ea cu un aer visător. Insula trebuie să fi fost locuită din antichitate. Ar trebui să existe resturi de vase de ceramică sau mozaicuri pe undeva, nu?

Jack o privi cu un licăr ciudat în fundul ochilor. Păru pe punctul de a-i spune ceva, dar se răzgândi în ultimul moment şi bău o înghiţitură de cafea înainte de a relua:

- Nişte arheologi francezi fac săpături în nordul insulei, dar nu cred să fi găsit încă ceva.

- Păcat.

- De ce spui asta?

- Pentru că dacă ar găsi un sit arheologic, Pikos ar deveni celebru ca Delos sau Delphes sau chiar Naxos, cu poarta templului lui Apollo.

- Da. Si insula ar fi atunci invadată de turişti. Prefer ca Pikos să fie la adăpostul unui asemenea gen de invazii.

- Dar turismul este sursa principală de venituri a insulelor greceşti.

- Este o momeală! exclamă Jack. Vrei să ştii cine profită de aceşti bani? Antreprenorii. Ei se instalează pe insule şi construiesc hoteluri. Sute de metri pătraţi de beton. Cât despre locuitorii care trăiau odinioară din pescuit şi agricultură, devin vânzători de suveniruri şi chelneri în restaurante.

Caline îi aruncă o privire surprinsă. Nu-l mai văzuse pe Jack vorbind cu atâta vehemenţă.

- Ai dreptate, fără îndoială, declară ea. Poate, e preferabil să nu se găsească ruine pe Pikos.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Jack reluă:

- Da, este mai bine aşa.

Brusc, Caline observă un bărbat cu o mutră bună de spânzurătoare şi care se îndrepta spre ei cu un pas hotărât. Cu silueta sa îndesată şi părul negru rar, îi aminti de cel care-i dăduse lui Jack pachetul misterios cu câteva zile în urmă. Când Jack îl văzu venind, îi făcu un semn din cap.

- E Spiro. Mă întreb ce face aici, îi spuse el Calinei.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi Jack îl invită pe prietenul său să se aşeze la masa lor.

- Kalimera, zise Caline.

Era unul dintre rarele cuvinte greceşti pe care le cunoştea. Spiro schiţă un zâmbet vag şi se adresă lui Jack.

- Ce-a spus? întrebă Caline.

- Că înţelege de ce nu am venit să pescuiesc cu el acum două zile.

- Oh!

Fără să se mai sinchisească de ea, cei doi bărbaţi se lansară într-o discuţie însufleţită, din care Caline nu înţelese un cuvânt. Dar văzând expresia îngrijorată a lui Jack, bănui că-l preocupă ceva. Era pentru prima oară când avea o expresie atât de

sumbră. Ochii lui erau ficşi şi gura îi devenise o linie subţire pe chipul încordat.

Calinei îi făcu ciudata impresie că avea de-a face cu un alt bărbat. Cel care era acum aşezat lângă ea nu era Jack Kingsley, care se bronza toată ziua la soare şi căruia îi plăcea să glumească. Era un bărbat serios şi hotărât. Se gândi la modul cum ancorase vedeta puţin mai devreme. Jack trebuia să-şi rezolve afacerile în acelaşi fel. Cu eficienţă şi precizie.

în acel moment, cei doi bărbaţi se ridicară.

- Scuză-ne puţin, îi spuse Jack. Nu durează mult.

- Jack, e ceva în neregulă?

- Numai de rezolvat un amănunt. Aşteaptă-mă aici.

în timp ce dispărură în interiorul unei case, Caline scoase nişte vederi din poşetă. Ceva îi spunea că Jack Kingsley şi acolitul său aveau necazuri, dar nu voia să se amestece în afacerile lor. Aşteptându-i să se întoarcă, scrise o vedere părinţilor ei, apoi alta lui Neil, omiţând să-i vorbească despre Jack. Tocmai începea o a treia către Antonia când o umbră se profilă peste masă. Caline ridică ochii şi-l descoperi pe Stefan, care o privea zâmbind, cu mâinile în buzunare.

- Bună ziua, Caline! exclamă el. Faci pe turista?

Caline îl invită să se aşeze lângă ea. Era sincer fericită că-l revedea. Aerul lui vesel şi dezinvolt, ochii râzători şi zâmbetul cald îi plăceau mult.

- Nu mă aşteptam să te văd aici, Stefan, declară ea pe un ton vesel. Unde sunt vasele voastre?

- Sunt ancorate în partea cealaltă a portului. Un al doilea grup de participanţi trebuie să sosească mâine. Profităm de această zi de răgaz pentru a face câteva mici reparaţii la veliere şi provizii pentru săptămâna viitoare.

- Si noi am venit exact pentru acelaşi lucru.

- Noi?

Stefan îşi ridică sprâncenele.

- Am venit cu Jack. Jack Kingsley. Iţi aminteşti? Impart vila cu el.

- A, da, Jack.

Stefan o privi cu un aer intrigat.

- Se arăta mai degrabă posesiv faţă de tine, seara aceea. Cum te înţelegi cu el?

- De fapt, nu-l prea văd des, minţi Caline pentru a pune capăt discuţiei.

- Nu-l apreciezi?

- N-am spus asta. Dar avem puţine interese comune.

Ce ştia ea de fapt de interesele lui Jack? Caline îşi dădu brusc seama în ce măsură Jack rămânea un mister pentru ea. Nu ştia nici ce face în viaţă nici de ce era pe insulă.

- In orice caz, se înţelege bine cu femeile, reluă Stefan. Nikki îl admiră orbeşte.

Caline îşi miji ochii.

- Adevărat? Ei bine, sincer vorbind nu ştiu ce găseşte la el.

In timp ce rostea aceste cuvinte, amintirea îmbrăţişărilor lor pasionate o făcu să roşească. Nu cedase şi ea farmecului lui, câteva momente? Când întâlni din nou privirea lui Stefan, observă că acesta o fixa atent. Ghicise ceva? Pentru a-şi ascunde tulburarea, adăugă:

- Se pare că nici tu nu-l apreciezi prea mult.

- N-am încredere în el, răspunse Stefan. Ceva mă intrigă. Am vorbit cu locuitorii din Pikos. Nimeni nu ştie exact ce face. Se plimbă mult, vorbeşte aproape cu toată lumea şi totuşi nu se ştie nimic despre el.

Privirea lui Stefan deveni dură.

- Bănuiesc că este periculos.

- Crezi? exclamă Caline cu o voce gâtuită.

Stefan clătină din cap.

- Aş da oricât să aflu ce face aici. Nu ţi-a spus nimic?

- Nu.

Caline îşi aminti că Jack se arătase foarte evaziv când îi pusese această întrebare. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi spunea că Jack îi ascunde ceva. Era mai întâi acel pachet misterios pe care i-l dăduse Spiro şi despre care nu-i spusese nimic. Apoi tot acel du-te-vino din seara când ajunsese la vilă. Jack o făcuse să creadă că se duce la pescuit, dar dacă era adevărat, ar fi adus desigur peşte! Caline se încruntă.

- Crezi că ar putea fi implicat în afaceri necurate?

- Nu ştiu. Dar comportamentul său mă intrigă.

în timp ce vorbea, el salută un bărbat care trecea prin faţa terasei cafenelei.

- E Philippe, îi spuse Stefan. Un arheolog francez. Face

săpături arheologice pe insula Pikos. Poate ai văzut echipa lui la lucru.

- Nu. Dar Jack mi-a spus ceva despre asta.

- Jack? Când a fost asta?

- Deunăzi. Mi-a spus că se fac săpături în nordul insulei.

în acel moment, Caline îl observă pe Jack care se întorcea în direcţia ei.

- Trebuie să plec, Caline, reluă Stefan ridicându-se. Am cumpărături de făcut. Dar ne vom revedea foarte curând. în orice caz, dacă Jack Kingsley îţi pune cea mai mică problemă, nu ezita să mă anunţi.

Caline îl salută cu un aer absent. Gândurile ei erau concentrate asupra lui Jack. Fusese suficient să-i vadă chipul frumos pentru ca temerile să i se pară brusc ridicole. Se pregătea să-i facă semn când o tânără femeie ieşi dintr-un magazin şi-l acostă pe Jack cu un surâs larg. Cu o strângere de inimă, Caline o recunoscu pe Nikki. Venise fără îndoială cu Stefan la cumpărături.

Imbrăcată cu o rochie cu spatele gol care-i sublinia zvelteţea şi cu sandale cu toc înalt, era absolut încântătoare. Părul ei blond, lung, căpăta reflexe aurii la lumina soarelui. Jack părea încântat că o revede. Nebună de gelozie, Caline scoase capacul stiloului şi scrise.

„Dragă Antonia. Am avut surpriza să întâlnesc un personaj straniu la vilă. Spune că se numeşte Jack Kingsley şi pretinde că este invitatul lui Gerald Havelok. Ai putea verifica dacă Gerald l-a invitat să stea la el? Bănuiesc că este amestecat în afaceri necurate. In rest, totul merge bine. Viaţa pe Pikos e foarte agreabilă. Mulţumeşte-i încă o dată lui Gerald Havelok pentru generozitatea lui faţă de mine. Orice ai crede Antonia, este şi va fi întotdeauna eroul meu”.

Capitolul 5

Când Jack reveni, Caline se grăbi să lipească un timbru pe vedere şi s-o strecoare sub celelalte.

- Aşadar, Stefan a insistat din nou? întrebă el cu un aer sarcastic.

- A trecut doar să-mi spună bună ziua.

- Adevărat? Dar aţi vorbit destul de mult.

- Si ce-i cu asta? Nu este interzis din câte ştiu.

Exasperată, Caline începu să-şi strângă sacoşele cu provizii.

Ce tupeu. Tocmai el, care abia se despărţise de Nikki cu care flirta excesiv, îndrăznea să-i critice comportarea?

- Dacă vrei, pot să-ţi pun la poştă vederile, propuse Jack, ridicându-se. Trebuie neapărat să trec pe la poştă.

- Nu!

Caline abia avu timp să pună mâna pe vederi înainte ca Jack să le ia.

- Le pun eu, mulţumesc.

Jack schiţă un surâs ironic.

- Ce s-a întâmplat? N-ai încredere în mine?

- Am oroare să-mi citească cineva corespondenţa.

- Haide, Caline. Iţi promit că de data asta voi rezista tentaţiei de a citi vederea către Neil. Oricum, dacă mărturia ta de dragoste ţine de o vedere, nu trebuie să fie deosebit de palpitantă.

Râzând, Jack se îndepărtă nepăsător în direcţia poştei, în timp ce Caline, furioasă, îşi punea vederile în poşetă. Dacă Jack nu s-ar fi arătat atât de detestabil, ar fi rupt-o pe cea care o scrisese Antoniei. Dar acum nu vedea nici un motiv s-o facă: trebuia să fie pus la locul lui! Si dacă Antonia îi va spune că pătrunsese în vilă fără permisiunea lui Gerald Havelock, va avea ce auzi!

Călătoria de întoarcere fu foarte tăcută. De când ieşise din biroul de poştă, Jack părea frământat de gânduri sumbre. Cât despre Caline, se decisese să adopte o atitudine rece şi distantă faţă de el, dar constată cu amărăciune că era oricum inutil: Jack nu-i acorda nici o atenţie.

Indată ce ajunseră la vilă, Jack se duse să se închidă în camera lui, în timp ce Caline se instală pe terasă pentru a studia o carte de mitologie greacă. La sfârşitul după-amiezii coborî în port şi profită să-şi pună la poştă vederile. Când se întoarse peste o oră, vedeta nu mai era acolo. Jack dispăruse, dar de data asta nu-i lăsase nici un bilet cu explicaţii. Era tot într-o dispoziţie proastă? Sau plecase în grabă? Pe la ora nouă, cum încă nu venise, Caline cină singură pe terasă o salată de cruditătţi, apoi încercă fără mare succes, să se concentreze asupra unui roman. De fapt, nu se putea împiedica să se întrebe dacă bănuielile lui Stefan în privinţa lui Jack erau fondate. Cine era în realitate Jack Kingsley? Si ce făcea pe insulă? Cuvintele lui Stefan îi reveniră în minte: „Bănuiesc că este periculos”. Caline simţi cum i se accelerează

bătăile inimii. Si dacă era adevărat? îşi promise să-l evite pe cât posibil, până când va primi un răspuns de la Antonia.

A doua zi dimineaţă, Caline îşi luă micul dejun pe terasă când Jack apăru în uşa-fereastră, îmbrăcat numai într-un slip.

- Bună, Calypso. Te-ai sculat deja?

Caline tresări auzindu-i frumoasa voce gravă.

Rezistă totuşi tentaţiei de a se întoarce, prefăcându-se concentrată asupra iaurtului în care pusese o linguriţă de miere.

- Bună.

Dar Jack nu se sinchisi. înaintă până la ea şi-şi vârî un deget lacom în iaurtul ei.

- Hmm! Delicios! îţi plac lucrurile dulci, Calypso. Bănuiam. Eşti tu însăţi la fel de dulce ca mierea.

- Mai este iaurt în frigider, dacă vrei.

Prezenţa lui Jack o făcea să se simtă prost. Abia îndrăznea să ridice ochii spre el, atât de seducător era în slipul lui bleumarin.

- Prefer să-l împart pe al tău, zise Jack vârându-şi din nou un deget în borcanul ei. Ce faci azi?

- Mă gândeam să merg la plimbare, declară Caline cu un aer evaziv.

- Unde?

- Nu ştiu exact. Pe faleză.

- Celălalt versant e mai interesant. Si potecile sunt mult mai bine amenajate.

Jack vorbise pe un ton detaşat, dar nu-şi putea ascunde complet nervozitatea. De ce voia s-o trimită pe versantul celălalt? se întrebă Caline. Se temea să nu descopere ceva pe acesta? în timp ce-şi bea cafeaua, urmări cu privirea poteca ce pornea din grădină pentru a se pierde printre pini.

- Această potecă duce în vârf? întrebă ea.

- Da, aşa cred.

- Perfect. Am chef să merg astăzi, declară Caline cu un zâmbet poznaş. Aş vrea să văd dacă e posibil să cobor la acea mică plajă care se vede acolo.

- Ce plajă?

- Oh, cred că e o faleză. De fapt, nu sunt sigură. Priveşte acolo.

Jack îşi duse mâna la ochi ca să se apere de razele soarelui.

- Vezi pinul acela care are o formă curioasă, aproape de jumătatea pantei? Dacă vei coborî pe verticală din acel punct,

distingi o mică pată albă. Seamănă cu o plajă, nu?

Jack clătină din cap.

- Ai o vedere foarte bună, remarcă el.

- Da, răspunse Caline, cu ochii fixaţi mereu pe pata albă.

Acel golfuleţ rămăsese poate neexplorat de ani de zile.

Locuitorii insulei nu păreau deloc interesaţi de plaje. Cât despre turişti, rămâneau atât de puţin pe insulă, încât nu se îndepărtau niciodată de potecile marcate. Hotărât lucru, cu cât Caline se gândea la asta, cu atât o tenta mai mult această plimbare. Va lua cu ea blocul de schiţe, creion de cărbune şi o cutie de creioane colorate.

- Voi veni cu tine, declară Jack din senin. Puţină mişcare nu-mi va face rău.

- Vrei să vii? exclamă Caline.

In faţa aerului ei neîncrezător, Jack se încruntă.

- Ce este? Te deranjează?

Cum să-i spună că tocmai se hotărâse să plece la plimbare ca să scape de prezenţa lui?

- Nu, nicidecum, răspunse ea pe un ton încurcat. Dar rişti să te plictiseşti cu mine. Mă voi instala fără îndoială într-un colţ cu creioanele mele şi nu mă voi mişca toată dimineaţa. Nu va fi nimic palpitant pentru tine.

- Te înşeli. Nu mă plictisesc niciodată în compania unei femei frumoase.

Caline roşi uşor. Ochii lui Jack nu mai erau decât două fante strălucitoare care o fixau cu intensitate şi semăna cu un tigru care-şi pândeşte prada. Era oare prudent să plece pe un drum pustiu cu el?

- Nu-mi place ideea să te las să pleci singură la întâmplare, zise Jack. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva nu mi-aş ierta-o niciodată.

- De ce ţi-e teamă? Că o să rătăcesc drumul?

Jack schiţă un zâmbet maliţios.

- Cine ştie? Ai putea fi văzută de un duh sau rechemată în mare de Poseidon! Si atunci, ce s-ar întâmpla cu mine?

- Ai avea vila numai pentru tine.

- Fără tine, n-ar fi acelaşi lucru.

Neştiind cum să interpreteze remarca lui, Caline se ridică.

- în orice caz, plec în cinci minute. Dacă ai intenţia să mă urmezi, ai face bine să te pregăteşti.

- Detest plecările grăbite, spuse Jack pe un ton dezinvolt. Pariez că nici nu te-ai gândit la ce iei cu tine.

- N-am nevoie decât de blocul de schiţe.

- Uiţi masa de prânz.

Caline ridică din umeri.

- Am cumpărat biscuiţi la Ilonika. Vor fi de-ajuns.

Jack strâmbă din nas.

- Doar nu crezi că o să prânzesc numai cu câţiva biscuiţi? Neil poate s-ar mulţumi, dar eu nu!

- Neil are alte preocupări în minte decât stomacul, răspunse Caline cu demnitate.

- Asta nu mă miră la el. După cum mi l-ai descris, îmi închipui că-şi petrece toată masa vorbind despre politică fără să găsească timp să se aplece asupra farfuriei!

Jack se ridică la rândul lui.

- Bine, ascultă. Dă-mi o jumătate de oră să pregătesc picnicul. In acest timp, poţi să răsfoieşti o revistă, de acord?

Cum să reziste unui asemenea zâmbet? Incapabilă să rostească un singur cuvânt, Caline se mulţumi să clatine din cap. Privirea lui Jack, de un albastru ca marea, o tulbura extrem de mult. Oare din cauză că i se păruse că sesizase în ei un licăr de tandreţe? Oricum ar fi fost, Jack avea dreptate. Era preferabil să piardă puţin timp înainte de plecare şi să rămână acolo toată ziua. Si dacă locul îi plăcea într-adevăr, nimic n-o împiedica să se întoarcă singură în zilele următoare.

In cele din urmă, porniră la drum după o oră. Jack ducea un coş plin cu merinde acoperit de un prosop în carouri roşii şi albe. Părea că luase cu el mâncare pentru o armată întreagă. Dar văzându-l mergând cu un pas vioi pe cărarea pietroasă care şerpuia printre pini, s-ar fi spus că acel coş nu era mai greu decât o pană.

In timp ce-l urma, Caline nu se putea împiedica să admire musculatura puternică a picioarelor lui lungi, bronzate. Erau picioare de atlet, obişnuite cu efortul mersului. Neil nu făcea sport deloc. Considera orice efort fizic drept o pierdere de timp şi prefera să-şi petreacă weekendurile citind sau discutând chestiuni demne de interes cu prietenii. Caline încercă să şi-l imagineze mergând pe acest drum, între marea de culoarea turcoazei şi vegetaţia arsă de soare. Dar imaginea era atât de

deplasată încât, timp de o clipă, fu incapabilă să-şi amintească chipul lui. Apoi, îl revăzu cum arăta când îl anunţase că pleacă în Grecia, încremenit într-o expresie pe jumătate mirată, pe jumătate dezaprobatoare. Lui Neil nu i-ar fi plăcut nici căldura care domnea pe insulă, nici lumina strălucitoare a Greciei. Era adeptul tonurilor moderate, nesuportând excesele. Nu i-ar fi plăcut nici de Jack.

Caline încetini pasul pentru a admira marea care se afla jos. Adora Pikos. Se simţea bine în compania lui Jack. De ce să pretindă contrariul? De fapt, o atrăsese din ziua când îl întâlnise. Dar ceva o reţinuse, o teamă greu de definit, care scăpa controlului raţiunii. Fire timidă, Caline înaintase întotdeauna în viaţă cu paşi mici, prudenţi. Aventura ei cu Marcus fusese prima ei nebunie, o nebunie pe care o regretase amar după aceea. După acest eşec sentimental, fugise să se refugieze lângă Neil, decisă să uite acea înflăcărare subită. Asta fusese a doua greşeală. Si-a dat repede seama, de fapt, că nu va fi niciodată fericită cu Neil. Timp de cinci ani, încercase în zadar să se conformeze imaginii lui despre femeia ideală. Dar fericirea nu poate exista în constrângere. Aici, la Pikos putea să fie ea însăşi şi să savureze bucuriile simple ale vieţii: o rază de soare care-i încălzea spatele, trezindu-i furnicături delicioase pe coloana vertebrală, parfumul cimbrişorului amestecat cu cel al pinilor.

După o oră de mers, deciseră să prânzească la umbra unui măslin. Ajunseră la locul reperat de Caline, dar nici o potecă nu părea să ducă la plaja pe care o zăreau jos.

- Poate am putea coborî, escaladând stâncile? spuse Caline.

- Vom vedea curând, dacă nu te superi. Dar mor de foame! Erai atât de grăbită să pleci încât n-am avut timp să ciugulesc nimic.

- Dacă te-aş fi lăsat să-ţi iei micul dejun, n-am fi plecat înainte de a se însera, replică ea cu un aer ironic. Trebuie să-ţi amintesc că te-am aşteptat o oră pe terasă?

- Este adevărat. Dar crede-mă că nu vei regreta!

Intr-adevăr, când scoase proviziile din coş, Caline descoperi că adusese salată de vinete, brânză, un borcan de măsline negre, roşii şi pâine. Un veritabil festin!

- Ei? Ţi se pare mai bine ca un pachet de biscuiţi?

- Mult mai bine.

In timp ce Jack destupa o sticlă de vin grecesc, Caline muşcă

dintr-o roşie bine coaptă, apoi îşi şterse cu dosul palmei puţin suc care-i cursese la colţul gurii. Se simţea aproape euforică. Niciodată nu i se păruse o roşie atât de delicioasă, nici aerul atât de parfumat! Jack îi întinse zâmbind un pahar de vin. Soarele, care se filtra prin frunzişul măslinului, avea un joc de umbre şi de lumini pe chipul lui. Brusc, bănuielile pe care le încercase în privinţa lui i se părură absurde. Dacă măcar n-ar fi trimis acea vedere stupidă Antoniei! Vrusese să se răzbune pentru că o tachinase în legătură cu Neil.

Si, mai ales, pentru că o sărutase, îi şopti o voce interioară şi pentru că nu putuse rezista pasiunii săruturilor lui.

Stefan o pusese în gardă împotriva lui Jack, dar Caline îşi dădea seama acum că pericolul venea de la ea şi nu de la el. Fără să-şi dea seama, căzuse pradă farmecului acestui bărbat misterios, despre care nu ştia nimic. Dar trebuia cu orice preţ să-şi revină în fire. Nu putea face de două ori la rând aceeaşi greşeală.

- La ce te gândeşti, Calypso? Pari visătoare.

Caline roşi uşor.

- Oh. îmi spuneam că am un noroc nemaipomenit să fiu aici! Locul acesta este atât de frumos!

Brusc, Jack se aplecă spre ea şi-i aşeză delicat una din şuviţele rebele în spatele urechii, atingându-i în treacăt obrazul.

- Sunt fericit că gândeşti astfel, murmură el.

Caline deschise gura pentru a vorbi, dar nu ieşi nici un sunet. Fascinată de privirea atât de blândă şi atât de luminoasă a lui Jack, rămase nemişcată, incapabilă să-şi desprindă ochii din ai lui. Apoi vraja fu întreruptă. Jack se întorsese şi contempla marea cu un aer gânditor, cu bărbia sprijinită pe un genunchi.

- Cine a avut ideea ingenioasă să te boteze Calypso? reluă el cu o voce visătoare. Când te-ai născut, părinţii tăi nu puteau totuşi ghici cât de bine ţi se va potrivi acest nume.

Timp de o clipă, Caline se întrebă dacă nu cumva râdea de ea, dar vocea lui părea sinceră şi chipul ei redevenise serios.

- Tatăl meu, răspunse ea în cele din urmă. Predă limba şi literatura greacă şi latina. Este un pasionat de mitologie. Petrecea seri întregi povestindu-mi legende până să adorm. Am cunoscut Odiseea cu mult înainte de a putea citi.

- A dat nume de personaje mitice fraţilor şi surorilor tale?

- Nu, numai mie. Cei doi fraţi ai mei se numesc Christopher şi Colin. Am considerat asta întotdeauna nedrept.

Jack schiţă un zâmbet ironic.

- Este adevărat. Părinţii tăi puteau să-i boteze Apollo şi Adonis, de exemplu!

Caline izbucni în râs. Nu şi-i imagina nicidecum pe fraţii ei, doi tipi solizi, unul profesor de chimie, celălalt student la medicină, purtând prenume atât de sugestive!

Picnicul se desfăşură într-o atmosferă destinsă. Fericiţi de noua lor complicitate Caline şi Jack vorbiră liniştit de una şi de alta. Ţârâitul greierilor, murmurul brizei prin copaci şi zgomotul valurilor ofereau un freamăt de fond liniştitor.

- Bun. Si acum, dacă n-ai nimic împotrivă, voi face câteva schiţe, declară Caline.

Inghiţi o ultimă măslină, apoi îşi şterse degetele pe un şerveţel de hârtie.

- Deja? Dar e ora siestei! exclamă Jack care-şi scoase tricoul şi se lungi pe spate.

Caline îşi vârî mâna în sacul ei de pânză în căutarea creioanelor de cărbune.

- Trebuie să încep, dacă vreau să termin toate schiţele înainte de a pleca acasă, spuse ea.

„Acasă”. Cât de fals suna acest cuvânt acum! Nimic n-o aştepta la Londra, în afară de câţiva prieteni, apartamentul şi munca de ilustratoare. Si când se gândea că peste două luni şi jumătate va trebui să părăsească soarele şi marea pentru a regăsi atmosfera cenuşie a Angliei! In clipa asta, i se părea imposibil să-şi imagineze că vacanţa avea un sfârşit. Si mai ales să nu-l mai revadă niciodată pe Jack!

Dar întreaga vară era încă în faţa ei. La ce bun să-şi facă griji? Lăsându-l pe Jack să-şi facă siesta, Caline se ridică şi urcă vreo zece metri pentru a ajunge la un mic pronontoriu stâncos, de unde domina măslinul şi marea albastră. O dată instalată, începu o schiţă a falezei acoperită de măslini şi pini, dar sfârşi prin a întoarce pagina, lăsând desenul neterminat. Gândurile i se întorceau fără încetare la Jack. Cum putuse să creadă, fie şi o clipă că era implicat în afaceri necurate? îl zărea prin frunzişul măslinului întins, nepăsător pe spate, cu bustul gol oferit soarelui. Ţinea ochii închişi şi gura lui schiţa un zâmbet liniştit.

Ce frumos era, abandonat astfel somnului!

Când coborî la el după o oră, Jack întredeschise ochii:

- Ei? Eşti mulţumită cu ce ai făcut?

Caline scutură trist din cap.

- Nu chiar. Am lucrat unele detalii.

Slavă Domnului, nu putea şti că nu se gândise decât la el, de atunci.

- Să văd!

Caline desenase cu graţie de netăgăduit micile flori albe de mirt cu stamine pufoase şi corolele violete de rozmarin, atât de clare şi de exacte, încât aproape te aşteptai să le simţi parfumul. Schiţa următoare reprezenta măslinul, cu marea mai jos. Prin frunzişul copacului se distingea silueta unui bărbat lungit. în câteva linii, Caline ştiuse să reproducă impresia de forţă şi energie pe care o degaja Jack, chiar când se odihnea.

Jack contemplă schiţele ei în tăcere, apoi închise blocul de desen.

- Este excelent.

- Nu sunt decât simple schiţe, spuse roşind Caline.

- Nu fi atât de modestă, Calypso. Ai talent, asta se vede imediat.

Talent? Caline îi aruncă o privire sincer mirată. Neil se arătase întotdeauna foarte critic faţă de lucrările ei. Cât despre Marcus, regretase sincer că-i arătase acuarelele!

„Să nu-mi spui că vă învaţă să pictaţi atât de convenţional la Institut!”, râsese el.

Această remarcă a lui Marcus o descurajase atât de mult încât nu mai pusese mâna pe pensulă în următoarele două săptămâni.

- Vino, să coborâm pe plajă, propuse Jack cu un surâs larg.

- De acord!

Strânse repede resturile mesei în coş, pe care-l puse la rădăcina măslinului, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

- Nu luăm coşul? întrebă Caline.

- Ne va încurca. Oricum, vom fi obligaţi să trecem pe aici pentru a ne întoarce la vilă. Dar nu te nelinişti. Nimeni nu ni-l va fura!

Caline îşi lăsă sacul lângă coş şi-l urmă pe Jack. Coborâră prudent, agăţându-se de crengile copacilor şi de rădăcini. De două ori, Caline alunecă pe solul argilos şi trebui să se agaţe de

Jack. In cele din urmă, ajunseră la ultimele stânci care dădeau pe mica plajă care semăna cu un corn, cu nisip alb strălucitor sub razele soarelui. Apa era atât de limpede încât se distingeau pietricelele rotunde care decorau fundul golfului. Jack sări pe nisip şi se întoarse spre Caline.

- Agaţă-te de mine! îi ceru el.

Cu inima bătându-i accelerat, Caline îşi puse mâinile pe umerii lui, în timp ce el o prindea de talie. Apoi, se lăsă să cadă în braţele lui. Jack o depuse încet pe nisip, reţinând-o lângă el câteva secunde înainte să-i dea drumul. Tulburată, Caline se plecă să-şi scoată pantofii, evitând astfel să-i întâlnească privirea.

- Hai să facem o baie, spuse Jack.

- Nu pot, n-am costum de baie.

- Si ce-i cu asta? Ce importanţă are?

Fără să mai aştepte, Jack îşi scoase tricoul pe care-l aruncă pe nisip. Se pregătea să-şi scoată şortul când întâlni privirea speriată a Calinei.

- Bun, foarte bine. O să-l păstrez, zise pe un ton iritat. Nu voiam să te şochez.

- E numai, deoarece...

Cum să-i explice că se simţea deja suficient de tulburată de prezenţa lui când era complet îmbrăcat.

- La urma urmei, faci cum vrei, zise ea întorcând ochii. Mi-e egal.

- Ţi-e egal? Ei bine, mie nu mi-e egal. îţi interzici să mergi să înoţi în această apă albastră şi transparentă deşi mori de dorinţă, pentru unicul motiv că nu vrei să te dezbraci în prezenţa mea! Ar fi timpul să te debarasezi de inhibiţiile tale.

- Brusc, Jack înaintă spre ea şi o ridică în braţe.

- De altfel, pentru că nu vrei să mergi singură, o să-ţi dau o mână de ajutor! exclamă el pe un ton ironic.

- Lasă-mă, Jack, protestă ea. Eşti nebun.

Caline încercă să se degajeze, dar braţele lui Jack o strângeau ca o menghină şi cu cât se agita, cu atât contactul cu el îi stârnea şi mai mult simţurile. îşi imagină că-i va da drumul la treizeci de centimetri adâncime, dar el aşteptă până când apa îi ajunsese la jumătatea coapsei pentru a-i murmura la ureche:

- Si acum, vei coborî în apă foarte încet.

Caline simţi strânsoarea lui slăbind şi picioarele alunecându-i

în apa rece. Instinctiv, se agăţă de el.

- Merge? Nu e prea rece?

Caline scutură din cap, incapabilă să vorbească. Se simţea ca electrizată la contactul cu acest corp musculos. Când Jack îi mângâie ceafa cu vârful degetelor, o străbătură furnicături delicioase şi îşi ridică ochii spre el ca pentru a cere îndurare.

Jack nu rosti nici un cuvânt, dar o văpaie de pasiune ardea în ochii lui. Vârând o mână în părul Calinei, îi atrase chipul spre al lui, unind gurile lor într-un lung sărut tandru. Caline lăsă să-i scape un mic geamăt şi închise ochii de plăcere. Fără a înceta s-o sărute, Jack începu s-o dezbrace, scoţându-i mai întâi tricoul, apoi şortul de blugi, pe care-i aruncă pe nisip. Caline fu cuprinsă de panică. Ce se întâmpla? Era aproape goală pe o plajă pustie, la discreţia unui bărbat pe care abia îl cunoştea! Dar zâmbetul pe care i-l adresă Jack şi privirea lui jumătate admirativă, jumătate emoţionată în timp ce-i admira sânii mici şi albi ca nişte porumbiţe, îi alungă toate temerile.

Fără să se mai gândească, se aruncă în braţele lui şi-i căută gura cu o ardoare nouă. Mâinile lui Jack se aşezară pe coapsele ei, făcând să-i alunece slipul de satin alb. Când degetele lui trecură la mângâieri mai senzuale ca cele precedente, Caline îşi simţi corpul luând foc. Dorinţa creştea în ea ca un val de adâncime. Nimic şi nimeni n-o mai putea opri în această clipă. Inţelegând urgenţa dorinţei ei, Jack se dezbrăcă la rândul său şi o îmbrăţişă cu pasiune.

- E timpul să plonjăm, Calypso, murmură el, cu o voce răguşită. Am aşteptat destul.

- Să plonjăm? exclamă Caline, cu sprâncenele ridicate.

Dar înainte să aibă timp să reacţioneze Jack o îmbrăţişă şi o târî sub apă.

Capitolul 6

Se ridicară la suprafaţă în acelaşi timp. Caline, care plonjase cu gura deschisă şi înghiţise apă sărată, fu cuprinsă de un acces de tuse.

- Din vina ta! protestă ea între două sughiţuri. Brută!

începu să-l stropească abundent cu apă pe Jack, până când acesta îi ceru îndurare.

- Ţine! Asta te va învăţa să nu mă mai ataci! exclamă ea râzând.

Jack întinse braţul s-o prindă, dar Caline se eschivă şi plecă în craul spre larg. Jack o ajunse uşor din urmă. Plonjă sub ea şi-i prinse picioarele ca s-o ducă la fund. De data asta, Caline era pregătită şi nu încercă să reziste. Jack o făcu să se răsucească şi o înlănţui, apoi cu o lovitură viguroasă de picior pe nisip, se ridicară amândoi la suprafaţă.

- Eşti făcută să trăieşti în apă, remarcă el zâmbind.

Brusc, puse stăpânire cu lăcomie pe buzele ei, lipind-o de el. Caline lăsă să-i scape un mic strigăt de surpriză. Dar ultimele ei inhibiţii dispăruseră o dată cu hainele. Nu se mai gândea la nimic: nici la Neil, nici la Marcus, nici la promisiunea pe care şi-o făcuse să reziste cu orice preţ atracţiei lui Jack.

- Cred că sunt vrăjit, Calypso, murmură acesta din urmă lângă buzele ei.

Privirile lor se întâlniră, plini de aceaşi dorinţă arzătoare, apoi Jack îşi trecu un braţ în jurul mijlocului ei şi înotară spre ţărm. Se rostogoliră în apa călduţă şi apoi pe nisip îmbrăţişaţi. Jack o mângâia din ce în ce mai senzual, ameţind-o cu sărutările lui. Incapabilă să-şi controleze reacţiile pe care le stârnea în ea, Caline îşi arcuia spatele, gemea, antrenată într-o spirală irezistibilă. Din proprie iniţiativă, coapsele sale se ridicară în întâmpinarea deliciilor promise de mângâierile lui Jack

- Jack! îl chemă ea, incapabilă să mai reziste focului care o mistuia.

El răspunse cu ardoare chemării ei. Murmurându-i cuvinte tandre, corpul lui îl ghida pe al ei, impunându-i ritmul şi antrenând-o într-un ocean de plăceri în care se prăbuşiră după un timp într-un ţipăt lung de extaz.

***

Rămaseră apoi mult timp unul lângă altul, fără să se mişte, savurându-şi fericirea în tăcere. Cu ochii închişi, Jack se odihnea pe nisip, cu o mână pusă cu tandreţe pe umărul Calinei. Ea se întoarse spre el.

- Jack? murmură ea cu o voce blândă.

- Da?

Jack deschise ochii şi-i zâmbi cu tandreţe.

- Nu ştiam că. putea fi atât de.

Jack îi puse un deget pe buze ca s-o oprească.

- Calypso iubită. Am ştiut întotdeauna că în tine se află o fiinţă

pasionată care nu cerea decât să se elibereze de inhibiţii. Eşti fiica lui Poseidon, nu uita. Nimic şi nimeni nu poate să te încătuşeze.

Schimbară un sărut lung, apoi se întoarseră să înoate în apa transparentă, fără să vorbească, legaţi de un sentiment de bucurie inexprimabilă. După îmbrăţişările fierbinţi, apa îi învălui ca un văl plăcut şi răcoros care le readuse toată energia. Caline ajunse prima la mal. Scutură hainele şi le întinse pe stânci. Puţin după aceea, Jack ieşi din apă şi se întinse pe nisip, cu mâinile sub cap.

Caline îl contemplă cu dragoste. Era pentru prima oară când se simţea atât de liberă şi naturală cu un bărbat, liberă să-l privească, să-l atingă, să-l sărute. Corpul ei vibra încă de mângâierile lui voluptuoase şi i se părea că toate simţurile i se înzeciseră de când făcuseră dragoste. Fiecare senzaţie îi parvenea cu o claritate uimitoare: nisipul cald sub picioare, picăturile de apă care i se evaporau pe piele, savoarea mării pe buze. Ce bine era să savureze plăceri atât de simple!

Cu un suspin de satisfacţie, Caline se întoarse lângă Jack şi-şi puse mâna în a lui. El o duse la buze ca să depună pe ea un sărut, apoi zise cu o voce foarte blândă, fără să deschidă ochii:

- Sper că nu te simţi vinovată faţă de Neil?

- Nu.

Caline îşi sprijini capul pe umărul lui şi închise şi ea ochii.

- N-am nici un motiv să mă simt vinovată. Credeam că sunt îndrăgostită de Neil dar îmi dau seama acum că n-am fost niciodată.

- Si el, crezi că te iubea?

Caline rămase tăcută câteva clipe înainte de a răspunde:

- Nu cred. Nu cu adevărat. Ii plăcea să petreacă momente privilegiate cu mine, dar mai presus de orice ţinea la independenţa lui. De altfel, când mi-am părăsit camera de studentă pentru a căuta un apartament, el n-a pus niciodată problema să locuim împreună.

- In acest caz, înseamnă că nu te iubea cu adevărat. Cât timp aţi fost împreună?

- Cinci ani!

- Dar cum ai făcut să-l suporţi pe acest tip atâta timp?

Caline scoase un suspin.

- Din lipsă de curaj, fără îndoială. Când am ajuns la Londra, m-am simţit complet pierdută. Era pentru prima oară când locuiam într-un mare oraş unde nu cunoşteam pe nimeni. L-am cunoscut pe Neil la o săptămână după începerea cursurilor. S-a arătat foarte amabil şi ocrotitor faţă de mine. M-am lăsat târâtă în urma lui şi nu l-am mai părăsit. Era un mod de a mă apăra de lumea exterioară. La început, eram foarte îndrăgostită de el şi apoi, pe măsura trecerii anilor, relaţiile noastre au devenit tot mai rutiniere.

Jack se ridică într-un cot şi urmă cu degetul conturul buzelor ei.

- Ce pierdere de timp, Calypso! N-ai fost niciodată tentată să rupi legăturile şi să trăieşti o pasiune?

- Ba da.

Caline se întinse pe nisip şi începu să facă desene.

- Dar nu prea mi-a reuşit. Intr-o seară, Antonia m-a invitat la o serată. Acolo l-am întâlnit pe Marcus.

Făcu o pauză, absorbită de amintiri. Prima oară când îl văzuse, vorbea cu Antonia. Suviţe fine şi creţe de păr blond îi cădeau pe frunte. Avea ochi mari verzi, un nas mic şi drept şi buze subţiri. Când zâmbea, îi apăreau două gropiţe în obraji, dându-i o prospeţime copilărească. Caline fusese imediat fermecată de el.

- Era inteligent, spiritual, ambiţios. M-am îndrăgostit imediat de el şi m-am aruncat nebuneşte în această poveste. Doream atât de mult să trăiesc o mare aventură!

Se întrerupse câteva clipe. Jack îi respectă tăcerea şi se mulţumi să-i strângă mâna pentru a-i semnala că o asculta cu atenţie.

- Dar Marcus nu era îndrăgostit de mine cu adevărat. Mi-am dat seama peste câteva săptămâni. Stabilisem să luăm masa împreună la restaurant. De fapt, mi-am petrecut seara aşteptându-l acasă. N-a venit. Am încercat să-l sun, dar nu era acasă. A doua zi am reuşit să dau de el la biroul lui. Când mi-a spus că pur şi simplu a uitat că trebuia să ne vedem, am înţeles că nu mă iubea.

- Si cu ce se ocupă? întrebă Jack, cu o voce în care se simţea o mânie surdă.

- Lucrează la o editură. Se pare că ocupa un post important, dar n-am ştiut niciodată ce face realmente.

- Hmm. Marcus. Ciudat prenume. Nu m-ar mira să se numească Marc, în realitate. E fără îndoială genul de personaj care nu ezită să-şi schimbe prenumele pentru a părea interesant.

Caline nu se putu opri să nu izbucnească în râs.

- Da, probabil ai dreptate. Unele prenume au o putere sugestivă la care nu rezişti.

Caline filtră un pumn de nisip printre degete, cu un aer visător.

- Singurul punct pozitiv al acestei scurte aventuri cu Marcus este că am reuşit să înţeleg că nu-l iubeam cu adevărat pe Neil.

- Cum a reacţionat când i-ai spus că totul s-a terminat cu Marcus?

- S-a arătat foarte înţelegător. Mi-a spus că am vrut să-mi dovedesc independenţa, ceea ce era cât se poate de normal, dar că, în fond, nu aspiram decât la siguranţă. M-a considerat întotdeauna o persoană prea fragilă, prea vulnerabilă pentru a înfrunta lumea. Oricum, era gata să uite tot ce se întâmplase şi să reluăm totul de la început.

- Ce mare nobil! remarcă Jack pe un ton sarcastic.

- I-am răspuns că nici nu se punea problema, că era prea umilitor pentru el, dar nici n-a vrut să asculte. Mă suna tot timpul, folosea orice pretext pentru a trece pe la mine, spunea oricui voia să-l asculte că ne împăcasem. Cred că dacă rămâneam în Anglia, aş fi sfârşit prin a-i ceda. Călătoria aceasta a venit întradevăr la timp.

Caline făcu o pauză înainte de a continua:

- Dar eram departe de a-mi imagina ce se va întâmpla.

Jack o prinse de umeri şi o întoarse pe spate, apoi îi curăţă cu delicateţe boabele de nisip care-i rămăseseră lipite pe pântece.

- Sunt fericit că mi-ai vorbit despre Marcus, spuse el. Am impresia că te înţeleg mai bine.

- E trecutul, Jack. Imi dau seama în prezent până la ce punct mă înşelasem în privinţa lui. Nu eram absolut deloc făcuţi unul pentru altul.

- Si eu sunt sigur de un lucru, Calypso. Noi suntem făcuţi să ne iubim.

Caline îi zâmbi şi-şi trecu cu tandreţe braţele după gâtul lui, cu buzele întredeschise, ca petalele unei flori. Işi pecetluiră dragostea printr-un sărut lung, apoi Jack se ridică şi contemplă tandru chipul oval al Calinei, micul nas drept şi gura ei senzuală.

- Vreau să-ţi arăt ceva înainte de a părăsi plaja asta, dragostea mea.

- Ce să-mi arăţi?

In ochii lui Jack strălucea acum o licărire ciudată, aproape fericită.

- O să vezi. Ţine, îmbracă-te.

Ii întinse tricoul şi şortul, care se uscaseră deja şi-i îmbrăcă rapid pe ai săi. Apoi o luă de mână şi o conduse la extremitatea plajei, în umbra falezei. Caline aruncă o privire perplexă în jurul ei. Ce vroia să-i arate? Nu era nimic deosebit acolo, decât stânci şi nisip.

- Ce e, Jack? Nu văd nimic.

- Aşa crezi tu! Vino să vezi.

O conduse la o stâncă ieşită în afară care ascundea o deschidere destul de largă pentru ca cineva să se strecoare.

- Asta-i bună! O trecere! exclamă Caline, strângând braţul lui Jack.

- Nu se vede de pe plajă, comentă Jack cu un zâmbet enigmatic. Urmează-mă.

Jack se strecură suplu prin deschizătură şi înaintă în interior.

- Intrarea e puţin cam îngustă, dar restul e destul de accesibil.

Vocea lui Jack răsună în adâncimea cavităţii. Cu inima bătând mai repede, Caline intră la rândul ei şi-l ajunse câţiva metri mai departe. Interiorul era cufundat în întuneric. Numai o rază slabă de lumină ajungea până la picioarele lor.

- Te voi duce într-un loc pe care nu l-am arătat nimănui, declară Jack cu o voce gravă. Dar înainte, vreau să-mi promiţi că vei păstra secretul.

- îţi promit, răspunse Caline cu o voce emoţionată.

Jack se aplecă spre ea pentru a-i depune un sărut pe buze.

- Dă-mi mâna, spuse. Si ai grijă să nu te loveşti la cap, trecerea nu e prea înaltă.

Urmându-i exemplul, Caline se aplecă şi merse de-a lungul peretelui pe pipăite.

- Cum ai descoperit locul ăsta?

- Când eram mic, petreceam toate verile la bunica mea. Am găsit intrarea într-o zi când am venit să mă joc aici.

în momentul când îşi termina fraza, ţâşni lumina, de o strălucire orbitoare. Orbită, Caline clipi de mai multe ori din ochi,

înainte de a distinge o grotă vastă, perforată de o breşă prin care năvălea soarele. După întunecimea umedă a intrării, Caline avu brusc impresia că este învăluită de o căldură binefăcătoare. Marea pătrundea în grotă printr-un tunel subteran şi forma un lac mic în centru. De jur-împrejur, eroziunea atacase peretele de stâncă, sculptând forme ciudate, care dădeau grotei un aspect aproape supranatural. Pânza de apă era înconjurată de un banc alb de nisip, care părea să nu fi fost niciodată călcat.

- Ce frumos! murmură Caline, reţinându-şi respiraţia.

Jack clătină din cap, cu un zâmet uşor pe buze.

- Suntem primii care pătrundem în grota asta? întrebă Caline.

- Nu. Cineva a venit deja înaintea noastră. Priveşte.

întinse degetul spre o cavitate mică, naturală, situată la înălţime, în care strălucea ceva.

- Ce este?

- Vino. Asta voiam să-ţi arăt.

Caline urcă stâncile în urma lui Jack. Când ajunseră aproape de cavitate, ochii i se măriră de uimire, descoperind un splendid mozaic străvechi, reprezentându-l pe Poseidon înarmat cu tridentul lui. Culorile erau puţin şterse, dar contururile îşi păstraseră toată strălucirea. In jurul lui Poseidon săreau în apă delfini plini de graţie. Jack îi arătă o nimfă al cărui păr negru era înconjurat de o coroană de flori.

- M-a făcut să mă gândesc la tine, zise el întorcându-se spre Caline.

Dar Caline era atât de emoţionată de frumuseţea străveche a mozaicului încât i se tăiase respiraţia.

- O, Jack! Este într-adevăr splendid, reuşi ea în cele din urmă să articuleze.

- Nu-i aşa?

- Dar de ce se află aici acest mozaic?

- Imi închipui că grota asta trebuie să fi fost un templu consacrat lui Poseidon. Este posibil să fi fost amenajat când cultul lui Poseidon era interzis. Sau dacă nu cumva locuitorii insulei veneau aici să aducă ofrande mării. E posibil să fi fost celebrate ritualuri aici. Am găsit cioburi de urcioare şi de oale care trebuie să fi servit libaţiunilor.

- Si asta, ce este? exclamă Caline, arătând cu degetul un obiect închis la culoare, plasat în fundul unei mici nişe săpate în stâncă.

- O statuetă, răspunse Jack.

O scoase din ascunzătoarea ei şi o întinse Calinei. Statueta din bronz reprezenta un băieţel cu o expresie visătoare şi cu buzele îngheţate într-un surâs enigmatic. Stătea într-un picior, cu buclele întinse deasupra capului, ca şi cum se pregătea să-şi ia zborul spre zei.

- Ce frumoasă este! zise Caline. Trebuie să preţuiască o avere!

- Fără îndoială. Pentru asta o las aici.

- Dar Jack! Nu poţi continua mult timp să ascunzi asemenea minunăţii!

- De ce nu? Este ceea ce fac de aproape treizeci de ani.

- Dar sunt piese de colecţie. Au o valoare inestimabilă.

- Atâta timp cât sunt singurul care cunosc existenţa lor, nu au altă valoare decât cea pe care le-o atribui eu şi care n-are nimic de-a face cu cea pe care le-ar atribui-o experţii în obiecte de artă.

- Dar trebuie să aduci la cunoştinţa specialiştilor şi istoricilor descoperirea ta. Arta nu aparţine nimănui, Jack. Nu poţi să păstrezi acest mozaic numai pentru tine singur.

- Nu-l păstrez pentru mine, replică Jack cu o notă de iritare în glas. îl las acolo unde trebuie să stea, acolo unde a fost întotdeauna. Dacă anunţ administraţia insulei descoperirea mea, vor trimite acest mozaic la un muzeu din Atena, unde oamenii îl vor admira în spatele unei vitrine. Eu nu vreau să părăsească această grotă.

Jack puse o mână pe umărul Calinei.

- Uite ce frumos e, continuă el. Nu va fi niciodată la fel de frumos într-un muzeu. De ce crezi că a fost creat aici, Caline? Răspunsul e simplu: face parte din această grotă, la fel ca stâncile şi nisipul. Acest loc e sacru. Nu i se poate lua mozaicul fără a-l profana.

Uimită de vehemenţa lui, de modul cum îşi apăra punctul de vedere, Caline contemplă din nou nuanţele de albastru şi ocru ale mozaicului. Ea însăşi învăţase pictura petrecând ore întregi în muzee, copiind tablouri vechi. Nu era nedrept ca nimeni să nu admire frumuseţea şi graţia acestei opere vechi de secole? Nu trebuia să se aducă omagiu artistului care-l crease permiţând cât mai multor oameni să-l vadă?

Si totuşi, dintr-un anumit punct de vedere, îl înţelegea pe Jack. Iubea prea mult acest loc pentru a accepta să fie transformat în

sit turistic.

- Eşti singurul care cunoaşte existenţa grotei? reluă ea.

- Nu. Spiro a fost deja aici. Si bunica mea cunoştea trecerea. Când i-am povestit ce descoperisem, m-a făcut să-i promit că nu voi spune nimănui. Este totuşi posibil ca şi alţi locuitori ai insulei să-l fi explorat. Secretele sunt în general bine păstrate în comunităţile mici.

Cum Caline rămăseseră gânditoare, el adăugă:

- Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre asta, Caline. Mi-ai promis.

Caline scoase un oftat, apoi clătină din cap.

- Se înţelege.

Jack îi zâmbi.

- Mulţumesc, zise el simplu. Să mergem. E preferabil să ne întoarcem acasă înainte de apusul soarelui.

Caline îi înapoie statueta, pe care Jack o puse cu grijă în ascunzătoarea ei. Apoi, unul după altul, se strecurară în trecerea întunecată care ducea spre ieşire.

- Jack?

- Da?

- îţi mulţumesc că mi-ai arătat această grotă.

îşi recuperară pantofii şi se pregăteau să părăsească plaja. Jack se apropie de Caline şi-i aranjă o şuviţă de păr care-i cădea în ochi.

- La drept vorbind, nu aveam intenţia să te aduc aici. Am considerat întotdeauna că este periculos să împarţi un secret cu cineva care nu locuieşte pe insulă. Dar în după-amiaza asta.

O licărire apăru în fundul ochilor săi limpezi.

-... n-am putut rezista dorinţei de a-ţi împărtăşi secretul meu.

Caline roşi. Privirile li se încrucişară un moment mai lung, apoi Jack se aplecă spre ea s-o sărute.

- Să ne întoarcem, zise el. E deja târziu şi ne aşteaptă un drum lung.

Capitolul 1

Când ajunseră la micul promontoriu unde lăsaseră coşul cu provizii, apusul soarelui lumina marea cu razele sale roşiatice. Porniră la drum în tăcere. Caline nu putea să nu se gândească la clipele minunate pe care le petrecuseră pe acea plajă pustie. Ii reveneau imagini în minte: mâinile bronzate ale lui Jack pe pielea

ei albă, privirea lui arzând de dorinţă, zâmbetul lui strălucitor când, înlănţuiţi pe nisipul cald, atinseseră apogeele voluptăţii.

Niciodată nu-şi închipuise că va face într-o zi dragoste pe o plajă pustie cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Si totuşi, o fi ceva! Dacă Neil ar şti. Dar Caline alungă imediat acest gând din mintea ei. La naiba cu Neil şi cu prejudecăţile lui! O subjugase timp de cinci ani într-o constrângere de care începea cu greu să se debaraseze. Acum, trebuia să tragă o linie peste trecut şi să privească spre viitor.

In drum, se opriră pe un versant abrupt de unde se vedea tot golful. Marea strălucea uşor sub ultimele raze ale soarelui şi falezele erau inundate în nuanţe de auriu şi purpură. Patru veliere navigau în şir indian la orizont.

- Priveşte, Jack, zise Caline, arătând cu degetul în acea direcţie. E grupul lui Stefan, nu?

- E posibil.

Jack îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de soare.

- Nikki mi-a spus că sosesc noi stagiari în dimineaţa asta şi că Pikos va fi cel mai probabil prima lor escală.

Auzindu-l pe Jack rostind numele tinerei femei americane, Caline tresări. O uitase complet pe Nikki cea zveltă şi suplă, care avea părul blond, lung şi care nu scăpa nici o ocazie de a monopoliza atenţia lui Jack. Fu cuprinsă imediat de gelozie, ca un torent de lavă incandescentă.

- Lucrează cu Stefan tot anul? întrebă ea, încercând să-şi stăpânească emoţia.

- Nu, numai din aprilie până în octombrie, răspunse Jack cu un aer absent. în restul anului, se ocupă de pensiunea ei din Elveţia.

- în timp, trebuie să fie plictisitor, nu se putu opri să nu remarce Caline.

Faptul că ştia exact ce face Nikki o irita. Cunoştea oare la fel de bine viaţa ei particulară ca itinerarul profesional?

- Oh, Nikki nu vede lucrurile astfel, răspunse Jack. Meseria îi permite să întâlnească foarte mulţi oameni şi să practice sportul tot timpul anului, în condiţii excelente. Iarna, profită de pârtiile de schi şi vara de navigaţie.

- Da, evident, admise Caline cu un aer înţepat. Dacă îi place sportul, presupun că e un lucru bun.

Evitând privirea lui Jack, porni din nou la drum. De ce

reacţionase astfel? Comportamentul ei era ridicol şi pueril. Cum putea să se arate geloasă pe Nikki după ce trăise cu Jack?

Ajunseră la vilă o dată cu noaptea, obosiţi de drum, dar fericiţi. In timp ce Jack se instala în fotoliul lui pentru a da un telefon, Caline urcă la ea în cameră pentru a face un duş şi a se schimba. Rămase mult timp sub jet, îndepărtând toate firele de nisip rămase lipite de piele şi masându-şi muşchii care o dureau. Când ieşi din baie, înfăşurată într-un halat confortabil, Caline se simţi minunat de relaxată. Işi uscă părul, apoi îşi puse o rochie de culoare mov foarte strânsă pe corp. Pielea îi căpătase o culoare frumoasă de miere şi ochii ei limpezi, pe pleoapele cărora aplică o tuşă liliachie, străluceau pe chipul ei bronzat. Cât de diferită se simţea de tânăra femeie care sosise la Pikos cu câteva zile în urmă, cu tenul palid şi ochii încercănaţi!

Trecând prin faţa camerei lui Jack, Caline îl auzi fluierând sub duş. Rezistă dorinţei de a merge la el pentru a se duce în bucătărie şi a-şi pune un şorţ. De când făcuseră cumpărături la Ilonika, încăperea părea mai atrăgătoare. Un coş de fructe era pus pe masa mică rotundă din stejar şi proviziile ocupau o etajeră a bufetului. Caline se decise să frigă un pui la rotisor şi să pregătească o salată de roşii ca garnitură.

Când Jack veni pe terasă după o oră, luna se reflecta într-o mare la fel de netedă ca o oglindă şi aerul era înmiresmat de parfumul măslinilor. Cinară la lumina lumânărilor, în farfurii de porţelan pe care Caline le descoperise într-un bufet din bucătărie. Cum discutau de una şi de alta, Caline se miră să constate cât de în largul ei se simţea cu Jack. Si când se gândea că chiar în dimineaţa aceea se hotărâse să plece la plimbare pentru a scăpa de prezenţa lui!

- La ce te gândeşti? întrebă Jack, în timp ce ea contempla marea cu un aer visător.

Caline întoarse spre el privirea în care dansau flăcările lumânărilor.

- Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi decis să merg să explorez plaja aceea, zise cu o voce dulce.

Jack îi adresă unul din zâmbetele sale cele mai irezistibile.

- Am fi făcut dragoste în altă parte, răspunse el liniştit. Mă decisesem să te urmez oricare ar fi fost programul tău.

- De aceea ai pretins că nu cunoşti acea plajă, când ţi-am

arătat-o?

- Mă temeam să nu vorbeşti despre ea cu alţii. Dacă ai fi menţionat existenţa ei lui Stefan, de exemplu, ar fi putut dori să-şi ducă stagiarii acolo. De aceea ţi-am cerut să păstrezi secretul.

- Da, înţeleg. Dar nu crezi că, oricum, cineva va descoperi până la urmă grota aceasta? Nu poţi să faci de gardă zi şi noapte în faţa intrării.

Jacke clătină din cap cu un aer grav.

- M-am gândit la asta. Mai ales când aceşti arheologi francezi au debarcat la Pikos să facă săpături. Din fericire, şi-au stabilit tabăra pe versantul de nord al insulei, fără să se gândească să exploreze coasta de sud.

Bău din paharul de vin cu un aer gânditor înainte de a relua:

- îmi dau seama că e numai un răgaz. într-o zi, cineva va găsi grota şi va face cunoscută descoperirea sa autorităţilor greceşti. Sper că asta se va întâmpla cât mai târziu posibil.

- Si bunicul tău cunoştea existenţa grotei? întrebă ea.

- Din păcate, nu. Dar cred că a fost mai bine. Nu s-ar fi putut stăpâni să nu dezvăluie descoperirea întregii lumi a arheologilor!

- Dar mi-ai spus că bunica ta cunoştea existenţa ei.

Jack schiţă un zâmbet enigmatic.

- Sunt sigur că nu i-a spus niciodată. îi era, fără îndoială, teamă să nu transforme grota în sit arheologic.

- Bietul de el! Si n-ai fost tentat să-i spui adevărul?

- A murit cu doi ani înainte de a face descoperirea. Altfel i-aş fi spus totul. Abia îmi închipui ce reacţie ar fi avut dacă l-aş fi dus, ca pe tine în după-amiaza aceasta, în faţa mozaicului. Ar fi rămas cu gura căscată, desigur.

Caline schiţă un surâs.

- Dacă nu m-aş fi reţinut, aşa mi s-ar fi întâmplat şi mie! Stii, n-am simţit niciodată o asemenea emoţie în faţa unei opere de artă. Mozaicul este atât de frumos, în acea grotă uitată.

Un licăr de tandreţe străluci în ochii lui Jack.

- Si tu eşti foarte frumoasă, Calypso. Incredibil de frumoasă. Vino lângă mine.

Impinse scaunul şi-i făcu semn să vină lângă el. Caline se supuse, cu inima strânsă. Jack o luă de mână şi o aşează pe genunchi.

- Cum faci să fii atât de seducătoare? îi murmură el la ureche.

Cu o mână pe ceafa, începu să-i muşte lobul urechii. Caline închise ochii pentru a se abandona mai bine senzaţiilor voluptuoase care o cuprindeau. Jack îi sărută gâtul, apoi urcă încet până la gură, în timp ce cu mâna îi mângâia pielea. Corpul Calinei era din nou în flăcări. Cum îl putuse bănui pe Jack că era un impostor? Privite acum, dubiile pe care le încercase faţă de el i se păreau ridicole şi complet nejustificate. Când se gândea că, în urmă cu câteva zile, îl spionase, ascunsă în umbra unui măslin.

- Jack! exclamă ea deodată. Aşteaptă. Am ceva să-ţi spun.

- Hm?

- Am făcut un lucru îngrozitor.

- Ce? murmură el, lângă buzele ei.

- Când am fost la Ilonika, i-am scris o vedere Antoniei. Eram foarte furioasă pe tine, bâigui ea.

- De când te cunosc, eşti furioasă pe mine, remarcă Jack zâmbind.

- Da, dar în ziua aceea i-am scris Antoniei că te consideram suspect şi am rugat-o să verifice pe lângă Gerald Havelock dacă eşti într-adevăr invitatul lui.

- Si ce-i cu asta?

Lipsa lui de reacţie o copleşi.

- Dar Jack, rişti să-ţi ceară să pleci. Aşa cum o cunosc pe Antonia, va deforma ce i-am scris şi-l va face să creadă că mă deranjezi.

Cu un nod în gât, adăugă:

- Poate ar trebui să-i dau un telefon s-o liniştesc şi să-i spun că totul este în ordine.

- De ce? Dacă Gerald decide să vină, asta îţi va oferi prilejul să-ţi întâlneşti idolul.

- Nu vreau să-l întâlnesc. Vreau să rămân cu tine.

- Credeam că erai una din admiratoarele lui cele mai înfocate. Va fi foarte decepţionat să afle că nu mai doreşti să-l cunoşti.

- Nu-i vorba despre asta, Jack. Mi-aş reproşa extrem de mult dacă te-ai certa cu el din cauza celor ce i-am scris Antoniei.

- Nu-ţi face griji, Caline. Eu nu-ţi reproşez nimic.

Caline scutură din cap.

- Mi-aş reproşa dacă te-ar da afară.

- Nu şi dacă ai veni cu mine.

Braţele lui se strânseră din nou în jurul ei.

- O vei face?

- Da, răspunse ea fără să ezite.

- Eşti sigură? Ce a păţit Calypso, care ezita să-şi părăsească Anglia natală pentru a se arunca într-o aventură?

- Te-a întâlnit pe tine! exclamă ea râzând.

Jack râse şi el, strângând-o cu dragoste la piept. Apoi redeveni serios şi-şi cufundă ochii în ai ei.

- Calypso. Si eu trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Dar se întrerupse pentru a ciuli urechea. Zgomotul unui motor de vapor răsuna în depărtare. Caline simţi că mâinile lui Jack se crispează pe umerii ei.

- Iartă-mă, draga mea, trebuie să fie Spiro.

Se ridicară amândoi în acelaşi timp şi-şi întoarseră privirea spre mare. La oarecare distanţă de chei, farul unui iaht străpungea noaptea. Caline îl examină pe Jack pe furiş. Avea chipul încordat şi privirea bănuitoare. Ce problemă putea să-l frământe? Intâlnirile lui cu Spiro aveau oare vreo legătură cu grota? Câteva momente mai târziu, iahtul acosta şi cineva sărea pe chei pentru a-l ancora. Puţin după aceea, Spiro apăru pe scări cu o expresie şi mai întunecată decât de obicei. Indată ce-l văzu pe Jack, începu să vocifereze ridicând braţele spre cer.

Deşi nu înţelese nici o boabă din conversaţie, Caline ghici că se întâmplase ceva grav. Jack îl chestiona pe Spiro pe un ton sec, ca şi cum voia să ştie situaţia în cele mai mici detalii. Evident, Spiro dorea ca Jack să meargă cu el undeva. Jack păru să ezite un moment, apoi se întoarse spre ea cu un aer stingherit.

- Trebuie să plec, Calypso. E foarte important.

- S-a întâmplat ceva la grotă?

Chipul lui Jack se crispă.

- De ce mă întrebi asta?

- Pentru că e singurul lucru care pare că are importanţă pentru tine! exclamă ea.

De ce nu-i spunea ce se întâmpla? Brusc, Caline se simţi copleşită de un sentiment de frustrare şi de ciudă. Nu avea încredere în ea?

Jack veni la ea şi-i luă faţa în mâini.

- Nu spune asta, Calypso. Stii bine că nu-i adevărat.

O sărută pe buze cu mare delicateţe, apoi îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

- Deocamdată, nu pot să-ţi spun mai mult. îmi pare rău.

înainte de a-i lăsa timp de replică, se întoarse la Spiro şi dispărură în noapte.

O dată singură, Caline se lăsă să cadă pe scaun, cuprinsă de tristeţe. Plecase fără să-i dea cea mai mică explicaţie. De ce? îşi asuma un pericol? La acest gând, simţi un fior de spaimă. Numai să nu i se întâmple ceva!

Ceva îi spunea că această plecare subită avea legătură cu grota. Nu-i spusese Jack că Spiro cunoştea existenţa mozaicului? Degeaba încercase să-şi alunge prejudecăţile din minte, dar bărbatul acesta nu-i inspira încredere. Din ce motiv avea Jack de-a face cu acest tip cu o mutră bună de spânzurătoare?

Un val de gânduri i se învârteau în minte. încercând o nevoie subită să se mişte, Caline începu să strângă masa. După ce îngrămădi farfuriile, paharele şi tacâmurile în chiuvetă, spălă repede vesela şi apoi se întoarse să se aşeze pe terasă. Florile pe care le pusese într-o vază de ceramică albastră degajau un parfum delicios. Calinei îi veni brusc ideea să le ducă la ea în cameră. Oricum, nu servea la nimic să aştepte întoarcerea lui Jack pentru că, fără îndoială, nu va reveni înainte de miezul nopţii. Luă vaza şi merse la ea în cameră, având grijă să nu verse apa pe scări. Dar când se pregătea să o pună pe noptiera ei, îngheţă. Vaza era aproape de aceeaşi mărime cu statueta din grotă. Brusc, îşi aminti unde îl văzuse pe Jack manipulând un obiect de aceeaşi dimensiune, cu mii de precauţii.

Era a doua zi după sosirea ei, când îl văzuse pe chei în compania lui Spiro. Acesta din urmă îi înmânase un pachet ambalat cu grijă, pe care Jack îl dusese în interiorul vilei. Ce conţinea acel pachet? Cu puţin noroc, poate se mai găsea încă aici.

Concentrată asupra gândurilor ei, Caline puse vaza pe masă şi se aşeză pe pat. Acest pachet ar fi putut cu siguranţă să o facă să înţeleagă ce se întâmpla. Era vorba de o a doua statuetă? Dar de ce Jack o ascunsese în vilă, când îi subliniase importanţa păstrării intacte a grotei?

Exista desigur, o explicaţie posibilă la toate aceste expediţii nocturne misterioase, dar Caline refuza să o creadă. Jack nu era cu siguranţă capabil de aşa ceva! Totuşi, fără voia ei, Caline începu să reflecteze la această perspectivă. Dacă Jack şi Spiro se

deciseseră să vândă obiectele preţioase din grotă pe piaţa neagră? Asta ar explica de ce Jack se temea că secretul său putea fi divulgat. De altfel, dacă ea nu s-ar fi decis să exploreze plaja, i-ar fi vorbit vreodată de grotă?

Inima i se strânse la gândul că Jack ar fi putut s-o mintă; dar la urma urmei, ce ştia despre el, în afară de faptul că era un amant minunat?

Pe de altă parte, Jack îi oferise o explicaţie plauzibilă în privinţa grotei. Atunci, de ce să caute mai departe? Această poveste cu traficul de statuete părea puţin prea romantică pentru a fi adevărată.

Trebuia totuşi să caute misteriosul pachet? Poate că nu conţinea decât o sticlă de whisky! Dar dacă totuşi conţinea altceva?

Incapabilă să reziste mai mult curiozităţii, Caline coborî în salon şi începu să exploreze sertarele şi dulapurile. Era stăpânită de un sentiment de culpabilitate, dar nu mai putea da înapoi. Trebuia să ştie cine e Jack. Din salon nu află nimic. Urcă la primul etaj pentru a scotoci în camerele neocupate, dar nu se afla nimic în şifoniere, nici sub paturi. Rămânea camera lui Jack.

Cu mâna pe clanţa uşii, Caline ezită din nou. Si dacă aştepta întoarcerea lui? Jack va accepta probabil să-i spună ce conţinea pachetul livrat de Spiro. Dar cum să ştie dacă-i spune sau nu adevărul? Haide, trebuia acţionat cât mai era încă timp. Dacă i-ar fi vorbit deschis lui Jack despre pachet, l-ar putea ascunde acolo unde nu l-ar mai fi găsit niciodată. Luându-şi inima în dinţi, Caline deschise uşa.

Camera lui Jack era o încăpere mare cu pereţii zugrăviţi în alb, mobilată sobru în stilul local. Un pat larg, acoperit de o pilotă de damasc ocupa centrul. Caline căută mai întâi în şifonier, fără rezultat. Observă atunci un cufăr vechi lângă un perete, sub un tablou. Cuferele nu serveau oare pentru a ascunde comori? Cu inima bătându-i tare, Caline deschise capacul cufărului din lemn masiv şi-şi reţinu respiraţia. Pachetul era acolo, aranjat cu grijă, între două teancuri de cearşafuri. Caline îl ridică delicat şi-l puse pe pat, apoi cu degete tremurânde, desfăcu ambalajul, având grijă să nu rupă hârtia. Era o statuetă de lemn, aproape identică celei din grotă. Aparent, cele două statuete erau perechi. Trăsăturile figurii erau sculptate cu aceeaşi delicateţe şi Caline îi

găsea aceeaşi expresie puţin visătoare pe care o admirase la cealaltă figurină. Brusc, îi dădură lacrimile.

De ce îi ascunsese Jack existenţa acestei a doua statuete? Pretinsese că nu este interesat de valoarea comercială a acestor obiecte. Dar, în acest caz, de ce nu lăsase statueta în grotă? Exista o parte de sinceritate în ceea ce-i spusese pe plajă?

Devenise oare amantul ei pentru a se asigura de tăcerea ei? Caline refacu pachetul şi-l puse la locul lui înainte de a se întoarce în camera ei. Va aştepta întoarcerea lui Jack ca să-i ceară explicaţii.

Dar, epuizată de o zi bogată în emoţii, Caline sfârşi prin a adormi. Când se trezi a doua zi dimineaţă, temerile ei se estompaseră şi reacţia ei i se păru ridicolă şi disproporţionată. Puţin ruşinată, se gândi că Jack va descoperi că intrase în camera lui. Lăsase oare totul în ordine? Nu uitase să netezească pliurile pilotei înainte de a ieşi? Găsise o statuetă şi ce-i cu asta? Poate că Jack o adusese acasă pentru a o examina în condiţii mai bune. De aici până să tragă concluzia că voia s-o vândă, era un pas. Trebuia să-l acuze că e traficant de opere de artă? Toate astea pentru că era furioasă deoarece îşi petrecuse restul serii singură.

Trebuia să-i mărturisească lui Jack că-i scotocise camera? Ar fi mai cinstit. Dar, pe de altă parte, Caline se temea de reacţia sa. Putea să nu mai aibă niciodată încredere în ea? Fără să ştie însă ce să-i spună, Caline îşi puse o rochie şi plecă în căutarea lui Jack.

Il găsi în bucătărie, aplecat asupra unui blocnotes pe care scrisese deja câteva rânduri. Indată ce o văzu intrând, un zâmbet îi lumină faţa.

- Calypso! Abia aşteptam să te văd în dimineaţa asta! Tocmai îţi scriam un bilet.

Se ridică pentru a veni s-o ia în braţe. Toate dubiile care o asaltaseră pe Caline noaptea trecută se evaporaseră imediat. Când Jack puse stăpânire pe buzele ei, îl lăsă fericită să simtă căldura corpului său lângă al ei, ameţită de parfumul puţin picant al apei lui de toaletă.

- Plecai? îl întrebă ea când buzele lor se despărţiră.

- Da, voiam să mă duc în port să cumpăr peşte proaspăt pentru cină. Si de data asta, eu fac mâncarea. Vrei să mergi cu mine? Luăm micul dejun la tavernă.

Cum să reziste unui zâmbet atât de luminos?

- De acord, răspunse Caline. Mă duc să-mi iau pălăria.

în timp ce mergeau pe cărarea care şerpuia printre măslini, Caline se decise să abordeze subiectul care-i stătea pe inimă.

- La ce oră te-ai întors acasă?

- Trebuie să fi fost ora unu. Am venit la tine în cameră, dar dormeai adânc. N-am avut inima să te scol. De fapt, nu dorinţa îmi lipsea adăugă el cu un zâmbet fermecător.

- Totul s-a. petrecut bine?

Chipul lui Jack se întunecă. Păru că se gândeşte câteva clipe înainte de a răspunde.

- Pentru a fi cinstit, nu tocmai.

Ochii Calinei se umbriră de nelinişte.

- Ce se întâmplă, Jack?

- Dacă vrei să aştepţi până diseară, îţi promit să-ţi explic totul. îţi convine?

Caline simţi o uşurare imensă. Jack îi va spune totul. în seara aceea, misterul statuetei va fi elucidat. îndată ce-i va explica ce însemnase escapada din noaptea trecută, îi va mărturisi că intrase în camera lui şi-i va cere iertare.

- Bine. Ne-am înţeles. Vorbim despre asta la cină.

Când ajunseră să vadă portul, velierele pe care le observaseră în ajun erau ancorate la chei.

- Am avut dreptate. Stefan a revenit, observă Caline, arătând cu degetul în direcţia portului. Sunt velierele lui.

Jack se încruntă.

- Da, într-adevăr. Dar mă miră că mai sunt aici la ora asta. De obicei, ridică ancora la primele licăriri ale zorilor.

De data asta, echipajul nu părea pregătit să plece. Cea mai mare parte a stagiarilor se bronzau, lungiţi pe punte, în timp ce alţii întindeau lenjerie pe o frânghie suspendată între două catarge, discutând cu voioşie. Caline îi observă atunci pe Stefan şi Nikki. Erau aşezaţi pe terasa tavernei şi păreau în plină discuţie. Piciorul lui Nikki, acoperit cu un bandaj, se odihnea pe un taburet.

- Ohe! exclamă americana îndată ce-i văzu apropiindu-se. Veniţi să staţi cu noi.

- Bună ziua, Nikki, zise Jack cu un aer vesel. Ce ţi s-a întâmplat? Ti-ai sucit glezna?

In timp ce Jack se apleca spre ea s-o sărute, Stefan se ridică s-o întâmpine pe Caline.

- Incântat să te revăd Caline. Ce mai faci?

Decisă să-l inducă în eroare pe Jack, Caline îi adresă cel mai fermecător surâs al ei.

- Foarte bine, mulţumesc.

Stefan se mulţumi să-l salute pe Jack cu un semn scurt din cap, înainte de a se reaşeza.

- N-ai cunoscut-o încă pe Nikki, mi se pare? o întrebă Stefan pe Caline.

Aceasta se forţă să-i zâmbească lui Nikki, dar nu primi în schimb decât o privire ostilă. Era clar, chiar dacă nu ştia ce se întâmplase între ea şi Jack, că Nikki o considera drept o rivală.

- Ei bine, povesteşte-ne ce ţi s-a întâmplat, Nikki, reluă Jack pe un ton călduros.

- Am căzut şi mi-am luxat glezna.

Nikki îşi puse un cot pe masă, excluzând-o astfel pe Caline din discuţie.

- Este vina mea, continuă ea cu accentul ei tărăgănat care-i trăda originea californiană. Am alergat în partea din faţă a vasului ca să cobor o velă şi mi-am prins piciorul în nişte corzi.

Izbucni în râs.

- Si când mă gândesc că chiar în ziua aceea am ţinut un discurs întregului echipaj despre precauţiile pe care trebuie să ţi le iei la bordul unui velier. Să te uiţi unde pui piciorul făcea parte din primele recomandări! M-am acoperit de ridicol.

- Te doare? întrebă Caline, care nu voia să pară insensibilă la necazurile lui Nikki.

- Atâta timp cât ţin piciorul ridicat, este suportabil. Dar îndată ce sunt la bord, e un infern. Dacă nu am grijă, toţi ar călca pe piciorul meu.

Jack îi adresă un zâmbet compătimitor. Caline simţi imediat un junghi de gelozie şi trebui să se reţină să nu facă vreun comentariu sarcastic. O gleznă luxată, nu era totuşi sfârşitul lumii!

- Tocmai ne întrebam dacă Nikki n-ar face mai bine să rămână la ţărm câteva zile, remarcă Stefan.

în faţa chipului său cinstit şi deschis, Caline se întrebă încă o dată de ce Jack se arăta atât de ostil faţă de el.

- Nu vrem să încerce să manevreze cu o gleznă bandajată. Si apoi, noii noştri stagiari se descurcă foarte bine. Cred că mă pot descurca singur cu ei într-o croazieră de câteva zile.

- Stii cât mă supără asta, Stefan. E atât de important să asiguri coordonarea între echipe, mai ales în primele zile. Si tu vei fi prea ocupat ca s-o faci.

- Nu-ţi faci griji, Nikki. Totul va fi bine. Nu dorec decât ca glezna ta să se vindece cât mai repede posibil.

Nikki scoase un oftat.

- O să mă plictisesc, singură aici.

- Dar nu, haide, interveni Stefan. Jack se va ocupa de tine. Nu-i aşa Jack?

Acesta din urmă încuviinţă.

- Bineînţeles. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru ea.

Nikki se întoarse spre Jack cu un surâs radios, care străpunse inima Calinei ca o săgeată înveninată.

- O! Jack! Stii că mi-ar plăcea? Să rămâi cu mine în momentul în care velierele vor pleca. Mi-e groază de despărţiri şi nu mă văd râmând singură pe chei fluturând batista.

- Inţeleg.

Caline îşi dădu seama că strânsese din pumni pentru a-şi stăpâni furia. Sclifoselile lui Nikki o iritau, dar nu la fel de mult ca atitudinea lui Jack. De la venirea lor la tavernă, nu avea ochi decât pentru Nikikki. Este adevărat că tânăra femeie era deosebit de atrăgătoare, cu părul ei blond lung care flutura pe umeri. Purta o bluză bleumarin cu decolteul adânc şi un şort alb care-i punea în valoare picioarele bronzate. In comparaţie cu ea, Caline se găsea îngrozitor de palidă şi de prost îmbrăcată. De ce nu-şi pusese rochia de satin bleu-turcoaz decât această fustă de bumbac înflorată, ale cărei culori păreau decolorate?

Posomorâtă, îl urmărea pe Jack în timp ce Katerina le servea cafea. Se înşelase în privinţa lui? Prezenţa lui Nikki lângă ei o făcea să-şi pună unele întrebări. Jack părea că simte o mare plăcere să stea la taclale cu ea. Si asta nu era deloc uimitor! Nikki era atât de veselă! Caline se gândi că în comparaţie cu ea trebuia să-i pară extrem de serioasă. Nu se va plictisi curând de firea ei rezervată pentru a prefera exuberanţa lui Nikki?

- De ce n-ai veni să petreci câteva zile la vilă? îi propuse el brusc. Caline şi cu mine ne-am putea ocupa de tine.

Vexată, Caline îşi întoarse privirea pentru a-şi ascunde ciuda. Cina lor de îndrăgostiţi rămânea baltă! Nikki, ai cărei ochi străluceau de bucurie, îşi oferi totuşi luxul să se lase rugată.

- Acasă la tine Jack? Eşti foarte amabil. Dar asta riscă să-ţi complice viaţa. Nu vreau să-ţi creez griji suplimentare.

- Bineînţeles că nu, replică Jack, fără măcar s-o consulte din priviri pe Caline. Vom fi încântaţi să te avem oaspete. O să ne distrăm bine, toţi trei.

- Adevărat? Eşti atât de amabil, Jack gânguri Nikki. Nu-i aşa, Stefan?

- Absolut.

Nikki puse o mână peste cea a lui Jack.

- Sunt atât de fericită! Mi-era atât de teamă să petrec trei zile plictisindu-mă, aşteptând într-o cameră de gazdă!

Ochii ei verzi se întoarseră spre Caline, care se forţă să păstreze un chip de marmură, apoi reveni la Jack.

- Am o idee minunată. De ce nu mi-ar ţine Caline locul?

Se întoarse din nou spre Caline, cu un licăr de triumf în fundul ochilor.

- Stefan intenţiona să-ţi propună să organizăm împreună cu ceilalţi un grătar. Dar o croazieră de câteva zile va fi mult mai amuzantă.

- Bineînţeles, supralicită Stefan. De ce nu m-am gândit mai devreme?

Fără a-i lăsa timp Calinei să replice, continuă:

- Te-ai putea instala în cabina lui Nikki. Vom avea velierul numai pentru noi, pentru că sunt mai puţini stagiari săptămâna asta.

Se întoarse din nou spre Nikki cu un aer jovial.

- Ai dreptate, Nikki. Nu văd de ce Jack şi cu tine nu v-aţi distra bine împreună.

Aşadar, Stefan se gândea şi el că Jack şi Nikki doreau să fie singuri, numai ei doi.

Jack arbora o mină sumbră.

- Trebuie să lucrezi la ilustraţiile tale, Caline. Nu cred că e cel mai bun moment să pleci în croazieră.

- Va avea timp să recupereze la întoarcere, Jack, interveni Nikki. Ar fi păcat să rateze o ocazie atât de frumoasă!

Caline ezita. Nu avea chef să-i lase partea frumoasă lui Nikki.

Dar, pe de altă parte, Jack îi propusese să stea la vilă şi asta fără să-i ceară acordul. Ce concluzie trebuia să tragă?

- Haide, Caline. Lasă-te tentată, insistă Stefan. Timpul e perfect. Navigaţia va fi foarte agreabilă.

- Caline a venit aici să deseneze, remarcă Jack. Nu ca să navigheze.

Stefan ridică din sprâncene, contrariat.

- Oricum, nimic nu mă împiedică să-mi iau blocul de schiţe, declară Caline cu o notă de sfidare în glas. Cred că ai dreptate, Stefan. Ar fi o prostie să nu profit de această ocazie.

- Atunci, e da?

Caline dădu din cap.

- Accept cu mare plăcere. Croaziera îmi va schimba ideile.

- Genial! exclamă Stefan.

Sări imediat în picioare.

- Să mergem să-ţi luăm sacul, Nikki. Vom preveni echipajul că vom face apelul într-o oră. Asta îţi va lăsa suficient timp să te pregăteşti, Caline?

Cu un nod în gât, Caline încuviinţă cu un semn din cap. Dumnezeule, de ce acceptase această invitaţie? Dar acum era prea târziu să dea înapoi.

Când Nikki reveni, şchiopăta cu atâta sârguinţă încât Jack hotărî s-o ducă în braţe până la vilă. Dinspre partea ei, Caline se ocupa de sacul ei.

- Eşti un înger, Caline, exclamă Nikki cu cel mai fermecător zâmbet al ei.

„Si pe deasupra îşi bate joc de mine” îşi zise Caline strângând din dinţi.

Ca de obicei, Nikki monopoliză atenţia lui Jack pe tot parcursul, ceea ce lui nu păru să-i displacă. Dimpotrivă! Râdea mult şi nu pierdea ocazia s-o tachineze pe Nikki privind stângăcia ei. Totuşi, când se întoarse spre Caline, privirea îi devenea dură.

„De ce mă priveşte astfel? Totul este din vina lui, se gândi Caline profund iritată. Dacă nu s-ar fi arătat atât de atent cu Nikki, n-aş fi acceptat niciodată invitaţia lui Stefan.”

Cu inima grea, se gândi că Nikki şi Jack vor cina fără îndoială la lumina lumânărilor pe terasă. Si după aceea, ce se va întâmpla? Vor urca în camera lui Jack? Nebună de gelozie, Caline iuţi pasul sub pretextul că Stefan o aştepta şi-i anunţă în trecere

că va lăsa sacul lui Nikki pe culoar. Apoi, fără să aştepte, traversă livada de măslini cu paşi mari şi trânti uşa vilei după ea.

Capitolul 8

Caline urcă în fugă în camera ei şi-şi strânse în grabă cele câteva lucruri de care avea nevoie. In momentul în care coborî scara, Jack apăru în hol.

- Calypso! Trebuie să vorbim. Iţi datorez explicaţii.

Caline îşi strânse instinctiv sacul cu lucruri la piept şi continuă să coboare treptele.

- Asta poate să aştepte. Oricum, ce importanţă are?

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nu ştiu nici cine eşti, nici ce faci aici, Jack şi mă întreb dacă vreau să ştiu.

- Ti-am promis că îţi voi spune totul în seara asta.

- Dar acum ai alte planuri, nu-i aşa? murmură ea pe un ton caustic. Nu-ţi face griji. Voi aştepta.

Brusc, Jack îi prinse încheietura mâinii şi i-o strânse până la durere.

- N-am încredere în Stefan, murmură el printre dinţi.

- Si eu am mai multă încredere în el decât în tine. El, cel puţin, nu m-a minţit niciodată.

- Nu te-am minţit!

Ochii lui Jack, de un albastru de oţel, aruncau fulgere. Păru că vrea să-i spună ceva când Nikki îşi făcu apariţia pe culoar.

- Vila asta este splendidă, Jack! exclamă ea veselă.

Caline simţi imediat menghina slăbindu-i încheietura mâinii. Profită de ocazie să-l ocolească pe Jack şi să se îndrepte spre uşa de la intrare. Când să iasă, se întoarse spre el.

- Te las să te ocupi de invitata ta, îi zise cu o voce şuierătoare. Arată-i cât de amabil eşti când cineva ştie cum să te ia!

O expresie de uimire şi totodată de mânie apăru pe chipul lui Jack, dar înainte de a putea să-i răspundă, Caline trânti uşa. Avu totuşi timp s-o audă pe Nikki invitându-l pe terasă înainte de a coborî scările.

Cu obrajii scăldaţi în lacrimi, Caline merse poticnindu-se pe cărare, apoi trânti poarta grădinii şi coborî alergând spre port. Nu se opri decât când ajunse în piaţeta satului pentru a-şi şterge lacrimile şi a-şi recăpăta suflul. Nu se putea prezenta într-o asemenea stare în faţa stagiarilor lui Stefan! Dar spre marea ei

uşurare, când ajunse pe chei celelalte trei veliere se îndreptau cu ajutorul motoarelor spre intrarea portului. Stefan se agita pe ultimul velier, strigând ordine celor doi stagiari de vreo douăzeci de ani. Din fericire pentru Caline, era prea ocupat pentru a-i remarca ochii înroşiţi şi expresia abătută.

- în sfârşit, iată-te, Caline! exclamă el cu un zâmbet larg. Urcă repede, suntem gata de plecare.

îi luă cu un gest prompt sacoşa şi o ajută să se urce pe pasarelă.

- Bun venit la bord! în cele din urmă totul s-a aranjat de minune, nu-i aşa? Stiam că Nikki spera să poată sta la vilă, dar nu mă gândisem să te propun în locul ei. Ideea a fost excelentă. Jack şi Nikki sunt încântaţi să fie în sfârşit singuri şi eu să te am parteneră.

Se aplecă spre ea pentru a-i murmura la ureche:

- Cât despre tine, nu trebuie să fii supărată că scapi de compania lui Jack pentru câteva zile. Stiu că nici tu nu-l ai la inimă.

- Oh! Lucrurile se aranjaseră între noi, răspunse ea cu o voce gâtuită.

Dar Stefan nu auzi ce-i spusese. Se dusese să se instaleze la proră pentru a dirija manevra.

Oricum, nu putea fi supărată decât pe ea însăşi, se gândi ea, nefericită. Era vina ei dacă Stefan crezuse că îi face un bine. Când îl întâlnise la Ilonika, îl lăsase într-adevăr să înţeleagă că nu era în termeni buni cu Jack.

Dar de ce acceptase să plece în croazieră? De ce? Indată ce ieşiră din port, briza umflă pânzele şi vasul începu să se încline pe o parte. Aşezată în spate, Caline contempla marea cu un aer absent. Nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Jack şi la Nikki.

„Sunt încântaţi să fie în sfârşit singuri numai ei doi" spusese Stefan. Aceste cuvinte îi sfâşiau inima. Aşadar, Nikki prevăzuse să-i ceară ospitalitate lui Jack? Caline se întrebă dacă îşi luxase într-adevăr glezna sau dacă nu inventase acest pretext pentru a fi invitată de Jack. Fără îndoială, îi va cere s-o ducă până la pat, pentru că încăperea ei se găsea la etaj? La acest gând, pe Caline o trecu un fior de gheaţă. Nu-i era greu să şi-o închipuie pe Nikki în braţele lui Jack, părul ei blond lung plutindu-i pe spate, ochii ei

verzi fixaţi asupra lui, oferindu-se sărutărilor. Ce bărbat ar putea rezista unei asemenea invitaţii? Nikki nu era numai frumoasă, era veselă şi amuzantă. De altfel, Jack era să-i aprecieze mult umorul.

în timp ce se afla în prada acestor gânduri sumbre, Stefan veni la ea pe punte.

- Eşti complet visătoare, Caline, remarcă el, luând loc lângă ea. La ce te gândeşti?

Caline ridică din umeri şi-şi puse bărbia pe genunchi.

- La nimic în mod deosebit. Marea mă face melancolică.

Stefan schiţă un zâmbet.

- Cum poţi fi melancolică atunci când soarele străluceşte şi apa este atât de transparentă? Nu e minunat?

Caline clătină din cap fără convingere. Dar privind în jurul ei, observă că unul din stagiari termina de coborât pânzele.

- Ne oprim deja?

- Da. Am reperat un golfuleţ cu câtva timp în urmă. Ţi-am promis să facem explorări. Iată ocazia să descoperim o plajă pe care poate nimeni n-a călcat-o încă. Ne ducem acolo cu barca. Vino!

Când se ridică să-l urmeze, Caline îşi dădu seama cu spaimă că ancoraseră chiar în faţa plajei unde fusese cu Jack. Mai departe, pe faleză, se zărea vila Athena, pe jumătate acoperită de plante căţărătoare. Inima ei se strânse. Numai să nu descopere Stefan grota! Jack ar fi capabil să creadă că îl trădase şi că îl dusese din proprie iniţiativă. De altfel, dacă mai era la vilă nu scăpase să observe că unul din veliere se îndrepta spre mica plajă. Doamne, ce va crede? Trebuia să-l împiedice neapărat pe Stefan să exploreze această plajă.

Caline îl ajunse la spatele vasului, unde verifica materialele de scufundare.

- Cunosc plaja asta, Stefan. E foarte mică şi fără prea mare interes. Nu cred că este potrivită pentru grătar.

Ridicând capul, ochii lui o fixară cu intensitate.

- Ai văzut grote aici? Am făcut multe scufundări pe această coastă şi am găsit deseori grote subterane.

Caline nu se putu împiedica să roşească uşor.

- Nu. Din câte mi-aduc aminte, nu existau. De fapt, plaja asta nu avea nimic deosebit de atrăgător.

Stânjenită, se prefăcu absorbită în contemplarea peisajului pentru a evita să-i întâlnească privirea. Dar Stefan rămase inflexibil.

- Atâta timp cât suntem aici, să mergem. Poate vom descoperi ceva.

Caline nu putu face altceva decât să coboare în barca pneumatică legată în spatele velierului. Stefan i se alătură şi dezlegă barca. Apoi se aşeză pe mica bancă centrală şi începu să vâslească.

Caline spera în mod confuz că va face cale întoarsă când îşi va da seama că plaja era minusculă, dar Stefan vâsli cu hotărâre până la ţărm. Indată ce barca ajunse pe nisip, sări din ea. In timp ce făcea turul plajei, Caline se aşeză pe nisip, emoţionată să regăsească locul unde în ajun, Jack şi cu ea se iubiseră. Cu ochii fixaţi pe sol ca şi cum căuta acolo urma corpurilor lor, Caline îşi aminti pasiunea care-i dusese pe amândoi spre culmile plăcerii şi voluptăţii. In braţele lui Jack, dragostea se trezise în ea cu toată forţa, cu toată intensitatea. Va mai cunoaşte oare într-o zi o plăcere atât de desăvârşită? Nimic nu era mai puţin sigur, acum. La ora asta Jack era poate în braţele lui Nikki.

Cu inima străpunsă de durere, îşi întoarse privirea de la această plajă cu nisip alb pentru a privi în direcţia falezei. Brusc, îl văzu pe Stefan. Ajunsese aproape de intrarea grotei. Caline îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă va descoperi breşa. Dar el trecu prin faţa stâncii care o ascundea fără să se oprească şi merse de-a lungul plajei până la mare. Acolo, escaladă câteva stânci şi scrută cu atenţie fundul apei, ca şi cum căuta ceva precis.

După câteva minute, Caline îl văzu uşurată venind spre ea.

- Această plajă nu este lipsită de farmec! exclamă el.

Cu ochii fixaţi asupra Calinei, părea că-i pândeşte reacţia.

- Mi se pare mai frumoasă decât prima oară când am venit aici. Poate este o chestiune de lumină?

Vocea nu-i tremurase, dar îşi simţea inima bătând să se rupă.

- în orice caz, reluă Stefan, plaja asta ar putea fi foarte potrivită pentru un grătar. Este orientată spre sud şi adăpostită de vânturi. Este exact ce ne trebuie.

Cu un nod în gât, Caline îşi reprezentă plaja pusă la dispoziţia tuturor navigatorilor începători pe care Stefan avea să-i

recruteze în cursul sezonului. Ţipetele şi râsetele lor vor tulbura liniştea ei. Si, într-o zi sau alta, cineva va descoperi intrarea grotei.

- Rămâne faptul că accesul este dificil. Velierele vor fi obligate să ancoreze destul de departe din cauza stâncilor, obiectă ea.

Stefan o privi cu atenţie.

- Da, ai dreptate. Mă întreb dacă nu putem găsi ceva mai bun. Cine ştie, cu puţin noroc, vom descoperi plaja ideală în cursul croazierei noastre.

Caline fu cuprinsă de o uşurare imensă, dar se forţă totuşi să-şi ascundă emoţia. Impinseră barca pneumatică în apă, apoi Stefan o ţinu cât timp Caline se urcă la bord. Vântul se pornise şi valuri mici încreţeau suprafaţa apei.

- Sunt sigur că te vei distra bine în cursul zilelor următoare, declară Stefan care vâslea viguros în direcţia velierului. Mult mai mult decât dacă ai fi rămas la vilă. Grupul din această săptămână este foarte simpatic.

Caline îşi lăsă privirea să rătăcească de-a lungul coastei, până la micul cub alb al vilei Athena. Se gândi cu invidie că Jack şi Nikki erau probabil instalaţi pe terasă şi se bronzau pe şezlonguri. Lui Nikki puţin îi păsa că nu participa la grătar! Vor cina oare la lumina lumânărilor pe terasă sau vor alege salonul, mai intim şi mai confortabil? Caline alungă acest gând din minte. Trebuia să înceteze să mai fie obsedată de Jack. Oricum, făcuse alegerea invitând-o pe Nikki. Intorcându-se spre Stefan, reuşi să schiţeze un zâmbet.

- Si eu, Stefan, sunt convinsă că această croazieră va fi foarte reuşită.

In realitate, zilele care urmară fură cele mai lungi şi cele mai plicticoase din viaţa ei. Aşa cum spusese Stefan, noii stagiari formau un grup de băieţi de viaţă, veseli, simpatici şi nostimi. Caline făcu tot ce putu ca să se amuze şi să râdă în compania lor, dar inima nu-i era acolo. Jack îi lipsea extrem de mult. Era atât de nerăbdătoare să-l revadă!

Totuşi, Stefan se arăta foarte atent faţă de ea. Când o chestionase pe plajă, avusese o impresie ciudată, ca şi cum descoperea brusc un alt Stefan decât cel pe care credea că-l cunoaşte, dar imediat după aceea, impresia dispăruse. Plaja aceea o făcea să se simtă ciudat şi să-şi închipuie Dumnezeu ştie

ce. Ii fusese atât de teamă să nu descopere grota!

In orice caz, avertismentul lui Jack în privinţa lui Stefan i se părea complet de neînţeles. Dacă l-ar fi văzut în mijlocul stagiarilor, prietenos şi jovial, şi-ar fi schimbat cu siguranţă părerea. In mai multe rânduri, îi dăduse de înţeles că-i plăcea, dar Caline ignorase mereu aluzia. Desigur, Stefan era un companion fermecător, dar nu avea ochii luminoşi ai lui Jack, nici zâmbetul lui.

De când părăsiseră Pikos, nu trecea o oră fără să se întrebe ce făceau în acel moment Jack şi Nikki. Erau întinşi pe nisip sau înlănţuiţi la malul apei? O sărutase oare Jack? Incercă fără prea mare succes să schiţeze câteva peisaje, dar chipul lui Jack sfârşea prin a-i apărea într-un loc sau altul al lucrului ei. Işi dădea seama că nu-i era deloc dificil să-l deseneze din memorie. Fiecare mic detaliu era gravat în mintea ei: aluniţa de pe obrazul drept, ridurile minuscule care-i marcau colţurile ochilor, o mică cicatrice pe care o avea deasupra sprâncenei. Când desenul era terminat şi-i privea chipul cu expresia ironică, o cuprinse o suferinţă profundă şi corpul îi ardea de dorinţă să-l revadă.

Zilele treceau cu o încetineală descurajantă. Când, în cele din urmă, ajunseră să vadă micul port Pikos şi şirul de case albe mărginind faleza, Caline îşi simţi inima plină de bucurie. In cursul acestei croaziere, admiraseră locuri splendide, faleze abrupte cu stânci aproape roz, coline acoperite de chiparoşi, de portocali şi lămâi, în vârful cărora se ridica uneori câte o capelă mică în întregime albă, golfuri cu ape adânci şi calme, mărginite de plaje fascinante. Si, totuşi, fără Jack, aceste locuri i se păruseră triste şi fără viaţă. Era pentru prima oară după trei zile, când se simţea atât de emoţionată de frumuseţea unui peisaj.

După o jumătate de oră, toată lumea era la tavernă pentru a bea un ultim pahar. Caline profită să-şi ia rămas-bun de la stagiari, care urmau să ia avionul chiar a doua zi, unii spre Statele Unite, alţii spre Anglia sau Australia şi să-i mulţumească lui Stefan.

- Sunt fericit că te-ai distrat bine în compania noastră, Caline, îi spuse el.

Caline îl privi uimită pe Stefan, dar expresia lui păru pe deplin sinceră. Nu sesizase tristeţea ei. Se felicită în sinea ei pentru talentele de actriţă şi îşi luă rămas-bun de la micul grup, cu sacul

pe umăr.

în timp ce urca o străduţă cu casele văruite în alb, auzi răsunând o voce gravă în spatele ei. Spre marea ei surpriză, se întoarse pentru a-l descoperi pe Spiro, care alerga în direcţia ei, tamponându-şi fruntea cu batista. Ce voia de la ea? Caline se încruntă, imaginându-şi că voia să-i transmită vreun mesaj pentru Jack, dar când ajunse la vreo zece paşi de ea, văzu că avea nişte scrisori în mâna dreaptă. Vorbind, arătă cu degetul spre larg, unde se vedea feribotul care făcea naveta o dată pe săptămână între Pikos şi Ilonika.

- Aceste scrisori au venit cu feribotul? întrebă ea.

Spiro clătină din cap. Caline se îndoia că înţelesese ce-l întrebase, dar se mulţumi cu această explicaţie. Spiro îi întinse scrisorile şi-i spuse din nou ceva în greceşte. Fără îndoială, îi cerea să le ducă la vilă, ceea ce îl scutea să mai meargă el însuşi până acolo.

- Bine. O să i le dau lui Jack.

Spiro zâmbi - Caline constată cu uimire că chipul lui devenea aproape agreabil când zâmbea - şi-i făcu un mic semn cu mâna înainte să coboare din nou spre port.

Mergând, Caline examină plicurile. Toate erau adresate lui Gerald Havelock, cu excepţia uneia, care-i era destinată. Caline recunoscu imediat scrisul drept şi strâns al Antoniei. Fu cât pe ce să rupă plicul ca s-o citească imediat, dar se răzgândi. Scrisoarea putea aştepta. Era grăbită să-l vadă pe Jack. Si dacă nu era acolo? Dacă plecase să se plimbe cu Nikki? Cuprinsă de panică, Caline îndesă scrisorile în buzunar şi iuţi pasul.

Când ajunse la vilă, era o linişte totală. Cu inima bătându-i mai repede, împinse uşa salonului. Jack şi Nikki erau instalaţi în fotolii şi citeau liniştiţi. Un fond de muzică plăcută provenea de la un mic magnetofon pus pe masa joasă. Păreau atât de relaxaţi şi în largul lor încât bănuielile Calinei reapărură imediat.

- Calypso! exclamă Jack, ridicându-se din fotoliu.

I se adresase pe un ton vesel, dar când se apropie, chipul i se întunecă şi se înăspri.

- Te aşteptam, zise pe un ton puţin tăios.

- Am văzut velierele venind, interveni Nikki.

Ea abandonă revista şi se ridică din fotoliu, cu regret parcă.

- Plec, Jack. Stefan trebuie să mă aştepte.

întorcându-se spre Caline, adăugă:

- V-aţi distrat bine?

- A fost foarte plăcut, mulţumesc, răspunse Caline, cu un nod în gât.

- Eram sigură că o să-ţi placă. Stefan este un minunat şef de grup. Cu el, nu te plictiseşti niciodată.

- Este adevărat. Cred că tot grupul a apreciat modul în care a organizat această croazieră.

Jack propuse atunci s-o conducă pe Nikki până la capătul drumului. Caline îi strânse mâna, puse scrisorile pe măsuţă, lângă magnetofon şi-şi duse sacul în cameră. Nu voia să ştie dacă Jack o va săruta pe Nikki în momentul despărţirii. Privirea lui rece şi distantă o demoralizase complet. Voia să-i dea de înţeles că totul se terminase între ei? Caline îşi puse sacul pe pat şi coborî imediat pe terasă. Nu avea dispoziţia să facă ordine. In trecere, luă scrisoarea Antoniei, care rămăseseră în salon. In definitiv, va avea tot timpul s-o citească. Despărţirea dintre Jack şi Nikki risca să fie lungă.

Caline se instală într-un fotoliu din grădină şi rupse plicul cu degete tremurânde. Ce nervoasă era! Inima îi bătea cu putere în timp ce despăturea scrisoarea.

„Dragă Caline, citi ea.

Imi pare rău pentru surpriză! Eu care eram atât de mulţumită că-ţi găsisem un loc unde să stai gratuit. Dar cum aş fi putut ghici că Gerald îşi va anula plecarea în ultimul moment?

Derutată, Caline reciti primul paragraf. Ce însemnau toate astea?

Când am vrut s-o întreb pe Stella dacă Gerald era de acord să te găzduiască, ea tocmai plecase într-o călătorie. Am încercat să dau de ea de mai multe ori la hotel, dar fără succes. Era întotdeauna plecată la întâlniri! In cele din urmă m-am săturat şi am luat cheia. Oricum, eram sigură că nu va fi nici o problemă, deoarece făcusem rezervarea de avion pentru Gerald. N-am vrut să-ţi spun că n-am reuşit să vorbesc cu Stella, nici cu Gerald, altfel, cum te cunosc, ai fi anulat totul şi te-ai fi întors la Neil."

Caline simţi o transpiraţie rece curgându-i pe spate. Cu pulsul accelerat, îşi continuă lectura.

„In orice caz, lucrurile par să se fi aranjat. A fost cât pe ce să fac un atac când Gerald mi-a telefonat de la Ilonika după sosirea

ta, dar s-a arătat absolut fermecător şi m-a asigurat că era încântat să te aibă ca invitată. Cât despre Stella, era furioasă pe mine, până când a primit o scrisoare de la Gerald. Stii ce-i scria? Am visat întotdeauna să văd o nimfa ieşind din ape şi dorinţa mi s-a împlinit în sfârşit. L-ai impresionat sau ce s-a întâmplat? In fine, presupun că îl cunoşti mai bine decât mine, pentru că i-ai citit toate cărţile. Va trebui să-mi împrumuţi şi mie una la întoarcerea ta".

Caline se foi în fotoliul ei, consternată. Scrisoarea continua pe partea cealaltă a filei.

„Am râs mult după primirea vederii tale. Imi imaginez ce mutră ai făcut când ai înţeles că Jack şi Gerald erau una şi aceeaşi persoană! Gerald ţine mult să-şi păstreze liniştea la Pikos, de aceea şi-a luat o identitate falsă. De fapt, nici eu nu ştiam, altfel te-aş fi ţinut la curent. Stella a fost foarte mirată că şi-a anulat călătoria la Los Angeles. I-a spus numai că o problemă importantă îl reţinea pe insulă. Nu-ţi spun în ce încurcătură ne-a pus. Am petrecut o zi întreagă pentru a încerca să-i anulez toate rezervările.

Draga mea, trebuie să fii în al nouălea cer că ţi-ai întâlnit în sfârşit idolul.

Pariez că nu e deloc aşa cum ţi-l imaginaseşi. Trebuie să mă binecuvântezi că am fost fără să vreau la originea acestei întâlniri. Vacanţă plăcută. Te îmbrăţişez cu drag,

Antonia"

Scrisoarea căzu din mâinile Calinei în timp ce încerca să-şi revină. Cum putuse să fie atât de oarbă? Ar fi trebuit să ghicească de mult!

Cu obrajii în flăcări, Caline îşi aminti prima lor discuţie la vilă. Jack trebuie să fi râs când ea, cu toate ghearele scoase, îi luase apărarea lui Gerald Havelock. Ce spusese atunci? „Este o fiinţă generoasă, sensibilă, un scriitor ieşit din comun".

Prăbuşită complet după cele aflate, Caline ridică scrisoarea, tremurând. Se simţea trădată, umilită. Jack trebuie s-o fi găsit destul de stupidă că nu ghicise nimic.

Dar cum ar fi putut bănui? „Pariez că nu e deloc aşa cum ţi-l imaginaseşi!" Antonia nici nu ştia cât de bine spusese! Ea crezuse întotdeauna că Gerald Havelock era un bărbat serios şi aşezat, care îşi cântărea fiecare cuvânt înainte de a vorbi. Cât

despre Jack, el lua viaţa pieptiş. îi plăcea să râdă şi să se amuze, să plonjeze în valuri şi să exploreze grote misterioase.

în timp ce-şi rememora toate momentele petrecute cu el, umilinţa cedă treptat loc furiei. Jack îşi bătuse joc de ea, nici mai mult, nici mai puţin. Fără îndoială, fusese încântat să povestească prietenilor lui că o admiratoare puţin naivă îl pusese în gardă împotriva unui individ foarte dubios care stătea la el în absenţa sa. şi care nu era altul decât el însuşi!

Brusc, Caline tresări. Paşii lui Jack răsunau pe culoar. Nikki trebuie să fi plecat în sfârşit. Caline puse scrisoarea în plic şi o vârî în buzunar. Apoi închise ochii prefăcându-se că se bronzează. Cramponate de braţele fotoliului mâinile îi tremurau.

- Ei bine? făcu vocea gravă a lui Jack.

Fără să se întoarcă, ea înţelese că rămăsese în picioare în cadrul uşii-fereastră. Vocea îi trăda enervarea.

- Ei bine, ce?

- Te-ai distrat bine în compania lui Stefan? Mă aşteptam să te întorci ieri.

- Stefan ne-a propus o zi suplimentară pentru a vizita o insulă puţin mai îndepărtată răspunse ea tăios. Oricum, n-am avut impresia că Nikki şi cu tine v-aţi plictisit în absenţa mea.

Jack ignoră remarca ei pentru a întreba pe un ton sarcastic:

- Stefan a obţinut cel puţin ce voia? Nikki mi-a spus că-şi schimbă însoţitoarea la fiecare croazieră. Tabloul lui de vânătoare trebuie să fie impresionant.

- Stefan nu este aşa!

- O! nu. Uitasem. E amabil şi prevenitor, la fel ca prietenul nostru Neil. Presupun că eşti atrasă de genul ăsta de bărbaţi, insipizi, dar amabili.

- N-a fost nimic între mine şi Stefan! protestă Caline. S-a comportat ca un gentleman.

- Nici o singură plimbare romantică mână în mână pe o plajă pustie?

- Nu.

- Minţi!

Cu ochii arzând de furie, Jack înaintă până la ea.

- Abia aţi plecat şi aţi mers pe plaja noastră. Nikki a observat velierul şi v-am văzut, pe Stefan şi pe tine, îndepărtându-vă spre golfuleţ în barca pneumatică. Cum l-ai convins să meargă acolo?

I-ai spus că ştii un loc foarte agreabil pentru a face dragoste? Spune-mi ce s-a întâmplat?

De data asta, Caline se ridică şi îi ţinu piept, cu ochii strălucind de furie.

- Nu s-a întâmplat nimic. Si nu i-am spus un cuvânt despre grotă. Am făcut chiar tot posibilul să-l conving să nu meargă pe plaja aceea, dar n-a vrut să asculte. Voia s-o exploreze pentru viitorul său grătar.

- Ce-aţi făcut pe plajă?

- Nimic.

- Aţi rămas totuşi un sfert de oră.

„M-am gândit la tine, fu cât pe ce să-i spună. M-am gândit la tine şi la clipele minunate pe care le-am petrecut împreună". în loc de asta, răspunse:

- Am rămas pe plajă în timp ce Stefan făcea turul locurilor. N-a găsit grota.

- Bun. Si după aceea?

- Stefan a decis că plaja a prea mică pentru a organiza un grătar şi am plecat.

Caline se duse şi se sprijini cu spatele de peretele vilei.

- De ce toate aceste întrebări? reluă ea. Am impresia că sunt supusă la un adevărat interogatoriu de poliţie.

- Cineva a intrat în grotă, declară Jack cu o voce surdă.

Caline păli.

- Cum?

- Au luat o parte din mozaic.

- O! nu. L-au spart?

Jack scutură din cap.

- A fost o treabă de expert. N-a luat decât o bucăţică. Cel care a dezlipit bucata ştia ce făcea. După părerea mea, vrea să-l evalueze pe piaţa neagră.

- Dar. bâigui Caline. Nu-l bănuieşti pe Stefan de.

- Cine altcineva vrei să fie?

- Nu ştiu. Ar putea fi oricare. Spiro, de exemplu. L-am considerat întotdeauna cam dubios.

- Crezi că poţi recunoaşte un criminal după înfăţişare? Iţi închipui poate că toţi sunt cu o cicatrice pe obraz şi prost raşi, ca în filme? Ce naivă eşti, Calypso. In orice caz, Spiro este scos din cauză. Am o încredere absolută în el.

- Ai anunţat poliţia?

- Bineînţeles că nu. Ti-am explicat că nu vreau nici un fel de publicitate în jurul acestei grote. Dacă anunţăm poliţia, povestea va ajunge în ziarele de a doua zi. Spiro şi cu mine ne-am decis să ne ocupăm noi înşine de problemă.

- Dar aceşti indivizi sunt poate periculoşi, zise Caline cu un aer neliniştit.

Jack schiţă un zâmbet uşor.

- Si eu pot fi periculos.

Caline îşi aminti cuvintele lui Stefan: „Il bănuiesc că este periculos" şi se simţi străbătută de un lung fior.

- Cum poţi fi sigur că Stefan ar putea fi în spatele întregii poveşti?

Jack ridică din umeri.

- Nu sunt sigur. E doar o impresie. Escalele sale la Pikos sunt tot mai frecvente. Si nu ţi-am spus că un vas de bronz şi o statuetă au dispărut acum o lună. Stefan era pe insulă în acel moment, ceea ce mi-a trezit bănuielile. A putut foarte bine să le ascundă pe unul din veliere. După aceea, nimic mai uşor decât să-i ceară unuia din stagiarii lui să ducă un pachet în bagajele sale pentru un prieten care locuieşte în Anglia.

Caline scutură din cap.

- Nu, nu cred. De altfel, Stefan nu m-a părăsit în aceste trei zile de croazieră. N-a putut să se ducă să dezlipească mozaicul.

- Era cu tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

- Nu, nu tocmai. A plecat cu barca o dată sau de două ori să facă scufundări. Asta când am fost acostaţi la Ilonika. De fiecare dată a lipsit câteva ore.

- Si n-ai bănuit nimic?

- Nu. Si eu te-am crezut când mi-ai spus că plecai la pescuit! De ce trebuia să n-am încredere în Stefan?

Jack se încruntă.

- N-ar fi trebuit să te las să pleci cu individul ăla. Ţi-am spus să n-ai încredere în el.

- Mi-ai spus multe lucruri, Jack. Dar sincer, nu mai ştiu ce trebuie să cred.

Ochii lui Jack se întunecară.

- Se pare că ai mai multă încredere în Stefan decât în mine. Totuşi, suntem legaţi unul de celălalt, Calypso. Ai uitat deja? Sau

asta nu înseamnă nimic pentru tine?

în timp ce se apropia, Caline ridică spre el ochii strălucind de furie.

- Cum ai vrea să am încredere în tine, Jack, când nu mi-ai spus numele tău adevărat?

Brusc, se duse să caute scrisorile adresate lui Gerald Havelock, care rămăseseră pe măsuţa din salon şi i le aruncă la picioare.

- Ţine. Iată corespondenţa ta.

Jack le ridică şi citi numele înscris pe plicuri, clătinând din cap.

- Tu eşti Gerald Havelock, nu-i aşa?

- Da, răspunse el grav. Cum ai aflat?

- Mi-a scris Antonia. Era convinsă că ştiam deja. în orice caz, ţi-ai bătut joc de mine. Asta mă va învăţa să nu mă mai arăt prea încrezătoare.

- Nu este ceea ce crezi. Nu mi-am bătut joc de tine, Calypso. Jack făcu un pas spre ea, dar Caline se refugie de partea cealaltă a mesei.

- A, nu? Atunci, spune-mi un lucru: Jack Kingsley se poartă în acelaşi fel când se numeşte Gerald Havelock? Sau joacă un alt rol? Care dintre ei este cel adevărat?

- îl ştii bine, Calypso, răspunse el calm.

- Nu, nu mai ştiu!

Brusc, Caline îi întoarse spatele şi-şi ascunse faţa în mâini pentru a da frâu liber durerii. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, bâigui:

- Credeam că ştiu cine este Jack, dar în realitate mă înşelam. M-ai minţit de la început.

Capitolul 9

- Nu te-am minţit, replică Jack. Numele meu este Jack Kingsley. Gerald Havelock nu este decât un pseudonim.

- Dar mi-ai vorbit despre el ca şi cum exista cu adevărat, îl învinovăţi Caline. Ti-ai bătut joc de mine. N-am încetat să-ţi spun cât de generos şi inteligent îl găseam şi tu, în tot acest timp, te mulţumeai să rânjeşti.

Jack făcu înconjurul mesei, forţând-o să se retragă într-un colţ al terasei, sub crengile unui lămâi.

- Bun, de acord. Recunosc că asta m-a amuzat un timp, recunoscu el. Totuşi, aveam intenţia să-ţi spun. Dar împrejurările n-au fost favorabile.

- Trebuia să te gândeşti înainte! Te-ai întrebat cel puţin ce voi

simţi aflând cine erai cu adevărat? Cum era de presupus că voi reacţiona? Credeai că-ţi voi zâmbi larg şi-ţi voi spune: „Nu te nelinişti, Jack. Nu eşti cel pe care-l credeam, dar asta nu-i nimic”?

- îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Caline, zise Jack cu o voce mai blândă. Această poveste cu numele n-are nici o importanţă, crede-mă. Nu m-am amuzat jucând un rol. Eram aşa cum sunt de obicei.

- Aş fi preferat ca tu să fii acela care să-mi spună adevărul.

- Urma să-ţi spun totul în noaptea când Spiro a venit să mă caute cu mari riscuri. îţi aminteşti de acea noapte, Calypso? Te-ai aşezat pe genunchii mei şi m-ai sărutat. Apoi mi-ai spus că nu doreai să-l întâlneşti pe Gerald Havlock şi că preferai să rămâi cu mine. Sentimentele mele faţă de tine nu s-au schimbat din noaptea aceea. Sunt încă aceleaşi.

Caline îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Cu ochii strălucind de lacrimi, replică:

- în cazul acesta, de ce ai invitat-o pe Nikki? Te plictiseai deja cu mine, aşa-i?

- Aş putea să-ţi răspund exact acelaşi lucru. Ai sărit să accepţi invitaţia lui Stefan când ai fi putut foarte bine rămâne la vilă.

- Nu, n-am avut de ales. Tu m-ai făcut să înţeleg limpede că voiai să rămâi singur cu Nikki.

- Nu-i adevărat! replică Jack cu vehemenţă. Voiam să rămâi.

- Nu asta a fost impresia pe care am avut-o.

Jack scoase un oftat adânc.

- Aveam motive întemeiate să doresc s-o găzduiesc.

- Da, bănuiesc!

- Nu este nicidecum ceea ce crezi!

Jack o privi cu un aer grav.

- Din păcate, nu-ţi pot spune mai mult. în orice caz, poţi să mă crezi pe cuvânt. Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Nikki.

- Nu mai spune! exclamă Caline. Am văzut bine cum te privea adineaori. Mă crezi atât de naivă?

- Cu alte cuvinte, nu ai încredere în mine?

- De ce aş avea?

Jack îndepărtă o ramură şi înaintă spre ea. Caline se dădu înapoi până simţi la spate balustrada terasei.

- Din cauza asta! exclamă el.

Brusc, o luă impetuos în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei. Caline simţi că se topeşte cu totul sub focul săruturilor lui. Timp de o clipă, uită cine era ea şi cine era Jack. Nu mai exista decât această forţă irezistibilă care-i arunca unul în braţele celuilalt. Dar când buzele lor se despărţiră, o licărire ironică străluci în ochii lui Jack

- Inţeleg că încă n-ai trăit o mare poveste de dragoste, Calypso. Nu ai încredere în nimeni. Vezi oamenii aşa cum ai vrea să fie şi ai impresia că te trădează când nu acţionează după propria ta dorinţă. Ai fi vrut ca Gerald Havelock să fie un fel de erou romantic. Din nefericire pentru tine, nu sunt decât Jack Kingsley, simplu cetăţean al acestei lumi. Dacă nu-ţi place, poţi încă să fugi şi să-l cauţi pe Neil.

Răsucindu-se pe călcâie, traversă terasa cu paşi mari.

- Unde te duci? exclamă Caline cu o voce tremurătoare.

- La tavernă. Trebuie să-l văd pe Spiro.

***

In noaptea aceea, Caline rămase lungită pe pat, cu ochii fixaţi pe ornamentele argintii desenate de o rază de lună pe plafonul camerei. După ce Jack părăsise vila, izbucnise în hohote de plâns şi plânsese ore întregi, până când lacrimile i-au secătuit şi durerea i se mai domolise. Acum, se simţea mult mai bine, deşi nu se putea încă împiedica să încerce oarecare ostilitate la adresa lui Jack. în mod ciudat, faptul că era scriitorul pe care-l adulase atâta timp şi căruia îi cunoştea toate cărţile făcuse din el un străin. Un singur lucru era sigur: îl iubea mai mult decât iubise vreodată un bărbat. Ce conta la urma urmei, că se numea Jack Kingsley sau Gerald Havelock? Conta numai ce era realmente, în adâncul fiinţei lui.

Stricase oare totul făcându-i o scenă? Chiar în acel moment, în timp ce-l copleşea cu reproşuri, Caline nu dorea decât un lucru: s-o ia în braţe şi s-o strângă foarte tare lângă el. Dacă cel puţin ar putea să aibă încredere în el. deplină încredere!

Somnul nu veni. După un timp, Caline ieşi pe terasă să ia aer. Murmurul slab al mării o va ajuta poate să-şi recapete calmul? Dar nu rezolvă nimic. Parfumul lămâilor îi aducea aminte cu durere momentul când se aşezase pe genunchii lui Jack şi când se sărutaseră. în acel moment, crezuse c-o iubeşte. Dar nu i-o spusese niciodată! Poate considera legătura lor drept un simplu

capriciu, o aventură de vacanţă.

Caline contemplă golful cu nostalgie, amintindu-şi momentele minunate pe care le petrecuseră împreună, când o lumină stranie îi atrase brusc atenţia. Fixă atent un punct pe faleză, unde crezuse că vede strălucind o lumină. Da, acum distingea ceva. S-ar fi spus că era farul unui vas. Cineva acosta pe plajă!

Câteva momente mai târziu, lumina se stinse. Caline simţi că i se strânge inima. Vasul ajunsese fără îndoială la plajă. Si dacă hoţii care furaseră statueta reveniseră să ia mozaicul? Dumnezeule, trebuia să facă ceva, dar ce?

Trebuia să coboare la tavernă ca să-l prevină pe Jack? Era soluţia cea mai rezonabilă, dar risca să piardă un timp preţios. Hoţii vor fi dispărut fără îndoială când ei vor ajunge la grotă.

Brusc, o idee îngrozitoare îi trecu prin minte.

Si dacă pe plajă era Jack?

Statueta pe care-o găsise ascunsă în camera lui, nu era oare dovada evidentă a vinovăţiei lui? De ce o ascunsese? Nu-i spusese că o statuetă fusese furată din grotă?

Intr-o fracţiune de secundă, decizia ei fu luată. Avea să coboare pe plajă. In felul acesta, va şti în sfârşit dacă Jack îi spusese adevărul sau nu. Si dacă n-avea nici un amestec, ceea ce dorea din toată inima, va putea cel puţin să dea poliţiei semnalmentele hoţului.

Intoarsă în camera ei, Caline îmbrăcă un tricou negru, nişte blugi şi o pereche de bascheţi, înainte de a se strecura pe tăcute în noapte.

Era o lună plină, dar din când în când aceasta dispărea în spatele norilor. Caline înaintă la început încet pe cărare, până când ochii i se obişnuiră cu întunericul. Prima parte a drumului i se păru interminabilă. Tufele i se agăţau de haine şi de păr, ramurile copacilor îi zgâriau obrajii, făcându-i înaintarea dificilă. Indată ce drumul se lărgi şi o rază de lună îl lumină, începu să alerge, încercând să nu ţină seama că la mai puţin de un metru în dreapta, o pantă abruptă cobora până la mare.

Când străbătuse deja un kilometru, căzu. Piciorul i se agăţă de o rădăcină şi se întinse cât era de lungă pe potecă. Socul fu atât de violent, încât rămase cu respiraţia tăiată câteva secunde. Cu inima bătându-i tare, rămase lungită pe jos, cu genunchii şi coatele amorţite. Când, în cele din urmă găsi puterea să se ridice,

tremura din toate încheieturile şi trebui să aştepte câteva clipe înainte să-şi reia drumul.

De ce nu coborâse mai curând la tavernă decât să se aventureze singură pe această potecă? Dacă i se va întâmpla ceva, cine va veni în ajutorul ei? Dar acum era prea târziu ca să dea înapoi. Făcuse deja jumătate din drum; dacă pleca în port să-l prevină pe Jack, vor ajunge prea târziu la grotă.

Când după vreo zece minute, ajunse la locul unde făcuseră picnicul, se opri să-şi tragă respiraţia. Nu mâncase de dimineaţă şi forţele începeau s-o părăsească. Numai ca hoţii să fie încă acolo!

în momentul când Caline se apropie de marginea falezei, o lumină puternică străluci pe plajă. La lumina argintie a unei raze de lună, văzu o barcă de cauciuc trasă pe nisip şi doi bărbaţi discutând. Unul dintre ei avea o lanternă în mână, dar o ţinea orientată în jos, astfel că nu le putea distinge feţele. Brusc, porniră la drum şi se îndreptară spre grotă. Evident, cunoşteau trecerea, deoarece o găsiră fără să ezite. Lumina se stinse imediat. Intraseră în grotă.

Era momentul să profite! Caline începu să coboare cu toată prudenţa stâncile. De data asta, Jack nu se afla acolo s-o prindă, dacă aluneca. în cele din urmă, ajunse cu chiu cu vai la plajă şi se ascunse după o stâncă. Ce să facă? Nu se punea problema să încerce să-i înfrunte pe cei doi bărbaţi. Cel mai înţelept era să se mulţumească să-i identifice, pentru a-i putea descrie apoi poliţiei. Dar de unde se găsea, nu va vedea nimic! înarmându-se cu tot curajul, Caline alergă din stâncă în stâncă, pentru a fi cât mai aproape de intrarea în grotă. Jack va fi suficient de recunoscător când îi va identifica pe vinovaţi, ca să uite greşelile pe care le făcuse faţă de el. Dar Caline nu avu timp să aprofundeze problema. Brusc, trebui să se arunce la pământ deoarece lanterna lumina ieşirea. Se întorceau!

Ţinându-şi respiraţia, Caline ridică uşor capul şi-l zări pe unul dintre cei doi bărbaţi care ieşea din grotă. Ţinea în mână un obiect, poate o statuetă. în acelaşi moment, reapăru luna si avu timp să-i vadă chipul. Nu era Jack. Nici Stefan. Totuşi, ceva din acel chip i se păru familiar. Unde putuse oare să-l vadă pe acest bărbat? Brusc, el privi în direcţia ei. Caline se ghemui, rugând Cerul să n-o fi văzut. Timp de câteva secunde aşteptă iară să se

mişte, cu inima bătându-i repede, întrebându-se ce soartă o aştepta dacă ar fi descoperit-o. Dar paşii bărbatului făcură nisipul să scârţâie. Se îndepărta. Caline ridică încet capul şi-l văzu îndreptându-se spre barca de cauciuc. Puse obiectul la bord, apoi se întoarse în direcţia grotei.

îndată ce dispăru din nou înăuntru, Caline alergă spre barca de cauciuc. Obiectul împachetat în hârtie de ziar, era pus doar într-o cutie de carton. Caline desfăcu rapid ambalajul şi văzu statueta pe care o admirase în urmă cu câteva zile în grotă. Aşadar, Jack avea dreptate. Erau pe cale să golească grota de comorile ei. Dumnezeule, trebuia neapărat să facă ceva! Ar putea să plece cu barca, dar nu ştia nici măcar să-i pornească motorul. Cum să-i împiedice să fugă? Caline exploră rapid conţinutul ambarcaţiunii. în faţă erau îngrămădite echipamente de scufundare. Brusc, observă un cuţit de scufundare pus cu grijă în teaca lui. Iată soluţia. Va perfora barca!

Fără să aştepte, scoase cuţitul şi trecu la treabă. Cauciucul era mai gros decât bănuise şi greu de străpuns. Caline spera să se dezumfle rapid, dar probabil nu făcuse o gaură destul de mare? Totuşi, nu putea să-şi permită să rămână descoperită prea mult. Hoţii puteau ieşi din grotă dintr-un moment în altul. Aruncând cuţitul în apă, luă statueta şi alergă să se ascundă după stânci.

- Unde alergi aşa?

Caline îngheţă, cu statueta în braţe. Bărbatul care i se adresase tocmai ieşea din grotă. Era mai înalt decât cel pe care-l văzuse mai înainte. Brusc, îl recunoscu.

- Tu! exclamă ea.

Stefan înaintă un pas.

- Da, eu. Te miră? Credeam că prietenul tău Jack Kingsley ţi-a împărtăşit bănuielile lui.

- Este exact. Dar n-am vrut să-l cred.

- Ai greşit, răspunse Stefan pe un ton glacial.

Ceva strălucea în lumina argintie a lunii. îngrozită, Caline observă că Stefan îndrepta un pistol asupra ei.

- Ce faci aici? reluă el cu o faţă impasibilă.

- Am văzut lumini de la vilă, răspunse Caline.

Avea impresia că trăieşte un coşmar. Stefan îndrepta oare o armă asupra ei.? Amabilul Stefan, cu care petrecuse trei zile în croazieră.

- Jack mi-a spus că grota a fost vizitată. De aceea am venit să văd ce se întâmplă.

- Singură?

- Jack trebuie să vină dintr-un moment în altul.

Buzele lui Stefan schiţară un rictus.

- Nu cred nici un cuvânt, Caline. Ai venit singură şi începi să regreţi.

Cu o voce tremurătoare, Caline răspunse:

- Da. E adevărat. Am venit singură.

- Dacă ai începe prin a-mi restitui statueta asta? întrebă Stefan întinzând mâna.

- Nu!

într-o tresărise de disperare, Caline o strânse la piept.

- Nu-ţi aparţine. N-ai dreptul s-o iei. Trebuie expusă într-un muzeu.

- Oh, adevărat?

Stefan începu să rânjească.

- De ce faci asta, Stefan?

- Tu ce crezi? Pentru bani, bineînţeles. Statueta asta valorează o mică avere. Avem speranţe bune s-o vindem unui colecţionar bogat.

Caline îi aruncă o privire plină de dispreţ.

- Si când mă gândesc că Jack m-a sfătuit să n-am încredere în tine şi n-am vrut să-l ascult!

- Jack se amestecă unde nu-i fierbe oala. I-am trimis-o pe Nikki ca să-l ţină ocupat, dar mi-a spus că a tot chestionat-o despre plecările şi venirile mele. De aceea, m-am gândit că sosise timpul să schimbăm jocul. Păcat. N-avem timp să demontăm mozaicul. E prea complicat. Acestea fiind spuse, luăm câteva piese din care să trăim în lux câţiva ani.

- Nikki este complicea ta?

- Nu. Nu e la curent cu nimic. Dar ideea de a petrece câtva timp cu Jack Kingsley i-a plăcut imediat.

Stefan avu un mic râs dispreţuitor.

- Biata Nikki. Si ea m-a luat drept un instructor de vele. Vezi, toată lumea a crezut asta, Caline.

Caline îşi înghiţi greu nodul din gât. Care erau şansele ei de supravieţuire? Devenise o martoră stânjenitoare. Stefan nu putea profita de banii lui dacă punea Interpolul pe urmele lui. Avea s-o

omoare aici cu răceală? La acest gând, o cuprinse panica. Trebuia cu orice preţ să câştige timp, să continue să-l facă să vorbească.

- Cine este complicele tău? întrebă cât putu de calm. Am văzut că sunteţi doi.

- Philippe! Un arheolog francez. Nu puteam să am mai mult noroc. Este un expert în materie.

Caline îşi aminti atunci unde-l văzuse pe francez. în ziua când Jack o dusese pe Ilonika. Stefan venise la ea pe terasa cafenelei şi-l salutase pe Philippe în trecere. Si când se gândea că în acel moment, toate bănuielile ei erau îndreptate asupra lui Jack!

Privirea Calinei se îndreptă din nou spre revolver şi o străbătu un fior de teamă. îl va mai revedea oare vreodată pe Jack? Nimeni nu ştia că se afla acolo. Nimeni nu putea s-o salveze. Si Stefan nu va avea, fără îndoială, nici o milă. Caline simţi că o cuprinde panica. Ce să facă? Să ţipe? Să se lupte? Stefan era mult mai puternic decât ea. Si mai avea şi un complice ca să-l ajute.

Brusc, o umbră se furişă în spatele lui Stefan şi dispăru după o stâncă. Această apariţie, pe cât de scurtă şi de imprecisă, reînsufleţi dintr-o dată toate speranţele ei. Trebuia neapărat să-i distrag' atenţia lui Stefan. Forţându-se să-şi ascundă exaltarea, Caline reluă:

- Cum ai descoperit grota? Cineva ţi-a vorbit despre ea?

- Nu. De fapt, Philippe şi cu mine am descoperit-o din întâmplare, într-o zi când făceam scufundări pe aici. Există o intrare subterană care duce la un mic lac. Când am revenit, am descoperit cealaltă intrare.

Umbra nu reapăruse. Caline începea să se întrebe dacă nu visase când o văzu apropiindu-se imperceptibil de Stefan.

- De aceea m-ai adus pe această plajă.

Stefan clătină din cap.

- Bănuiam că Jak cunoaşte existenţa acestei grote. Speram să-mi spui mai multe venind aici, dar n-ai vrut să intri în jos. Totuşi, nervozitatea te-a trădat. Am ghicit imediat că nu mă înşelam. Numai Jack putuse să-ţi vorbească despre grotă.

- N-o să scapi aşa, Stefan. Poliţia te va găsi. Jack o va pune pe urmele tale. Renunţă la planul tău şi-ţi promit să nu spun nimănui că ai furat aceste obiecte.

Râsul lui Stefan răsună în noapte.

- Ce nostimă eşti, Caline. Din păcate pentru tine, lucrurile nu se vor petrece aşa. Stii prea multe despre mine, mult prea multe. Trebuie să te suprim. Dar mai întâi, dă-mi statueta. Nu-ţi va servi la nimic pe lumea cealaltă.

- Nu!

Caline strânse statueta la piept şi făcu un pas înapoi. Văzu din nou strălucind patul revolverului la raza lunii.

- Haide. Ne pierdem timpul, reluă el pe un ton glacial. Nu spera că poţi să scapi. Philippe va fi aici dintr-o clipă în alta. N-am chef să-mi asum riscul să stric statueta, Caline. Dar dacă n-am de ales, nu voi ezita.

Inima Calinei îi izbea cu putere pieptul.

- Nu veţi putea părăsi această plajă, Stefan.

- Serios? Cine ne va împiedica? exclamă el pe un ton sarcastic.

- Asta!

Caline arătă cu degetul în direcţia bărcii, care se dezumflase în partea dreaptă.

- Nu veţi ajunge departe cu o barcă dezumflată, adăugă ea cu o voce tremurătoare.

- Proastă mică! O să mi-o plăteşti!

Cu ochii injectaţi de furie, Stefan se repezi spre ea, gata s-o lovească cu patul revolverului. Caline scoase un ţipăt, dar în clipa aceea cineva ţâşni din spatele stâncii şi-l trânti pe Stefan la pământ. Cei doi bărbaţi o antrenară pe Caline în căderea lor. In timp ce se luptau pe nisip, tânăra femeie se târî mai departe, strângând statueta la piept.

Brusc, simţi un obiect rece şi metalic sub mâna ei. Revolverul! Ii scăpase lui Stefan în cădere. Il luă şi, cu o mână care-i tremură, ameninţă silueta care părea a fi a lui Stefan. Dar în întuneric, distingea cu greu care era Stefan şi care era celălalt. Amândoi erau îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare.

- Stai! ţipă ea. Nu mai mişcaţi sau.

Dar înainte să aibă timp să-şi termine fraza, cineva îi luă arma din mână.

- Dă-mi mie arma asta!

Jack! Venise în ajutorul ei. Dar Caline, încă sub şocul emoţiei, nu avu nici cel puţin forţa să se ridice. Rămase pe nisip, în timp ce Jack se repezi la cei doi bărbaţi pentru a-i despărţi.

In acelaşi moment, plaja fu invadată de vreo zece poliţişti în uniformă şi nişte lanterne se fixară asupra lor. Bărbatul în negru reuşise în sfârşit să-l imobilizeze pe Stefan. Intins pe spatele lui, îi răsucise braţele, împiedicându-l să facă cea mai mică mişcare. Doi poliţişti profitară pentru a-i pune cătuşele lui Stefan şi a-l ridica în picioare. Când bărbatul în negru se întoarse, Caline îl recunoscu pe Spiro. Spiro, în care nu avusese încredere la început din cauza figurii sale neliniştitoare. O cuprinse un sentiment de ruşine. Acest bărbat, pe care-l bănuise fără rost, tocmai îi salvase viaţa. Cum se putuse înşela până într-atât în privinţa lui?

Jack vorbea în greceşte cu un bărbat cu mustaţă, căruia îi încredinţase revolverul. Acesta ridică privirea cu un aer atotştiutor, apoi se întoarse pentru a rosti câteva cuvinte într-un aparat de emisie-recepţie. După cinci minute, două bărci de cauciuc îşi făcură apariţia pe şenalul îngust care ducea la plajă.

Caline rămăsese aşezată pe nisip. Toate aceste emoţii îi secătuiseră forţele. De aceea, se mulţumea să-i privească pe poliţişti agitându-se în jurul ei, fără să se mişte. Ii fusese atât de teamă când Stefan se aruncase asupra ei încât corpul îi era încă scuturat de un tremurat nervos. Dacă cel puţin Jack ar fi luat-o în braţe s-o liniştească! Dar el îl condusese pe bărbatul cu mustaţă până la apă. Stefan şi Philippe, în continuare bine păziţi, se urcară la bordul uneia dintre bărci.

în sfârşit, Jack îşi luă rămas-bun de la bărbatul cu mustaţă şi veni spre ea. Se aştepta s-o strângă în braţe, dar el se mulţumi să-i arunce o privire rece şi ostilă.

- Hotărât lucru, nu e ziua ta cea bună, Calypso.

Descumpănită, Caline îl întrebă din ochi, dar chipul lui era o mască impenetrabilă.

- Cine este bărbatul cu care vorbeai? întrebă ea.

- Comisarul Alonikos. îmi pare rău că ţi-am stricat planurile.

- Planurile mele? Ce planuri?

Jack se aplecă să-i ia statueta din mâini. Suflă delicat peste ea pentru a înlătura nisipul care se depusese, înainte de a continua:

- Prada pe care te pregăteai s-o împarţi cu prietenul tău Stefan va fi dată unui muzeu.

- Cum? Dar eşti nebun!

- Nu-ţi face griji, i-o tăie Jack. Am spus poliţiei că te-ai lăsat

îmbrobodită de Stefan şi că nu ştiai despre ce era vorba. Au acceptat să te lase în libertate. Sper ca asta să-ţi facă plăcere.

Caline se ridică în picioare cu greutate.

- Dar, Jack, nu înţelegi!

- Nu, nu înţeleg, răspunse fără s-o lase să vorbească. Dar nu vreau să ascult nici un cuvânt. Nu ştiu dacă erai complicea lui Stefan de la început, sau dacă ai vrut să te răzbuni pe mine, dar acum mi-e indiferent. Plec la Atena cu comisarul. Spiro te va conduce la vilă.

Capitolul 10

Jack se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre barca de cauciuc cu paşi fermi.

- Jack! strigă Caline în spatele lui, disperată.

Dar Jack nu se întoarse. îl opri pe Spiro în trecere şi-i vorbi scurt, arătându-i-o pe Caline cu un semn din cap. Spiro luă un aer uimit şi începu să răspundă ceva, dar Jack îl întrerupse cu un gest nerăbdător. Unul din oamenii comisarului Alonikos îl chema de pe una din bărci. Se pare că-l aşteptau numai pe el pentru a porni la drum. Jack bătu uşor cu palma umărul lui Spiro şi alergă spre poliţişti fără să acorde atenţie la ce-i striga prietenul său.

îndată ce ajunse la bord, motorul zbârnâi şi barca alunecă pe apă, lăsând în urma ei o dâră sidefie. Tăcerea se aşternu din nou pe mica plajă. Nu mai rămăseseră decât Spiro, Caline şi doi poliţişti care goleau metodic barca lui Stefan

Caline nu se mişcase după plecarea lui Jack. Nu mai simţea nimic, decât briza uşoară care-i ridica părul şi nisipul rece din pantofi. Corpul îi era amorţit şi o ceaţă îi invadase creierul, lăsând-o mută de stupoare, incapabilă să se mişte. In cap îi răsunau cuvintele lui Jack, acuzatoare. O credea complicele lui Stefan. Cum era posibil? O văzuse ţinând revolverul într-o mână, statueta în cealaltă şi trăsese imediat propriile lui concluzii.

Cu inima frântă, Caline se gândea cu tristeţe că nici măcar n-o lăsase să-i explice, atât era de sigur de adevăr. Spiro îi vorbea. Părea neliniştit şi încerca s-o facă să înţeleagă ceva, dar Caline nu dorea să-l asculte. Era prea obosită pentru a face cel mai mic efort de atenţie.

- Efharisto, Spiro, spuse ea în cele din urmă.

„Mulţumesc". I-ar fi plăcut să-i mulţumească salvatorului ei cu alte cuvinte, dar era tot ce ştia să spună greceşte. Spiro îi adresă

un zâmbet foarte blând şi rosti câteva cuvinte la rândul lui. Părea să fi înţeles că era la capătul puterilor. Luând-o de braţ, o conduse spre barca de cauciuc care-i aştepta la malul apei.

Poliţiştii o conduseră la vila Athena. Caline debarcă singură pe chei şi le făcu un mic semn cu mâna.

- Efharisto, zise ea din nou.

Spiro îi făcu cu ochiul, ca pentru a-i ura noroc şi dădu semnalul de plecare. Barca spintecă valurile în direcţia portului. Cu ochii fixaţi pe fasciculul alb care lumina marea, Caline rămase un timp imobilă. Când întunericul înghiţi ultima rază de lumină, se hotărî să intre.

A doua zi dimineaţă, se trezi cu o durere de cap. Uitase să tragă perdelele la culcare şi soarele scălda camera într-o lumină crudă. Ce oră era oare? Abia când zări blugii şi tenişii aruncaţi neglijent pe covor, Caline îşi aminti ce se întâmplase în ajun.

Revolverul lui Stefan, privirea acuzatoare a lui Jack, amabilitatea lui Spiro. Totul i se părea atât de ireal încât se întrebă dacă nu visase. Dar nu. Tenişii erau încă plini de nisip şi blugii rupţi în locul unde căzuse.

Cu inima cuprinsă brusc de o tristeţe imensă, Caline se lăsă din nou pe pernă şi închise ochii. Totul era liniştit. Ajungeau la ea numai murmurul surd al mării şi foşnetul vântului în copaci. Unde era Jack?

îi spusese că trebuie să meargă la Atena. Va rămâne mult timp acolo? Va accepta oare să-i vorbească la întoarcere?

Fără îndoială, nu. Oricum, chiar dacă îşi recunoştea greşeala, era prea târziu pentru a reveni la ce-a fost. Jack o crezuse vinovată. O crezuse destul de ipocrită şi destul de necinstită ca să se alieze cu Stefan. Caline simţi cum lacrimile încep să-i înţepe ochii, dar reuşi să nu plângă. Jack n-o iubea. N-o iubise niciodată, altfel n-ar fi crezut aşa ceva.

Adunându-şi curajul, tânăra femeie se ridică din pat şi începu să-şi facă toaleta. Se obligă să facă un duş rece, ceea ce-i limpezi ideile. Cel mai bun lucru de făcut era să părăsească insula înainte de întoarcerea lui Jack. îi va lăsa o scrisoare pentru a-i explica ce se petrecuse în realitate, apoi va dispărea pentru totdeauna din viaţa lui.

Poate o va citi, poate nu. Ce importanţă avea? Totul se sfârşise între ei. Dar cel puţin, va pleca având conştiinţa împăcată.

Caline se instală pe terasă pentru a-şi usca părul la soare. De când sosise la Pikos, abia se atinsese de economiile ei. După calculele ei, trebuia să-i fi rămas suficienţi bani pentru a petrece încă trei săptămâni în Grecia, dacă va găsi un hotel ieftin. Cu puţin noroc, va fi unul la Ilonika.

Bineînţeles, cel mai greu va fi să uite. Să-l uite pe Jack, să uite strălucirea ochilor lui albaştri şi blândeţea zâmbetului său, să uite momentele de nebunie pe care le cunoscuseră unul în braţele celuilalt.

Dar era imposibil, şi Caline o ştia. Niciodată nu-l va putea uita pe cel pe care-l iubise mai mult decât orice. Cel pe care-l iubea şi acum cu disperare, în ciuda decepţiei pe care i-o provocase.

Spre prânz, Caline se hotărî să coboare în port. Trebuia să se intereseze despre viitoarea cursă a feribotului. Işi puse pălăria de paie pentru a se apăra de soare, apoi luă ghidul de conversaţie şi ieşi.

***

- Când trece următorul feribot? citi ea în greceşte, cu o voce ezitantă.

Katerina, patroana tavernei, scutură din cap cu un aer neputincios. Nu înţelesese ce o întrebase Caline. Aceasta repetă întrebarea, făcând eforturi de pronunţie. De data aceasta, chipul Katerinei se lumină şi-i răspunse ceva de neînţeles. Descurajată, Caline îi întinse ghidul la pagina unde erau traduse diferitele zile ale săptămânii. Fără să ezite, Katerina puse degetul pe joi.

- Joi? exclamă Caline. Dar asta înseamnă peste trei zile!

Jack se va întoarce cu siguranţă până atunci. Trebuia să găsească un alt mijloc să părăsească insula.

Caline îi mulţumi Katerinei pentru ajutor şi ieşi îngândurată din tavernă. Piaţeta era la fel de liniştită ca în ziua sosirii ei. Pisica mare neagră cu alb, pe care o remarcase când debarcase de pe feribot era aşezată pe acelaşi pervaz de fereastră şi-şi lingea laba cu sârguinţă. Caline contemplă cu nostalgie vasele de pescuit bine aliniate de-a lungul cheiului. Deodată, îi veni o idee. De ce să nu roage un pescar s-o ducă la Ilonika?

în timp ce căuta fraza adecvată în ghidul de conversaţie, Caline îl zări pe Spiro la intrarea unei case. Era într-o discuţie însufleţită cu un bărbat de vreo şaizeci de ani, în costum gri şi cravată neagră. Ar putea cu siguranţă s-o ajute! se gândi ea, cu inima

plină de speranţă. Alergă imediat spre el, cu ghidul în mână. Spiro păru puţin surprins s-o vadă, dar îi zâmbi prietenos. înţelegând că voia să discute cu Spiro, bărbatul în costum gri îl salută cu o palmă pe umăr şi se duse la un grup de bătrâni aşezaţi pe o bancă, puţin mai departe.

Poticnindu-se la fiecare cuvânt, Caline rosti de bine de rău fraza pe care o alesese din ghidul ei. Spiro îi făcu semn că înţelesese, dar se mulţumi să scuture negativ din cap.

- Te rog! Trebuie să mă ajuţi! îl imploră Caline.

Ea citi încă o dată traducerea în greacă, dar Spiro făcu un gest în direcţia vilei, care se vedea ascunsă în verdeaţă şi adăugă câteva cuvinte. Voia oare să-i spună că trebuia să se întoarcă la vilă până la întoarcerea lui Jack?

- Imposibil! răspunse Caline.

Se întoarse atunci spre grupul de bărbaţi care discutau cu faţa spre chei. Dacă Spiro refuza s-o ajute, poate că ei vor accepta. Putea să plătească un preţ rezonabil.

Caline se apropie de ei şi repetă ce-i spusese lui Spiro. Dar, spre marea ei surpriză, toţi scuturară din cap, unul după altul.

Descumpănită, Caline se duse înapoi la vilă. Spiro le spusese oare că e amestecată în afacerea cu grota? Asta putea explica faptul că refuzau atât de categoric s-o ajute. Totuşi, nu păruseră ostili când li se adresase. Atunci, de ce?

Caline se învârti încoace şi-ncolo mai multe ore, incapabilă să se gândească la altceva decât la reîntoarcerea lui Jack. La începutul după-amiezii, îi veni brusc chef să meargă să se plimbe. Dacă nu făcea ceva, înnebunea! Cu blocul de schiţe în mână, părăsi vila şi plecă la întâmplare pe un mic drum de ţară. Ajunsă în vârful unei coline, găsi un loc de unde avea o vedere frumoasă asupra mării şi începu să deseneze febril peisajul sălbatic care o înconjura. De mult timp nu simţise un asemenea entuziasm pentru desen. Era ca o eliberare! Când se întoarse la vilă, la căderea nopţii, Caline se simţea mai calmă. Dar spre marea ei decepţie, Jack nu revenise.

In următoarele două zile, el nu dădu nici un semn de viaţă. Caline îşi zise că, desigur, nu va reveni înainte ca ea să părăsească insula. Poate că era mai bine astfel? Totuşi, avea o nevoie disperată să-l vadă, să-i vorbească. Copleşită de durere, folosi cele două lungi zile acoperind planşe întregi de schiţe

realmente încântătoare. Durerea o făcea deosebit de sensibilă spre melancolia acestor coline aride, arse de soare, pe care se distingeau siluetele albe ale caselor de pescari şi desenele ei exprimau o forţă şi o maturitate de curând dobândite.

Când sosi ziua de joi, Caline se simţi tristă şi totodată uşurată. Trebuia să se resemneze să nu-l mai vadă niciodată pe Jack. Asta voia el şi era fără îndoială cel mai rezonabil. Rezonabil? Nu voia deloc să fie! Dar ce altă alegere avea? Cu moartea în suflet, îşi adună lucrurile şi părăsi vila.

Ajungând în port, Caline îşi dădu seama că avea o jumătate de oră de aşteptat feribotul. Pe chei domnea o căldură sufocantă şi se hotărî să meargă să bea o limonadă la tavernă. Sub imboldul unui impuls, se aşeză la masa la care Jack şi cu ea vorbiseră pentru prima oară. Amintirea acelei întâlniri îi strânse inima. Chipul frumos al lui Jack îi reveni în memorie, intens şi luminos. în ochii lui de un albastru indigo se aprindea o mică flacără ironică şi gura lui schiţa unul din acele zâmbete al cărui secret îl deţinea. Cât de mult îi lipsea!

Când ridică privirea, Caline o văzu în prag pe Katerina, cu tava în mână. Fără îndoială, nu îndrăznise să-i întrerupă reveria. Aceasta îi zâmbi cu căldură şi-i aşeză limonada pe masă. Apoi îi puse o mână pe umăr, şi vorbindu-i cu o voce foarte blândă, îi arătă ceva în depărtare. Caline îşi întoarse capul şi zări feribotul care apărea la intrarea portului.

„Crede fără îndoială că mi-e dor de ţară", se gândi ea cu inima strânsă. Iminenţa plecării nu făcu decât să-i sporească frământarea. în câteva minute, feribotul va fi acolo. Urma să părăsească insula. Jack va dispărea din viaţa ei pentru totdeauna. Resemnată, Caline îşi bău limonada dintr-o înghiţitură şi lăsă câteva monede pe masă.

Apoi îşi luă bagajele şi se îndreptă cu paşi înceţi spre chei. Doi dintre bărbaţii cărora le ceruse ajutorul în urmă cu două zile stăteau în picioare lângă coloana de lemn unde erau instalate ghişeele companiei de navigaţie. îndată ce o văzură venind, o salutară cu un aer vesel. Forţându-se să-şi ascundă suferinţa, Caline schiţă şi ea o aparenţă de zâmbet. Dar inima îi era plină de amărăciune. De ce refuzaseră toţi s-o ducă la Ilonika? Dacă ar fi plecat mai devreme, poate ar fi suferit mai puţin.

După câteva clipe, feribotul acostă. Cei doi bărbaţi instalară

pasarela şi ajutară pasagerii să coboare. Caline aşteptă deoparte, în compania a două femei care aveau coşuri enorme pline de legume şi fructe.

- Pleci undeva, Calypso?

Caline tresări recunoscând vocea lui Jack. Acesta cobora pasarela, cu chipul zâmbitor. Purta un costum gri elegant, o cămaşă albă şi cravată. Dar era acelaşi Jack, cu părul negru ciufulit de vânt şi cu acel surâs strălucitor care-i făcea gropiţe de fiecare parte a obrazului.

Apoi îşi aminti toată suferinţa pe care i-o provocase şi ochii i se întunecară.

- Plec, spuse ea simplu când ajunse în dreptul lui.

- Asta văd. Sper că nu alergi să-l regăseşti pe Neil?

- Nu. Nu mă voi întoarce niciodată la el.

- Atunci, unde te duci?

- Nu ştiu cu adevărat. Incerc să găsesc un hotel la Ilonika. Am vrut să plec mai devreme, dar n-am găsit pe nimeni să mă ducă.

- {tiu. I-am cerut lui Spiro să se asigure că nu vei părăsi insula înainte de întoarcerea mea.

- Dar credeam că nu mai voiai să mă vezi, se miră Caline.

Jack îi aruncă o privire plină de tandreţe.

- Ideea mi-a trecut prin minte în seara aceea. Dar am înţeles repede că era imposibil. Ai prânzit?

Intrebarea o luă pe nepregătite pe Caline.

- Nu, dar.

- Atunci, să mergem să prânzim la tavernă. Mor de foame.

- Dar pierd feribotul, protestă Caline.

- Si ce-i cu asta?

- Oh, Jack! exclamă ea cu o voce tremurând de emoţie. E mai bine să plec. Am făcut atâtea încurcături!

Mâna lui Jack se strânse pe braţul ei.

- Nu vreau să te las să pleci, Calypso. Si ştii foarte bine de ce.

Brusc, unul dintre bărbaţii de la feribot le strigă ceva. Dar

Caline nu-i aruncă nici o privire. Ochii lui Jack o fixau cu o asemenea intensitate încât se simţea ca hipnotizată. Marinarul ridică din umeri şi retrase pasarela. Incapabil să mai reziste, Jack o luă în braţe şi o sărută cu pasiune. Caline fu copleşită de o senzaţie delicioasă de fericire în timp ce o strângea la piept. Ea îi răspunse cu impetuozitate, fericită să-i simtă corpul musculos şi

puternic lângă al ei. Când, mult timp după aceea, buzele lor se despărţiră, feribotul le aruncă un semnal vesel de sirenă din depărtare, ca pentru a saluta regăsirea lor.

- încă o săptămână până la viitorul feribot, zise Caline cu un aer poznaş.

- Nu vei mai prinde nici un feribot; îţi interzic, răspunse Jack cu un aer fals ameninţător. Te păstrez lângă mine.

Cu vârful degetului, îi mângâie cu tandreţe obrazul.

- Dar mai întâi îţi datorez explicaţii. Să ne aşezăm pe terasa tavernei.

îndată ce sosiră, Katerina apăru cu un zâmbet radios pe buze. Veni să-l salute pe Jack şi începu să discute cu el, aruncând priviri încântate Calinei.

- Ce spune? întrebă aceasta din urmă.

- Spune că a încercat să te facă să înţelegi că soseam cu următorul feribot. Când te-a văzut aşezată la această masă, aerul tău nefericit i-a frânt inima, dar ştia că lucrurile se vor aranja îndată ce mă vei revedea.

Un surâs lumina faţa Calinei.

- Spune-i că avea dreptate.

Comandară două souvlaki însoţite de o salată grecească şi Katerina insistă să ofere o sticlă de retsina, vinul local. în timp ce savura vinul la umbra boltei de verdeaţă, Caline simţi un nod în gât de fericire. Numai cu un sfert de oră mai devreme, era aşezată la aceeaşi masă, sufocată de durerea ei! Viaţa e atât de imprevizibilă!

- Erai aşadar atât de nefericită? o întrebă Jack cu o voce foarte blândă.

- Da, răspunse Caline. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

- Imi reproşez enorm că nu m-am întors mai devreme. De fapt, am fost să-l văd pe ministrul culturii la Atena pentru a-i explica toată problema. Este un prieten. şi unul dintre cititorii mei cei mai pătimaşi.

Jack scoase un oftat.

- Si apoi, eram supărat pe tine. Eram convins că ai lucrat mână în mână cu Stefan. Până când Spiro mi-a telefonat la Atena şi mi-a povestit totul.

- Cum ai ştiut că Stefan va merge la plajă în seara aceea?

- L-am urmărit cu ajutorul comisarului Alonikos. Dar trebuia să-l prindem asupra faptului pentru a putea proceda la arestarea lui. De aceea l-am lăsat pe Spiro să debarce singur pe plajă, în timp ce noi aşteptam în bărci. După toate aparenţele, te-a văzut coborând de-a lungul falezei şi a crezut la început că erai complicea lui Stefan. Apoi te-ai ascuns după stânci. Atunci a fost evident că nu erai cu ei, dar Spiro s-a întrebat dacă nu vrei să recuperezi statueta pentru tine. De aceea, când l-ai văzut strecurându-se în spatele lui Stefan, i-a fost foarte teamă să nu dai alarma! Dar se pare că ai fost minunată. Ai ştiut să-ţi păstrezi calmul şi ai abătut atenţia lui Stefan pentru a uşura sarcina lui Spiro.

Jack îi apăsă mâna cu a lui şi-i zâmbi.

- Ai fost foarte curajoasă.

- Eram moartă de teamă, recunoscu Caline. în orice caz, îl iert pe Spiro că m-a bănuit că sunt complicea lui Stefan. Si eu l-am considerat mult timp vinovat.

- Pe Spiro? Dar de ce?

- Găseam că are o figură suspectă, explică ea. Mi-era teamă să nu te antreneze în afaceri necurate. în noaptea aceea, eram pe terasă când am văzut lumini pe plajă. Am ştiut că era foarte imprudent să merg singură. Dar trebuia să merg acolo. înţelegi, Jack, nu mai ştiam la ce să mă aştept în privinţa ta.

- Cum asta? întrebă Jack încruntându-se.

Caline se simţi copleşită de ruşine.

- Era înainte să ştiu că erai Gerald Havelock. începusem să mă întreb ce făceai în realitate pe insulă. Erai întotdeauna atât de confuz referitor la activităţile tale. într-o zi, te-am zărit pe chei în compania lui Spiro. Ţi-a încredinţat un pachet pe care l-ai dus imediat în vilă. Mă întrebam de ce l-ai transportat cu atâtea precauţii. Mai târziu, după expediţia noastră în grotă, am făcut legătura cu statuetele pe care mi le arătaseşi. Si am urcat în camera ta pentru a căuta acel pachet. îmi pare rău, Jack. N-ar fi trebuit niciodată să scotocesc printre lucrurile tale.

Jack îi ridică bărbia şi o obligă să-l privească în ochi.

- Aşadar, asta era? Si de ce nu mi-ai vorbit despre asta mai devreme?

- Am vrut să-ţi vorbesc, dar în aceeaşi seară am plecat în croazieră. O invitaseşi pe Nikki la vilă. Eram atât de geloasă încât

am acceptat imediat propunerea lui Stefan. Am petrecut cele mai rele momente din viaţa mea, pe vasul acela.

- Biată Calypso! exclamă Jack. Stiu că asta nu va compensa momentele rele ale acelei croaziere, dar să ştii că şi eu m-am plictisit în absenţa ta. Mă săturasem până peste cap de Nikki şi de flecăreala ei inutilă. De fapt, o invitasem cu speranţa să aflu câte ceva despre Stefan, dar nu era evident la curent cu nimic. Cum bănuiam, i-a spus lui Stefan că mă interesau mult venirile şi plecările lui, astfel încât el a grăbit lucrurile, temându-se să nu-l demasc înainte de a avea timp să fure statuetele.

- Dar ce căuta acea statuetă în camera ta, Jack?

- Lasă-mă să-ţi explic totul de la început, răspunse Jack umplând din nou paharele. Cum îţi spusese Antonia, ar fi trebuit să merg în California. Dar cu puţin timp înainte de plecare, Spiro a venit să mă prevină că una din statuete dispăruse. Cineva intrase aşadar în grotă. Am întreprins imediat totul s-o regăsim. In cele din urmă, Spiro a descoperit-o la Atena, la un tăinuitor de lucruri furate.

In faţa expresiei mirate a Calinei, Jack crezu necesar să precizeze:

- Spiro cunoaşte foarte mulţi oameni. A fost odinioară amestecat în treburi nu tocmai curate, dar, după aceea, s-a reabilitat. Am încredere deplină în el. Pentru a reveni la povestea noastră, a cumpărat statueta şi mi-a adus-o în ziua când ne-ai surprins pe chei. Am fi putut bineînţeles anunţa poliţia, dar cum ţi-am explicat, nu doream ca această grotă să fie cunoscută publicului. De aceea, ne-am decis să rezolvăm problema noi înşine. M-am gândit că e periculos să pun statueta la locul ei. Risca să dispară din nou şi mai cu seamă că apariţia ei le-ar fi indicat imediat hoţilor că şi altcineva cunoştea existenţa grotei.

In acel moment, Katerina îşi făcu apariţia cu braţele încărcate cu două farfurii de frigărui. Dar Caline era prea nerăbdătoare să cunoască urmarea pentru a le gusta.

- Ai crezut într-adevăr că eram complicea lui Stefan?

- Nu, nu tocmai, răspunse Jack întinzându-şi şervetul. Eram mai curând gelos. Nu încetai să-mi spui că Stefan e un om de bine şi începusem să mă tem să nu se folosească de tine pentru planurile lui. Când te-am văzut pe plajă, cu revolverul într-o mână şi cu statueta în cealaltă, am crezut că presimţirea mea se

realizase. Dar n-am avut inima să te dau pe mâna poliţiei.

- Si grota?

- Ministrul culturii a acceptat să nu dezvăluie existenţa ei echipelor de arheologi care merg să facă săpături acolo. Cât despre mozaic şi diversele obiecte pe care le-am găsit acolo, vor fi restaurate şi expuse la muzeul regional din Ilonika.

- Si grota va fi invadată de turişti, preciză Caline.

- Exact. Cel puţin pentru un timp. în orice caz, am decis să repunem cele două statuete la locul lor. Cea pe care ai găsit-o în camera mea şi cealaltă, pe care Stefan era pe punctul s-o fure când l-au arestat. Vrei să mă însoţeşti la grotă în după-amiaza asta? Va fi fără îndoială ultima oară când o vom putea vedea aşa cum am descoperit-o.

- Da. Mi-ar plăcea mult să mă întorc acolo, răspunse Caline cu un aer radios.

***

După un prânz copios, se întoarseră la vilă mână în mână, fără să se grăbească. în timp ce Caline îşi despacheta lucrurile, în camera lui Jack de data asta, acesta din urmă îşi schimba hainele. Apoi plecară pe poteca ce ducea la plajă. Pinii înmiresmau aerul şi golful, de un albastru de peruzea, strălucea în soare, liniştit şi neted ca o oglindă.

Caline fu aproape surprinsă să constate că domnea acelaşi calm şi în grotă. Numai urmele de paşi pe nisip trădau forfota hoţilor. Jack depuse cu solemnitate cele două statuete de o parte şi de alta a mozaicului şi se dădu înapoi pentru a le admira o ultimă dată frumuseţea.

- Sunt făcute pentru a fi împreună, murmură Caline.

- Da. Ca şi noi, răspunse Jack zâmbind.

Când ajunseră din nou pe plajă, se aşezară pe locul unde făcuseră dragoste şi rămaseră câteva clipe contemplând marea.

- M-ai iertat că sunt Gerald Havelock? întrebă Jack.

- Da. Dar nu mi-o iert că nu te-am recunoscut, mărturisi Caline zâmbind.

- Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. De fapt, tot ce ţi-am povestit despre Gerald este adevărat. La început, eram foarte impresionat de succesul cărţilor mele, dar am înţeles repede că devenind celebru, riscam să-mi pierd identitatea. Nu voiam ca reuşita să mă ameţească. Am hotărât, prin urmare, să păstrez

personajul scriitorului cât se poate de secret şi să rămân eu însumi, Jack Kingsley, în viaţa curentă.

Jack o atrase pe Caline spre el şi-i mângâie părul negru.

- O să ţi se pară stupid, dar când mi-ai vorbit despre Gerald Havelock ca despre un erou al timpurilor moderne, am simţit o oarecare gelozie faţă de el. Nu vorbeai despre mine, ci despre reprezentarea pe care ţi-o făceai despre acest scriitor misterios. Si am crezut că nu vei putea niciodată să mă iubeşti aşa cum eram cu adevărat.

- Te iubesc, Jack.

- Si eu te iubesc, dragostea mea. Te-am iubit din momentul când te-am văzut coborând din feribot. în privirea ta puţin timidă ardea o mică flacără de pasiune care nu cerea decât să crească.

Foarte încet, depuse un sărut pe buzele ei.

- într-o zi, te-am întrebat dacă ţi-ar plăcea să devii doamna Havelock. Mi-ai răspuns că nu, îţi aminteşti? Dacă ţi-aş pune aceeaşi întrebare astăzi, ce mi-ai răspunde?

- Nu.

- Nu?

- Nu! repetă Caline izbucnind în râs. Aveai dreptate în privinţa lui Gerald. Nu era decât un personaj mitic pe care-l imaginasem în întregime. Nu vreau să mă căsătoresc cu o fantomă, vreau să mă căsătoresc cu Jack Kingsley, adevăratul Jack Kingsley.

- îţi promit că nu se va schimba niciodată, Calypso. Si te va iubi în toate zilele vieţii lui.

Sfârşit